

ЕРИК ДЖАКОМЕТИ
ЖАК РАВЕН

РИТУАЛЪТ
НА
МРАКА

millenium

ЕРИК ДЖАКОМЕТИ, ЖАК РАВЕН РИТУАЛЪТ НА МРАКА

Превод: Гергана Соколова

chitanka.info

Архивар от Великия Ориент на Франция е убит в двореца „Фарнезе“ в Рим през май 2005 г. Убийците използват ритуал като при смъртта на Хирам — легендарния основател на франкмасонството. В същата нощ в Йерусалим един археолог издъхва мистериозно малко след като е изследвал енигматичен камък. Полицаят Антоан Марка — Майстор масон и партньорката му Жад Зевински — отявлена противничка на Ордена, трябва да разнищят заговора на окултното нацистко движение „Туле“. Шейсет години след капитулацията на Третия райх архивите на франкмасоните, откраднати тайно от германците през 1945 г., продължават да сеят смърт. Каква тайна от незапомнени времена се крие в тях?

Трилърът от Ерик Джакомети, разследващ журналист и историк, и Жак Равен, Майстор масон от френския Орден, ни отвежда зад кулисите на модерните тайни общества и разкрива удивителни истини, за които мнозина са смятали, че са погребани с Третия райх.

Събитията и героите в романа „Ритуалът на мрака“ са измислени. Авторите са черпили вдъхновение от исторически, масонски и научни документи. Описанието на масонските срещи е близко до действителността, но не ангажира по никакъв начин цитираните масонски ложи.

УЛАМ

- *Какво видяхте на влизане?*
- *Траур и скръб.*
- *Каква е причината?*
- *Възпоменанието по повод на едно трагично събитие.*
- *Какво е това събитие?*
- *Убийството на Майстор Хирам.*
- ...
- *Какво направихте тогава?*
- *Вдигнахме ковчега, символизиращ гроба, и сведохме глави в знак на почит.*
- *Направете този знак отново, брате. А кои думи произнесохте?*
- *„Плътта напуска костите“.*

Инструкция за
третата символична
степен на Майстор в
масонския ритуал

Берлин

Бункерът на канцлера на Третия райх

25 април 1945 г.

Острието на бръснача се плъзна отново по грапавата кожа и тънка струя кръв се стече по бузата му. Мъжът с досада взе кърпата, навлажни единия ѝ край и внимателно попи кръвта, като се опита да я спре. Беше се порязал не от несръчност, а защото земята се тресеше: бомбардировките бяха започнали с пълна сила още призори. Бетонната основа на бункера, замислен така, че да устои хиляда години, вече поддаваше.

Погледна се в нацърбеното огледало над мивката и едва се позна — толкова силно му се бяха отразили последните шест месеца война. След седмица щеше да навърши двадесет и пет, а в огледалото виждаше суровите черти на мъж поне с десетина години по-стар. На челото имаше два белега — спомен от сраженията в Померания.

Кръвта спря да се стича. Доволен, есесовецът облече ризата и черното сако и леко се усмихна пред портрета на Фюрера, закачен на почетно място във всяка една от стаите на бункера. Нахлупи черния си каскет, закопча яката си с избродираните две златни С и изпъчи гърди. Обичаше униформата си — за него тя бе знак на власт и превъзходство над останалата част от човечеството.

Още помнеше как през отпуските, докато се разхождаше под ръка с някое мимолетно любовно завоевание, независимо дали в Кьолн или в Париж, се наслаждаваше да наблюдава страха и почитанието на минувачите. В погледите им четеше преклонение. Дори и съвсем невръстните дечица, които нямаше как да знаят какво точно означава униформата му, изпитваха очевидно притеснение и бягаха от него, когато се приближаваше усмихнат да ги заговори. Черните му дрехи явно пробуждаха някакъв скрит, първобитен ужас, а той се опияняваше от това. Без националсоциализма и без любимия си Фюрер той самият би бил кръгла нула — никому неизвестен човечец с посредствен живот, без амбиции. Но съдбата бе решила друго и той се озова в железния

расов кръг на офицерите от СС. Само дето вятърът бе сменил посоката си за Германия и еврейско-масонските сили триумфираха. Той знаеше, че след няколко дни вече нямаше да може да носи с гордост униформата си.

От последния юли, когато Съюзниците превзеха Нормандия, се знаеше със сигурност, че Берлин ще падне. И въпреки това, въпреки очакваното поражение, през изминалата година той бе живял в непрестанна радост, като в героичен и същевременно брутално жесток сън. Или може би кошмар?

Болшевиките вече щурмуваха предградията на разрушения град и съвсем скоро щяха да превземат всичко. Едва ли щяха да проявят милост. И с право. Нали самият той не си правеше труда да пленява, а направо убиваше. „Милостта е присъща единствено на слабите“, му бе казал райхсфюрерът Химлер, когато го награди с Железния кръст^[1] за подвизите му на фронта.

Нова експлозия, съвсем наблизо, разлюля бетонните стени и от тавана се посипа прах. Франсоа не се страхуваше. Беше готов да умре, за да защити докрай Адолф Хитлер, лидера на днешна Европа, затънала в стомана и кръв. Всичко, построено от националсоциализма, щеше да изчезне, потъпкано от отъмщението на неприятелите.

Оберщурмбанфюрерът Франсоа льо Герман хвърли последен поглед към олющеното огледало. Какъв път бе изминал, за да стигне дотук... Той, роденият в Компьен, щеше да пролее кръвта си за Германия, страната, която преди пет години бе завладяла неговата. Да, родината му бе превзета от агресор, но поражението й всъщност бе предрешено от евреите и франкмасоните — истинските покварители на страната му, истинските врагове. Германия, великодушният победител, предлагаше да построи една нова Европа. Като горещ привърженик на колаборационистките сили и отявлен германofil, Франсоа реши, че старият маршал Петен е твърде мекушав, и през 1942 г. с готовност се включи в Легиона на френските доброволци срещу болшевизма. Против волята на семейството си, което се отрече от него и го обвини в предателство. Глупаци!

С униформата на Вермахта за две години на Източния фронт Франсоа льо Герман стана капитан. А когато научи, че СС набира чуждестранни доброволци, се присъедини към военната бригада „Франкрайх“, после към дивизията „Шарлеман“ и положи клетва за

вярност към Адолф Хитлер. Без капка угризение, като при това благословията му бе дадена от френския свещеник на СС. Думите на духовника се бяха запечатали в паметта му: *Вие ще участвате в битката срещу болшевизма, срещу голямото зло.*

За броени дни Франсоа се прояви като един от най-фанатичните офицери на дивизията и не се поколеба да убие от упор двадесетина руски пленници, които бяха покосили петима от неговите хора. Генералът на дивизията не пропусна да поощри смелостта и твърдостта му. По време на редките обеди с генерала и с други офицери младият французин бе открил една скрита страна на Черния орден. Тези есесовци напълно бяха отхвърлили християнството като религия на слабите и изповядваха някакво удивително езичество, смесица от вярвания, произтичащи от древни северни религии и расистки доктрини. Един от офицерите на генерала, помощник-командир, родом от Мюнхен, му бе обяснил веднъж, че за разлика от чуждите есесовци тези, в чиито вени тече чиста германска кръв, получавали задълбочено историческо и духовно образование. Франсоа льо Герман слушаше очарован странните и жестоки истории, в които се разказваше за ловкия бог Один, за легендарния герой Зигфрид и най-вече за митичния Туле^[2], древната люлка на свръхчовеците, истинските представители на човешката раса. В продължение на хилядолетия се водеше безпаметна битка между арийската раса и изродените и варварски племена.

В други времена той би се изсмял на подобно бръцолевене, плод на промити мозъци, но на светлината на свещите и понесен от водовъртежа на голямата битка срещу ордите на Сталин, тези фантастични разкази вливаха във вените му силна, мистична отрова като изгарящо лекарство, което течеше в кръвта му и насищаше все повече мозъка му, отдавна лишен от истинска храна в тази епоха на деградация. По време на разказите той разбра същинския смисъл на присъединяването си към СС и крайната цел на финалната битка между Германия и останалия свят. Откри това, което най-общо хората наричат „смисъл на живота“. Получи истинското си кръщение в деня на зимното слънцестоене на 1944 г. на една поляна, оброчена с факли. Заведоха го до импровизиран олтар, покрит с антрацитен чаршаф с две избродирани руни в блед цвят, където бе въведен в тайнството на

Черния орден под мрачните погледи на присъстващите, тихо припяващи *Halgadom, Halgadom, Halgadom...*

Впоследствие майорът му бе превел тази дума от скандинавски произход, която означаваше „свещена катедрала“, и му бе обяснил, че тази катедрала, която нямаше нищо общо с катедралите на християните, трябваше да се приема като мистична цел. През смях той бе добавил също, че това е нещо като небесния Йерусалим на арийците.

Час по-късно нощта бе погълнала тъмните униформи на церемонията и Франсоа вече беше променен. Животът му повече никога нямаше да бъде същият. Какво от това, че можеше да умре, щом като животът е само един преход към друг по-пламенен свят?

През онази вечер Франсоа льо Герман бе свързал окончателно съдбата си с това прокълнато и поругавано от останалата част на човечеството общество. Германският майор му бе казал, че ще получи и друго обучение и че ще започне нов живот, дори и Германия да загуби войната.

С всеки изминал ден Червената армия настъпваше все по-заплашително и дивизията оредяваше след всяка битка. През една студена и влажна февруарска утрин на 1945 г., когато трябваше да застане начело на контраатаката, за да завземе нищожно селце недалеч от Мариенбург в Източна Прусия, Франсоа льо Герман получи заповед да се яви незабавно в Берлин в Генералния щаб на Фюрера. Без никакви пояснения.

Той се сбогува с оцелелите от неговата дивизия, крайно изтощена и обезкръвена от непрестанните сражения, и по-късно разбра, че другарите му са били избити още в деня на заминаването му от танковете на Втора руска бригада, която продължаваше да изтласква германската защита към бреговете на Балтийско море.

В този февруарски ден Фюрера му бе спасил живота.

Докато пътуваше с кола към Берлин, срещна безкрайни редици от германски бежанци, които се спасяваха от руснаците. По пропагандното радио на доктор Гьобелс не спираше да се гърми, че съветските варвари разграбват къщите и насилват всички жени, които им попаднат в ръцете. Редиците на обезумелите от страх бегълци бяха километрични.

По ирония на съдбата тези събития му напомняха една юнска утрин на 1940 г., когато семейството му се бе натоварило в двуколка и напуснаше Компьен, за да избяга от немците. От задната седалка на колата той гледаше трупове на немски жени и деца, които лежаха от двете страни на пътя. Някои от тях бяха започнали да се разлагат. С отвращение забеляза, че някои трупове бяха оставени без дрехи и обувки. Но тази гледка беше нищо в сравнение с това, на което стана свидетел, когато пристигна в столицата на агонизиращия Трети райх.

Мина през северното предградие и с изумление откри, че докъдето стигаше погледът му не се виждаше друго освен обгорелите фасади на разрушените от бомбардировките сгради. Знамена с пречупени кръстове висяха от съборените покриви, за да замаскират зейналите дупки от експлозиите.

Попадна в задръстване на едно кръстовище на „Вилхелмщрасе“, която водеше до дома на канцлера. Преминаваха танкове и полк от пехотинци на СС и докато ги чакаше, видя един старец да плюе срещу войсковата част. Преди подобно антипатриотично поведение би довело до незабавното му арестуване, но сега човекът продължи да си върви необезпокояван и да ругае високо.

На фасадата на една все още незасегната сграда, където се намираще седалището на някаква застрахователна компания, имаше лента с надпис: „Победа или смърт“.

Когато стигна пред охраната на бункера, видя, че на единия от уличните фенери висят обесени двама души, а на вратовете им имаше табели с надпис: „Аз предадох моя Фюрер“. Това бяха заловени от Гестапо дезертъри, екзекутирани без съд и присъда за назидание. Посивелите трупове се полюшваха от вятъра и припомниха на Франсоа за стиха на Франсоа Вийон.

В бункера на канцлера го посрещна не офицер, а някакъв незначителен граждански гражданин, който бе поставил върху похабеното си сако знака на нацистката партия. Мъжът му обясни, че той и други офицери от неговия ранг ще бъдат включени в специален полк, подчинен пряко на Мартин Борман. Настаниха го в малка стая в друг бункер, на около километър от този на Главния щаб. Съседи му бяха други офицери от трите дивизии на СС — „Викинг“, „Тотенкопф“ и „Хохенщауфен“, до един повикани по същия начин.

Два дни след пристигането им ги поканиха при Мартин Борман, секретар на нацистката партия и един от последните сановници, които все още се ползваха с доверието на Адолф Хитлер. Студен и самоуверен, Борман се изправи пред тях и държа реч с доста рязък тон:

— Господа, след няколко месеца руснаците ще бъдат тук. Възможно е да загубим войната, въпреки че Фюрера все още вярва в победата и в новите още по-унищожителни оръжия в сравнение с нашите далекобойни ракети V2. — Огледа присъстващите и продължи монолога си: — Трябва да мислим за бъдещите поколения и да вярваме в крайната победа. Бяхте избрани заради изключителните ви смелост и лоялност към Райха. Шведи, белгийци, французи и холандци, които се държаха като истински германци. През седмиците, които ни остават, ще бъдете обучени, за да продължите и доразвиете славното дело на Адолф Хитлер. Нашият водач реши да продължи докрай, да рискува живота си, а вие ще го подкрепите, за да не бъде саможертвата му напразна. — В редиците на офицерите се чу шепот, но Борман продължи: — На всеки от вас е отредена мисия, жизненоважна за продължаване на делото ни. Не сте единствените. На територията на Германия има и други групи като вашата. Обучението ви ще започне утре сутринта в осем часа и ще продължи няколко седмици. Късмет на всички!

През следващите два месеца ги обучиха да оцеляват в абсолютна нелегалност. Франсоа льо Герман се възхити от организаторските им качества пред лицето на разгрома. Отдавна вече не се чувстваше французин и не искаше да се идентифицира с родната си нация от ревлювци, които се лигавеха и огъваха пред американците.

Заради обучението Франсоа остана затворен в бункера доста седмици, без да зърне дневна светлината. Живееше като плъх. Военни и цивилни наставници разкриха пред него и новите му другари голямата мрежа на взаимодействие, изплетена в целия свят и най-вече в неутралните страни като Испания, Южна Америка и Швейцария. Обучиха ги за всякакви тайни банкови трансфери и как да разполагат с няколко сметки под различни имена. Очевидно парите не създаваха никакви проблеми. Всички членове на групата имаха едно-единствено задължение — да отидат в страната, която им посочат, да се слоят с населението с нова идентичност и да чакат в готовност.

В средата на април, когато руснаците бяха само на десет километра от Берлин, при Франсоа дойде мюнхенският офицер, който му бе разкрил истинското лице на СС. Именно от него той научи, че тристата оцелели французи от „Шарлеман“ са били убити при защитата на бункера. Майорът призна, че лично го е посочил за отговорната следвоенна мисия. По време на бързия обяд германецът му подаде черна карта с бяла главна буква „Т“. Обясни му, че тази карта показва принадлежността му към едно много старо тайно общество, „Туле Гезелшафт“, което съществувало още преди зараждането на нацизма.

Скрита мощ в самата СС.

Със смелостта и предаността си Франсоа бил спечелил правото да стане част от него. След войната, ако успееше да се измъкне жив, с него щяха да се свържат членове на „Туле“ и да му дадат нови нареждания. Франсоа бе забелязал, че Борман се отнася с изключително голямо уважение към майора и често разговаряше насаме с него, сякаш занапред той щеше да заема по-висок пост от него. За голямо негово учудване майорът беше много критичен към Хитлер и го наричаше „луд злосторник“.

Кръвта започна да засъхва. Сега разрезът на бузата му ставаше незабележим. Днес беше денят на заминаването му и трябваше да е с безупречен външен вид за прощалния обяд с другарите. 29 април сутринта!

Франсоа излезе от малката си стая, напусна бункера и тръгна по дълъг подземен тунел към група сгради на Генералния щаб. Двата войници, които бяха на пост, го поздравиха и той слезе в конференцията зала. Стаите на Хитлер се намираха от другата страна на бункера и откакто беше пристигнал, той го бе видял само веднъж по време на военен преглед в двора на канцлерството.

С подпухнало от лекарствата лице и разлюляна походка Фюрера бе изгубил силния си магнетизъм, с който бе омагьосал цялата нация. Пред него дефилираха фолкшурм формирования^[3] със средна възраст четиринадесет години. Франсоа изненадано установи, че изпитва съжаление към тези нещастни фанатизирани момчета, обречени на сигурна смърт. Въпреки че беше безусловен привърженик на хитлеристка Германия, той не одобряваше колективното самоубийство на цял народ и особено на младите. Нямаше бъдеще в тази работа.

Когато стигна в конферентната зала, Франсоа разбра, че нещо се случва. Всичките му другари стояха прави и втренчени в млад мъж с черни коси, седнал в дъното на залата, с разкопчана офицерска куртка на СС и насълзени очи. Лицето му се стори познато, да, това беше един от другарите му, капитан от „Викинг“, родом от Сакс, специалист по свръзките. Когато се приближи, видя че на мястото на ушите му имаше две дупки, покрити с кора от засъхнала кръв. Есесовецът стенеше глухо и отвори уста, за да помоли присъстващите за милост.

Тогава в залата отекна гласът на Мартин Борман:

— Господа, представям ви един предател, който си приготвяше куфарите, за да се присъедини към Хайнрих Химлер. Тази сутрин Би Би Си съобщи, че „верният Хайнрих“ е предложил на Съюзниците безусловна капитулация. Това предателство незабавно е било докладвано на нашия Фюрер, който се разгневи изключително много. Издаде заповед да се екзекутират на място всички, които са се присъединили към Химлер. За да докаже решителността си, той дори поиска да бъде екзекутиран собствения му зет, хер Фегелейн, съпруг на сестрата на Ева Браун, който също искал да избяга... — Борман се приближи спокойно към пленника и сложи ръка на рамото му с престолено доброжелателство. Продължи да говори с усмивка: — Ето този приятел искаше да избяга от мисията си. Отрязахме му ушите и езика, за да не може да докладва повече на господаря си решенията на нашия славен Фюрер. — Ръководителят на партията погали разсеяно косите на пленника. — Виждате ли, един германец, и още повече един есесовец, не може да предаде кръвта си безнаказано. Не търсете тук излишен садизъм. Това е просто урок, който трябва да запомните. Никога не ставайте предатели! Сега отведете този нещастник и го разстреляйте в двора!

Есесовецът бе хванат за раменете от двама войници и напусна стаята, съпроводен от множество въздишки.

Излизането на пленника понижи малко напрежението, което цареше в залата. Всички знаеха, че Борман мрази Химлер и само чака удобен случай, за да развенчае позицията му на командир на СС. Ето че и това бе станало.

— Времето напредва, господа. Първа бронирана армия на Жуков приближава по-бързо от предвиденото и войските му вече са при Тиергартен. Ще заминете по-рано. Хайл Хитлер!

При този ритуален поздрав, изляян с дрезгав глас, всички скочиха и вдигнаха ръка като един.

Франсоа льо Герман се канеше да си иде в стаята, за да се преоблече, когато Борман го спря и го хвана за лакътя. Погледна го сурово.

— Известна ли ви е вашата задача? За Райха е важно тя да бъде прикрепена към писмото...

Франсоа отвърна твърдо:

— Знам я наизуст. Напускам Берлин по подземната мрежа, която все още не е засегната, за да отида на място в западното предградие, където все още е спокойно. Там заставам начело на конвой от пет камиона по посока към Беелиц, на тридесет километра от столицата. Ще ръководя закопаването на превозваните сандъци в определеното скривалище. При мен трябва да остане само една папка с документи.

— А после?

— Присъединявам се към нашата Девета войска, която ще ми осигури самолет, с който да стигна до швейцарската граница. След като я прекося и се настаня на квартира в Берн, чакам нови инструкции.

Борман видимо изглеждаше успокоен. Франсоа продължи:

— Единственото нещо, което не знам, е какво има в сандъците.

— Не трябва да го знаете. Достатъчно е да се подчините. Не показвайте колко сте недисциплиниран... като вашите френски сънародници.

По начина, по който Борман изрече последните думи, Франсоа разбра, че ръководителят на Райха гледа на французите с нескрито презрение. Льо Герман никога не бе харесвал този предвзет бюрократ, който важничеше и имаше големи претенции, и отговори сухо:

— Именно братята ми по оръжие от дивизията „Шарлеман“ сега са под прицела на куршумите, за да спрат болшевиките. Каква голяма ирония на съдбата — французите са последните защитници на Хитлер, докато всички войски на Райха се разбягаха пред неприятеля...

Борман се усмихна леко, понечи да каже нещо, но спря и се обърна.

[1] Железен кръст — орден, учреден през 1813 г. от пруския крал Фридрих Вилхелм III за особени заслуги в борбата срещу войските на

Наполеон I — бел. ред. ↑

[2] Туле — континент, който се смята за изчезнал заедно с Антарктида. Хитлер вярва в свръхчовека, който е управлявал планетата по времето на изчезналите континенти Атлантида и Туле и че след древната война, която е довела до краха на Атлантида, свръхчовеците, които са били господари на Земята, са се скрили в нейните недра. Хитлер неведнъж казва, че получава заповедите за нацистите от Свръхчовека, който живее в Земята — бел. прев. ↑

[3] Фолкщурм формированията са образувани предимно от цивилни граждани на немската столица — бел. прев. ↑

*Лагерът в Дахау^[1]**25 април 1945 г.*

Слънчевите лъчи проникваха през изпочупените стъкла на мръсния прозорец и осветяваха множеството пращинки, които се носеха във въздуха, наситен с миризмата на разлагащи се трупове. Бяха изминали два дни, откакто командващите концлагеристи бяха заключили вратите на разнебитените бараки и дори не си даваха труд да измъкнат мъртвите. Затворниците не бяха получавали храна от около седмица и пазачите се надяваха, че гладът и изтощението ще довършат и малкото оцелели. В това преддверие на ада сред десетината мършави тела, които лежах на продънените легла, само у трима изглежда проблясваше някаква искрица живот. Случайността и жестокостта на нацистите ги бяха събрали в Дахау. Преди четири месеца те не се познаваха. Идваха от различни места.

Фернан, най-възрастният, пенсиониран администратор от Монлюсон, е бил арестуван през декември 1943 г. от Гестапо, след като един от членовете на неговата съпротивителна мрежа го предал след изтезания. Германците го заточили в Биркенау^[2], но при опасността от нахлуването на руснаците повели него и пет хиляди други задържани към Дахау. По пътя умрели три четвърти от тях.

До него се намираще Марек, полски двадесетгодишен евреин, заловен от Милицията точно преди Дебаркирането^[3], докато рисувал лорански кръстове^[4] върху стената на Комендантството във Версай. Заточен направо в Дахау, този син на дърводелец бе успял да се измъкне благодарение на сръчността си, като правеше малки дървени играчки за дъщерята на коменданта на лагера и освен това беше сковал трите нови бесилки, които не спираха да работят.

Третият беше Анри, известен парижки невролог на около четиридесет години, задържан на 1 ноември 1941 г. точно когато жена му щяла да ражда. Неговият път до тук бил най-криволичещ: отвлечен от дома си от двама френски сътрудници на Гестапо, той бил

преместен в изследователски лагер на брега на Балтийско море и оставен на отговорността на Луфтвафе^[5].

Анри Жуано помагаше за опитите, правени върху падналите в морето летци. След битката с Англия въздушните сили на Гьоринг бяха изгубили много от пилотите си, удавени в Ла Манша. Изследователските работи се ръководеха от есесовски лекари. След двегодишно задържане и в момента, когато руснаците били съвсем близо, лабораторията била разрушена, а Анри бил отведен в Дахау, за да си гарантират завинаги мълчанието му.

Тук, сред тези другари по неволя, съзнанието и тялото му отслабваха.

Свити в единия ъгъл на бараката, Фернан, Марек и Анри имаха само една обща черта. Те бяха синове на Вдовицата, трима франкмасони, изгубени в последния кръг на ада. Фернан — Почитаем майстор на ложа, Анри — Майстор, и Марек — Млад чирак.

Откакто бе паднала нощта, Анри бълнуваше. Лишенията, студът и дългият път пеша до Дахау бяха изпили и последните му сили. Опрян на дървената стена, той мълвеше думи, които слушаха само братята му в мъртвешката тишина на бараката:

— Хората грешат, като си мислят, че няма дявол... злото е тук, между нас. То броди дълбоко в съзнанието ни и само чака да се прояви. То е като навита змия, сгушена в нас. То е лошият брат, който търси паролата. И я намира.

Марек се обърна към съседа си.

— Ако продължава така, няма да преживее нощта.

— Знам, но какво да направим?

Гласът отново продължи задъхано:

— Те събудиха старата змия, извора на всяко зло. Те й дадоха семето на ада... Плодовете окапаха от дървото на знанието. И семената покълнаха... покълнаха навсякъде.

Фернан дръпна някаква купичка изпод един одър. В ръката му проблясна малко сива вода. Той намокри устните на Анри.

— Утре ще се родят и други демони, на които ние ще се възхищаваме. Злото има различни лица. То ще ни завладее, защото сме много горделиви.

— Не разбирам какви ги говориш, брате — каза му Марек.

В отговор се чу смях.

— Те бяха навсякъде. Чак до края на пустинята, за да го намерят. Но той беше тук и чакаше само нас.

— Явно губи ума си.

Чу се потропване на ботуши и вратата на бараката се отвори. Четирима мъже в зелени униформи се нахвърлиха срещу французите. Всички без един бяха с каски на главите. С тока на ботуша си офицерът премаза ръката на Жуано, който започна да вие от болка.

— Отведете го — излая мъчителят.

Войниците вдигнаха Анри и го повлякоха грубо навън. Двамата заточеници се спуснаха към мръсното стъкло, за да се опитат да видят какво ще се случи с техния другар. Това, което видяха, ги вцепени.

Анри Жуано стоеше на колене пред един есесовец, който размахваше в ръката си дълъг бастун с желязно острие. Германецът се обърна към бараката, където се намираха двамата другари, усмихна се презрително и завъртя бастуна във въздуха, след което внезапно го стовари върху рамото на депортирания. Анри изкрещя като полудял. Чу се зловещо пукане в областта на ключицата. Есесовецът нареди на подчинените си да вдигнат затворника, после се обърна към бараката със същата усмивка като първия път и нанесе втори удар с бастуна, този път зад врата. Анри се строполи на земята.

Фернан се обърна към Марек с мъртвешки бледо лице.

— Разбираш ли?

— Да, той знае отлично кои сме ние. И покварява ритуала! Но защо? Ние вече не сме заплаха! Ние вече сме едно нищо!

— Марек, ако ти или аз оцелеем, трябва да отмъстим за това убийство. Както преди нас са отмъстили за смъртта на Майстора.

Есесовецът се изпъна, после се наведе към Анри и му прошепна нещо в ухото. Французинът изглежда отговори отрицателно. Разгневен, офицерът се изправи рязко и изруга. После вдигна бастуна точно над главата му и го стовари с всичка сила върху лицето на мъченика. Чу се глухо пукане. Това беше последният от трите удара: единият по рамото, другият по врата и третият в лицето. Зад стъклото на бараката Фернан си даде сметка, че пред него стои палач, запознат отлично с масонството.

Германецът се обърна, кимна приятелски на двамата заточеници и тръгна отново към бараката, придружаван от свитата си.

Фернан и Марек се спогледаха. Върховният миг бе дошъл, те си стиснаха ръцете, без да знаят кой ще е следващият.

Вратата се отвори шумно. Слънцето проникна на талази. Златистата светлина осветяваше и най-отдалечените ъгълчета на бараката сякаш за да контрастира още повече с връщането на мрака.

[1] Дахау — град в Германия, където е открит първият концентрационен лагер — бел. прев. ↑

[2] Биркенау — концентрационен лагер близо до Аушвиц — бел. прев. ↑

[3] На 6 юни 1944 г. американски, канадски и британски войски дебаркират в Нормандия и откриват втори фронт във войната срещу нацистка Германия. Операцията, наречена „Овърлорд“, и до днес си остава най-големият морски десант, осъществяван някога — бел. прев. ↑

[4] Кръстът на Лоран има две напречни линии. През юни 1940 година генерал Шарл дьо Гол одобрява тази форма на кръста като символ на освобождението на Франция от нацистките окупатори — бел. прев. ↑

[5] Название на германските военновъздушни сили — бел. прев. ↑

Югозападен Берлин

30 април 1945 г.

Франсоа льо Герман знаеше, че няма да се измъкне жив, ако остане в камиона. Той инстинктивно взе единственото възможно решение и извика на един войник да хвърли запалителни гранати върху сандъците.

Навън неприятелят продължаваше да обстрелва с картечници хората в петте камиона, блокирани на пътя.

Заповедта му не даде никакъв резултат, тъй като младият войник вече бе мъртъв. Французинът изхвърли на пътя безжизненото тяло. Половината лице бе отнесено от изстрелите. С рязка маневра на волана той се насочи към една разрушена ферма. Ругаеше собствената си глупост. Въпреки това до момента всичко се развиваше много добре. Беше напуснал Берлин без затруднения и пое ръководството на малкия конвой, както бе предвидено. Оставаха още само десет километра до скривалището, посочено на картата му, когато след един завой попаднаха на разузнавателен патрул на руската армия.

Какво търсеха тук тези руснаци? По принцип този район все още трябваше да е под контрола на Девета германска армия на генерал Венк, който отстъпваше на запад по посока на американските линии. Погромът несъмнено бе настъпил много по-бързо от предвиденото.

На всяка цена трябваше да се измъкне от това положение!

Руски войник с оръжие в ръка се появи изневиделица и заръкомаха пред камиона, за да го спре. Франсоа натисна газта и премаза човека. Викове се примесиха с куршумите, които свистяха зад камиона. Есесовският офицер извика от болка. Бе ранен в рамото и по волана покапа кръв. В пресъхналата си уста усети възкисел вкус. Погледна в огледалото за обратно виждане: на триста метра зад него останалите камиони изглеждаха недокоснати, с изключение на един, който гореше по средата на пътя. Група руснаци вече се качваха с викове.

Той прехапа устни. Сандъците щяха да попаднат в ръцете на неприятеля. Беше твърде късно, за да тръгне в обратна посока. Калният му ботуш натисна газта и камионът пое по мочурливия път към тъмната гора.

Сърцето му биеше до пръсване. Знаеше, че не му остава много време, докато Червените го заловят. Ако попадне в ръцете им, бавно щеше да бъде умъртвен — цената, която трябваше да плати за всички жестокости от началото на войната.

Видя, че единият от камионите избухва в пламъци. Това му даваше малко време. Даде още газ, забуксува, едва се измъкна и изчисли, че ще влезе в гората след по-малко от минута. Обнадежди се от факта, че вече не виждаше преследвачите си, които може би бяха заети с разграбването на изоставените камиони. Отдаде чест, извика победоносно и запя с все сила куплет от маршова песен на дивизията „Шарлеман“:

*Там, откъдето минаваме,
земята трепери
и дяволът се смее с нас.*

Думите отекваха в металното бучене на мотора. Първите мрачни дъбове се изпречиха на пътя му, сякаш пазеха входа на тайнствена зелена пещера.

Лицето на Франсоа се сгърчи болезнено, когато камионът се разтресе. Кръвта бясно биеше в главата му. Дърветата бързо минаваха пред камиона. Той никога нямаше да спре, без значение какво имаше пред него. Тези червени боклуци никога нямаше да го заловят жив. Отново запя с пълно гърло песента си.

*Есесовци, ще се върнем ний във Франция
с песента на дявола в уста.
Буржоа, треперете от гнева ни,
като дойдем да мъстим.*

Брезентът на камиона се сля с буйното зелено на гората и се скри от погледа на руснаците. Франсоа продължаваше да си дера гърлото, докато слънчевите лъчи изчезваха зад тежките стъпаловидно разположени клони на големите дървета. Може би в крайна сметка щеше да успее да се измъкне или поне да увеличи шансовете си за избавление. Но ако и в гората имаше руснаци, то тогава беше спечелил само няколко минути.

*Сатаната пее с нас
и ние...*

Есесовецът рязко млъкна. Огромен ствол препречваше целия път, широк около десетина метра. Отчаяно натисна спирачката, но калта поддаваше под колелата. Загубил равновесие под тежестта на товара, камионът започна да се свлича по покрития с папрати склон. Пропадането сякаш продължи цяла вечност. Оберщурмбанфюрерът гледаше безпомощно клоните, дращеци предното стъкло като нокти на диви животни. После по чудо склонът стана по-лек и изпочупеният камион най-накрая спря на дъното на нещо, което приличаше на стар улей. Главата на французина се удари във волана, но той дори не усети тази нова болка. Беше в странно състояние, на границата на лудостта. Всичко наоколо бе тъмно. Камионът бе спрял в скала, покрита с черен мъх. Няколко слънчеви лъча едва си прокарваха път до тази тъмна бездна. Никакъв шум. Само тежка, влажна тишина, която го обгръщаше отвсякъде.

Успя да се измъкне от камиона. Главата му се въртеше, краката му се огъваха, челото и вратът му се покриваха с червена кръв, която бликаше от слепоочието му. Бавно губеше съзнание. Раната изглежда беше по-сериозна, отколкото си мислеше. Крепеше го здраво заседналият в него инстинкт за самосъхранение. Заобиколи камиона и се качи на канатата. С риск за живота си искаше да разбере за какво всъщност ще изгуби кожата си. Преди да се свлече, трябваше да види какво има в тези проклети сандъци.

В камиона се носеше лека миризма: един бидон с моторно масло, пробит от куршумите, бе разлял кехлибарената си течност около сандъците, застопорени със защитни дъги. Той се подхлъзна върху

маслото, залитна и се хвана за нещо едновременно твърдо и меко, лепкаво при допир, като впи пръсти в него, без да иска.

В полумрака с погнуса разбра, че ръката му е хванала обезобразеното лице на разкъсано от куршуми тяло. Бързо махна ръката си от там. Обзе го непреодолимо желание да повърне. Събра всички сили, седна до един от запечатаните с пречупен кръст сандъци, взе пушката, която лежеше до тялото, и започна да удря единия от дървените капаци с приклада.

Погледът му се замъгляваше. Кръвта не стигаше до мозъка му. В пристъп на ярост той нанесе един последен силен удар, който разби дъските от светъл дъб. Връзка стари книжа падна на коленете му сред хвърчащите дървени трески. Франсоа очакваше всичко друго, но не и това. Книжа. Просто книжа. С пресъхнала уста сграбчи един лист, за да го прочете. Скован, той впери поглед в пожълтелите текстове. Не успяваше да разчете странните символи, които се въртяха пред очите му, но ясно видя някаква зловеща рисунка. Череп, изрисуван с черно мастило, който го гледаше втренчено с черните си празни дупки. Не глава на умрял есесовец, която си личеше по каскета, а почти безформен череп, който изглеждаше някак усмихнат, странно усмихнат.

Преди да потъне в небитието, Франсоа лъо Герман избухна в неконтролируем смях като полудял. Никой не го чу. Мракът жадно го погълна.

По същото време, на петдесет километра от там, в студената стая на подземен бункер в Берлин Адолф Хитлер, мъжът, който прати Европа и половината човечество в ада, се простреля в главата.

БОАЗ^[1]

Желанието да разгадаваш тайните е дълбоко заложено в човешката душа; дори и най-малко любопитното съзнание се въодушевява при мисълта да разгадае нещо, което е забранено за другите.

Джон Чадуик

Рим, Виа Кондоти

Ложа „Алесандро Калиостро“^[2]

8 май 2005 г., 20 часа

— Ще завърша с думите, скъпи мои братя, че съм много щастлив, че можах да говоря тук пред вас. От дълго време съществува важна връзка между масонството във Франция и в Италия. Много ритуали са се родили в родината на Данте и Гарибалди, а Франция ги е възприела и обогатила. Затова за мен е голяма чест да съм тук сред вас в ложата „Калиостро“, ложа на Великия Ориент на италианска земя.

Ораторът, мъж на около четиридесет, с катраненочерни коси, огледа масонския храм. Точно зад него изрисувано на стената стилизирано слънце в оранжев цвят внасяше цветни щрихи. Благодарствената му реч бе последвана от дълбоко мълчание. Помещението приличаше на синкава пещера. Тънки снопчета светлина струяха от покрития със звезди таван, за да осветяват меко тъмносините стени.

Отляво и отдясно на оратора имаше около четиридесетина мъже в черни дрехи и бели престилки и ръкавици, които слушаха, без да помръдват — като живи статуи. Само няколко жени, които носеха дълги бели рокли, правеха изключение и внасяха малко по-свежа нотка в тази разиграваща се сякаш в друг век сцена.

— Приключих, Почитаеми майсторе — каза ораторът, като се обърна към Ориента, където седеше ръководителят на сбирката.

Почитаемият майстор изчака няколко секунди, после удари с чукчето по малкото си бюро, преди да огледа присъстващите. Над него на стената висеше огромно египетско око, сияйната Делта.

— Братя и сестри, преди да поискате думата, държа да изкажа благодарност на нашия брат Антоан Марка за това, че е тук, и да го поздравя за неговото представяне на „Произход на древните обичаи в масонството“. Без съмнение въпросите ще бъдат много. Братя и сестри, думата е ваша.

Последва ръкопляскане. Един брат откъм лявата колона — тази, която се намираще на юг — място, запазено за Майсторите, поиска думата. След ритуалните думи Първият надзирател му я даде.

— Почитаеми майсторе на стол, Почитаеми майстори на Ориента и всички вие, братя и сестри мои, бих искал, ако е възможно, нашият брат Марка да разясни произхода на ритуала, наречен „Калиостро“, чието име нашата ложа има честта да носи.

Ораторът погледна бележките си, преди да отговори. Той внимателно разгърна гланцираните листове, изпълнени със стегнат почерк.

— Както вие със сигурност знаете, през декември 1784 г. в Лион, в Ложата на триумфиращата мъдрост Калиостро представя своя „Обичай на Висшето египетско масонство“. Според собствените му думи той самият е бил посветен в него от един малтийски конник, някой си Алтотас. Разбира се, това е псевдоним. Според някои автори от онова време вероятно става дума за датски търговец на име Колмер, който е бил в Египет, преди да се установи в Малта, където твърдял, че пресъздава Египетските загадки от Мемфис^[3]. Според съвременните биографи на Калиостро последният всъщност е бил посветен в този обичай в Малта, през 1766 г. в ложата „Свети Йоан Шотландски“ на тайната и хармонията и там е открил този ритуал, който впоследствие носи името му. Както виждате, въпросът далеч не е толкова ясен.

Отново отекнаха ръкопляскания.

Антоан Марка наблюдаваше присъстващите, които го слушаха внимателно. Освен италианците присъстваха и всички френски представители. Като се започне от братята от Великата ложа, чиито престилки бяха общити с червена ивица, символ на шотландския ритуал, и се стигне до сестрите от ритуала Мемфис-Мизраим^[4] в бели рокли.

Почитаемият даде думата на брат, чието силно миланско произношение усилваше още повече сериозността на ситуацията.

— Бих искал да се възползвам от присъствието на брат от Великия Ориент, за да му задам въпрос относно положението на нашите братя във Франция. Всъщност дълго време италианският политически живот поддържаше съдебната действителност, корупцията, упадащите институции... ние бяхме лабораторията на европейското зло. Впрочем струва ми се, че днес на свой ред и

Франция е засегната от тези проблеми и много братя са сочени с пръст като главни действащи лица на корупцията.

Марка поклати глава, преди да продума. Политическите въпроси изобщо не го привличаха, но бе принуден да отговори. Той беше масон от около петнадесет години и ясно бе усетил деградацията в позициите на масонството в страната си. Бе влязъл в масонския храм по убеждение, вярващ в републиканските и светските ценности и в идеята за усъвършенстване на човека. Малко след това постъпи в полицията и постепенно, с годините, бавно съзряваше и се издигаше в професионалния си живот и в ложата. Когато стана комисар и Майстор, той би трябвало да изпитва безусловно спокойствие. Ала не бе така. Обстановката извън храма ставаше все по-тежка с всеки изминал ден.

Преди медиите хвалеха намесата на масоните в големите битки като образованието, правото на аборт, решаването на конфликта в Нова Каледония, а сега се надпреварваха да разкриват подробности около тайнствени организации с окултно влияние. Черни овце продължаваха да петнят цялото стадо въпреки напразните протести на всички масонски ложи и други опити за чистка.

Присъстващите забелязаха колебанието му, но никой не продума. Ритуалът налагаше мълчание. Французинът най-накрая каза:

— Мисля, че за нещастие Франция не прави изключение и има същите проблеми, които засягат всички западни демокрации: неприемане на елита, недоверие към властта, засилване на екстремизма. За добро или за зло ни поставят в групата на силните. — Марка спря за миг, после продължи: — Що се отнася до атаките срещу нашите братя, мисля, че те понякога са пресилени. Знаете, че първите страници на вестниците, посветени на масоните, продават поне толкова броеве, колкото когато става дума за цените на недвижимите имоти. Ето едно доказателство, че все още струваме колкото недвижимите имоти. При все това... — Марка замълча, за да подбере думите си. Не можеше да развие докрай мисълта си. Всъщност се чувстваше все по-неудобно, що се отнася до медийните кампании и до поведението на някои недостойни за престилката братя, което бе имал възможността да наблюдава отблизо.

Като полицейски комисар Антоан Марка дълго време бе посещавал ложа, в която имаше и разносвачи на дипломатическата

поща на политическите партии, фактуристи измамници и съмнителни търговски представители, които изкусно хитруваха на пазара, особено що се отнася до строителството. Ложата, дискретно разположена в сграда в парижко предградие, постепенно се поквари отвътре посредством създадената корупционна мрежа на най-високо политическо ниво.

Отвратен от тези разкрития, една година преди журналистите да надушат цялата тази работа, той бе отишъл в друга ложа. Верен на масонските си убеждения и идеали, той изобщо не припознаваше себе си в тези корумпирани хора, виновни за допуснатите злоупотреби, но се бе усъмнил, че други братя също ще тръгнат в тази посока. Ето защо отчаяно се потопи в историята и символите на масонството, сякаш миналото можеше да измие днешната мръсотия. С течение на времето разработките му бяха посрещани с все по-голямо уважение и славата му на честен и неподкупен човек се разнасяше във всяка ложа, където беше поканен да представи работата си. Но спокойствието му се разклащаше всеки път, щом видеше във вестниците някоя статия, уличаваща негови непристойни братя. Той я приемаше като лична обида.

Последните позорни дела на Лазурния бряг, разкрити от медиите, го бяха потопили в тих гняв, въпреки че ставаше дума за друга ложа. Свален от длъжност угодлив съдия, който твърде много бе извадил на показ приятелските си връзки, колега полицай, замесен с големи бандити, бивш кмет, отговорен за разделението на града чрез една покварена ложа, истинско свърталище на измамници: тези истории винаги засядаха като буца в гърлото му.

Марка продължи:

— При все това е ясно, че много черни овце се появиха в стадото. Аз съм строго за прогонването им от храма. Може би ако бяхме действали по-стриктно, сега нямаше да сме на това дередже. Помислете си, че отклоняването на една ложа се отразява и в много други храмове. Ето това е истинската несправедливост. Понякога усещам вкус, който много прилича на горчивата напитка^[5], която сме длъжни да изпием при нашето Посвещение.

След това Марка отговори и на други въпроси, като умело използваше ерудицията си, но без да се изтъква, и чувството си за

хумор, когато трябваше да признае, че не е достатъчно запознат с нещо.

После настъпи мълчание. Почитаемият отново взе думата и започна ритуала по закриване на срещата:

— Брате Първи надзирателю, какво цари в редиците?

— Тишина, Почитаеми майсторе.

— В такъв случай нека се хванем за ръце.

Един по един мъжете и жените се изправиха, свалиха си ръкавиците и кръстосаха ръце пред гърдите. Всеки хвана ръката на съседа си и образуваха кръг. Почитаемият повтори ритуалните думи:

— Нека сърцата ни се доближат така, както и ръцете ни; нека Братската обич обедини всички кръгове на тази верига, образувана от телата ни. Нека разберем силата и красотата на този символ; нека се вдъхновим от дълбокия му смисъл. Тази верига ни свързва както в пространството, така и във времето; тя ни е наследство от миналото и ни води към бъдещето. По този начин се свързваме с прадедите ни, нашите почитани Майстори, които са я образували и преди нас...

Думите отекваха в храма. Великият експерт повиши глас:

— Обещавам това от името на всички присъстващи сестри и братя.

Срещата вървеше към своя край. Всяко изречение в ритуала бе точно определено от векове насам. Като в театрална пиеса всеки участник знаеше отлично ролята си. Надзорниците държаха дървените чукове пред гърдите си, водещият на церемонията удряше пода с пръчката си с метален връх, а друг държеше меч в дясната си ръка.

Марка на свой ред също се изправи и със силен и решителен глас изрече последните думи и обещанието:

— Свобода, равенство, братство.

После настъпи мълчание. Срещата бе приключила, храмът тихо се изпразваше.

В преддверието пред залата Почитаемият, банкиер с аристократична външност, се обърна към него на отличен френски език:

— Ще останеш ли с нас за вечерята?

Марка се усмихна. Във всички ложи по целия свят след срещата имаше вечеря, на която хората пиеха и хапваха в определена за това зала.

— Уви, не мога, брате. Обещал съм на един мой дългогодишен приятел да присъствам на вечеря във френското посолство. Но утре ще дойда пак, за да разгледам някои редки книги от вашата библиотека. Може би ще обядваме заедно?

— С удоволствие. Мини през моя офис на улица „Серена“ към 13 часа. Ще запазя маса при Конти.

Французинът кимна учтиво на своя домакин и слезе по черното мраморно стълбище, което водеше към приземния етаж. Когато излезе от сградата, го изненада силен вятър. Вдигна яката на палтото си и спря едно такси. Качи се в „Алфа Ромео“ с предница като акула, и каза адреса, на който отиваше, а именно двореца „Фарнезе“ на другия край на града.

Както след всяко представяне или експозе Марка се чувстваше странно ведър. Усещаше някакво спокойствие, което се дължеше на ритуала в ложата. Той си спомни за времето, когато жена му го беше напуснала и за последвалия развод. Полицаяте не оставаха задълго женени. Да, тогава бе прекарал много безсънни нощи, пълни с отчаяние, а невръстният му син не разбираше защо баща му е толкова разсеян. Някои започват да пият, други се отдават на мимолетни връзки, а той отиде в ложата. Там, с вперен в символите поглед, той търсеше своя път. Дълъг и труден път, за да разбере и приеме всичко. Цяла терапия. Но след всяка нова среща настъпваше успокоение. Съвземаше се полека-лека. Постепенно всяка частица от неговото същество излезе наяве, обляна от нова енергия. Вече гледаше по друг начин на случилото се. Миговете, изпълнени с болка, изплуваха на повърхността, но пречистени и осъзнати. За една година под влияние на масонството той се бе преобразил.

Колата се движеше през центъра на Рим, който бе учудващо тих и спокоен през тази майска вечер. Без клаксони, без оживление по улиците. Това направи впечатление на Антоан. Шофьорът включи радиото и в колата отекна насечен мъжки говор. Звучните крясъци дадоха отговор на французина — футболният клуб на Рим играеше полуфинален мач срещу един от съперниците си на полуострова. Кажиречи, свещена битка, грандиозна церемония, почитана от всички жители на Вечния град.

Познавайки страстта на италианците към футбола, той се попита как ли успяваха братята му да я съвместят с масонските си

задължения, които налагаха редовно да присъстват на срещите. Сигурно за някои това беше страшна дилема. Той си спомни за свой приятел, Почитаем майстор в ложата в Тулуза, който винаги се измъчваше, когато в една и съща вечер имаше среща и важен мач на градския стадион.

Колата наби спирачки заради червен светофар, шофьорът се озърна бързешком и потегли, без да го е грижа, че извършва нарушение. Катаджиите със сигурност също бяха пред радиоприемниците си.

В този миг коментаторът от уредбата изрева на умряло. Явно бяха вкарали гол на домакините. Шофьорът гневно удари волана и изруга звучно, вследствие на което колата залитна. Марка се усмихна и обърна очи към прозореца. Току-що бяха прекосили символично за италианската столица място — площад „Кампо деи Фиори“, където Джордано Бруно е бил изгорен от папството преди повече от половин хилядолетие. Той можеше да бъде достоен син на Вдовицата.

Времената се бяха променили. Марка се сети за трима италиански духовници, също масони, присъствали на срещата. В други времена те биха били подложени на най-тежко наказание от страна на Светата католическа църква.

Все още обаче съществуваха няколко деликатни момента: от 1984 г. с папско решение масоните могат да присъстват на службите, но не могат да си вземат от нафората. Единението с Христос все още е забранено за братята, принадлежащи към католицизма, наследство от древните и жестоки битки между Църквата и ложите.

Това не бе проблем за Марка, тъй като от дълго време не посещаваше църквата, но знаеше, че някои от неговите другари от други ложи, които бяха по-набожни, страдаха от това. Още една грешка на невежите, които вярват, че масоните са антиклерикално настроени, помисли си той. Несъмнено светският характер на масонството бе един от стълбовете на Великия Ориент, но различията във вярванията бяха по-големи, отколкото си мислеха.

В края на улицата се мярна дворецът „Фарнезе“, резиденция на френското посолство. Отдалеч сградата бе осветена с хиляди светлини. Скрити в поляната прожектори озаряваха каменните колони пред нея. Скъпи коли се движеха пред високата ограда от ковано желязо. Антоан инстинктивно бръкна във вътрешния джоб на самото си, за да провери

дали си носи поканата. Навик, от който не можеше да се отърве — винаги проверяваше какво има в джобовете си. Стана му драго колко различни страни имаше вече животът му. Допреди минути говореше в тържествената зала, смълчана от древния рутшал, сега се готвеше да се потопи в суетата на светския живот в този луксозен дворец, а след ден ще е пак в невзрачния си полицейски кабинет в Париж.

Най-отзад на впечатляващата колона от луксозни возила, таксито спря свенливо на петдесетина метра от входа на френското посолство. Антоан плати на шофьора и слезе. Духаше слаб южен вятър и едва забележимо поклащаше дърветата около дипломатическото представителство. Все още нощем беше прохладно, преди да стегнат летните жеги.

Антоан подаде сребриста покана и личната си карта на внушителен по ръст охранител в изряден черен костюм и с малка слушалка в ухото. Гардът безмълвно го пусна да влезе. Едва пристъпил, Марка бе посрещнат от млада жена в синя роба, придружавана от други две гостенки на средна възраст. Предложи да го съпроводи до залата на приема и полицаят кимна в съгласие.

Вечерта започваше добре.

[1] Боаз — лявата колона в Храма. На иврит тази дума означава „сила“, „власт“ — бел. прев. ↑

[2] Граф Алесандро Калиостро — истинското му име е Джузепе Балзамо. Посветен е в масонството в Англия — бел. прев. ↑

[3] Мемфис — древната столица на Египет — бел. прев. ↑

[4] Мизраим на разговорен арабски е синоним на Египет — бел. прев. ↑

[5] Церемонията на Посвещението следва специфичен ритуал — бел. прев. ↑

Йерусалим, Израел

Институт за археологически проучвания

Нощта на 8 май

Още от първите вечери на май Марек предпочиташе да работи в лабораторията до късно през нощта с отворени прозорци — хем прохладно, хем се долавяше ароматът на глициниите, които растяха в градините на института.

Сградата датираше от времето на британската окупация и представляваше дълга постройка от червени тухли с високи тавани. Първоначално приютяваше специалистите по библейска археология. Тук бяха работили светила като Паркър и Уилям Олбрайт. Марек обичаше това място повече от всичко. Старинният му, почти изоставен вид отлично съответстваше на склонността му към мечтателност и ровене из спомените.

Пожълтялата му и измачкана дисертация отпреди петдесетина години стоеше на почетно място до олющен стик за хоккей, спомен от престой в Съединените щати. Беше толкова отдавна! Марек ясно помнеше всеки детайл от пролетта на 1945 г., когато го бяха измъкнали от лагера Дахау като жив труп и той се бе заклел да напусне проклетата Европа и да започне отново и на чисто.

С парична помощ, отпусната от еврейското представителство в Париж, бившият дърводелец се бе качил на търговски кораб за Ню Йорк. Попадна в необятна страна, напълно невежа към антисемитизма. Никой не го преследваше и обиждаше заради еврейския му произход. Съзря възможност да смени професията си с по-интелектуалните поприща, които винаги го бяха привличали, и се записа да учи библейска археология, защото най-тясно го свързваше с мечтаната родина. За да плаща образованието си, работеше на половин надница като реставратор на старите къщи по Източното крайбрежие. Именно така срещна и се влюби в девойка от знатно бостънско семейство. Идилията продължи кратко, защото избраницата на сърцето му скоро призна, че родителите ѝ никога няма да позволят да се омъжи за него.

През петдесетте години Марек реши да емигрира в Израел — в Америка вече нищо не го задържаше. Установи се в Йерусалим и веднага осъзна, че чак сега е пристигнал у дома си — в тази толкова нова и така древна страна. С течение на времето се утвърди като един от най-известните специалисти по библейска археология и извънредно способен учен.

Сега институтът спеше — безлюден, в пълно мълчание. Вече по-голямата част от залите в него се използваша и за други науки — химията, физиката, минералогията и дори историята на климата идваша на помощ, за да се разгадае миналото. И най-незначителният камък бе подлаган на сериозни изследвания с всевъзможни измервателни уреди и технологии. Работата на Марек бе да анализира получените данни в тяхната съвкупност.

Отвън долетя шум от течаща вода. Градинарят палестинец явно бе подхванал работата си. Марек долавяше щракането на ножиците му при беседката. Въздъхна и продължи работата си по документите, оставени на бюрото му. Двеста и четиридесет страници голям формат. Пет доклада с анализи. Лабораториите по геология, химия и микроархеология даваха различни сведения, увеличавайки броя на диаграмите и библиографските справки. Институтът бе най-авторитетният и единствен легитимен оценител на археологически находки, затова и специалисти, и авантюристи — без да броим десетките музейни експерти, антикварните търговци и аукционните къщи — се тълпяха на рояци да получат удостоверение за автентичност, което понякога струваше милиони долари.

Такъв беше и случаят с Алекс Перилиан, арменец от Ливан, който от тридесет години купуваше всичко от хаотичния пазар на нелегални археологически находки за своите богати чужди клиенти. Цenen заради добрите си отношения и с палестинците, и с евреите, възпълничкият Перилиан се разхождаше необезпокояван из мюсюлманските села в търсене на редки предмети, белязани със знака на отминалото време.

Разполагаше с цяла мрежа от тайни агенти, които му се обаждаша веднага щом някоя древна вещ се появеше у някое семейство. Най-вече след поредния покойник. Редовно се случваше споминалият се да бе притежавал ценен артефакт, с който бе отказвал да се раздели приживе

по сантиментални причини, а след смъртта му семейството бързаше да го изтъргува на възможно най-висока цена.

Най-често ставаше дума за дребни находки, но Перилиан пътуваше постоянно, не се пазареше и плащаше в брой, тъй като знаеше, че хората първо се опитват да продадат по-евтините вещи. После, ако се породи доверие, някоя забулена жена изтичваше в мазето на къщата и донасяше грижливо сгънато одеяло, в което се криеха истински съкровища. По същия начин Перилиан бе открил камъка с надписа, завит в ленена кърпа. Купи го за стотачка от опърпан козар и го предложи на Марек за шестцифрена сума, с уговорка за повече, ако текстът, който разшифроват, е интересен.

В началото възрастният учен не скри недоверието си, когато арменецът му донесе откритието си. Не за първи път някой колекционер или търговец се мъчеше да блесне пред него с всевъзможни „находки“. Даже няколко години по-рано го бяха търсили за експертно мнение при анализ на друг подобен камък, за който се смяташе, че е с огромна археологическа стойност, тъй като давал сведения за строежа на Храма на Соломон. Колегите му бяха единодушни относно автентичността му, дори химическият анализ показваше наличие на неестествен брой златни частици в текстурата на камъка — прах, който можеше да произлиза единствено от разтопено злато в седиментния слой. Навремето се вдигна доста шум, научните среди се развълнуваха, коментираха, спореха, духовенството го провъзгласи за свещена реликва, политиците се присламчиха, за да използват събитието за своите каузи... Вълнението достигна връхната си точка, когато Марек реши да се затвори в лабораторията, за да проучи нещата бавно и спокойно. След седмица се разчу, че анонимен антиквар е предал на същата група учени още един гравирен камък, досущ като първия. На свой ред новата придобивка бе обявена за напълно автентична. А на следващия ден Марек официално призна, че лично е направил този фалшификат, за да може колегията да осъзнае заблудата си и занапред да подхожда по-научно към подобен род инсинуации. На многобройните въпроси как е успял, Марек отговори така: „Ползвах стари инструменти, за да не оставят те частици от по-ново време, издълбах надпис върху камък от стар геоложки пласт, поръсих повърхността му със ситен пясък с помощта на обикновен пистолет със сгъстен въздух, след това счуках парче от камъка в

обикновено старо чукало, превърнах го в прах с помощта на ултразвук и го потопих във воден разтвор. Колкото до следите от злато, една обикновена газена лампа и стара брачна халка ми бяха достатъчни, за да разпръсна златни частици по цялата повърхност. А за да подпомогна «неопрровержимото датирание», инкрустирах няколко парченца въглища от действителна археологическа местност с настоящи разкопки“.

От този ден нататък молеха Марек да даде експертиза за всички по-важни археологически находки.

Възрастният учен не можеше да откъсне уморените си очи от реликвата, донесена от Перилиан. Камъкът лежеше на бюрото му и от първия миг Марек бе сигурен, че е съвсем истински. Още преди да бъде подложено на какъвто и да е анализ, това парче скала буквално говореше за многовековната си история. По принцип Марек не се доверяваше на предчувствията си и предпочиташе да залага на разума в работата си, но този път го обземаше някакво силно вълнение, докато гледаше това... нещо. Усещаше тайната, която този камък носеше в себе си от хилядолетия. Послание, написано в паметивека от ръка, чиито кости отдавна се бяха разложили под влиянието на времето.

Шестдесет и два на двадесет и седем сантиметра, счупен в долния ляв ъгъл. Въпреки това издълбаният текст се четеше добре и изглежда бе устоял на атаките на времето по една щастлива случайност или благодарение на човешка грижа.

По принцип преди да пристъпи към разчитането на подобен текст, Марек винаги се запознаваше с научните и археологическите заключения. Ако изследванията покажеха, че може да става дума за фалшификат или за някаква грешка, то по-добре бе да не започва да го тълкува в исторически план.

Всъщност древните текстове бяха изключително редки и след откритието на ръкописите от Мъртво море израелската държава и големите монотеистични религии следяха отблизо всяка находка, която можеше дори и бегло да ги застраши или да разклати традициите им.

За пореден път Марек съжали, че е взел решение да не пуши вече. Само една цигара, преди да отвори първата страница, колкото да изостри мисълта и избистри съзнанието! Той се бе отказал от това удоволствие в деня, когато навърши петдесет години. Беше нещо като

облог, за който след това съжаляваше, но пък му бе възвърнал обонянието.

Дори и сега усещаше силния аромат на глициниите, които Али, градинарят, режеше точно под прозореца на лабораторията. Марек вдъхна дълбоко и се залови за работа.

След два часа заключенията му вече бяха изписани на хвърчащ лист: *От минералогична гледна точка направените анализи върху трите проби разкриват, че камъкът е съставен от черен зърнест пясък от периода камбрий. Това поставя въпроса за мястото, откъдето е добит. Доставчикът не може да даде точни сведения по този въпрос, като посочи единствено, че реликвата се предавала в семейството, което я е продало, от поколение на поколение.*

На историческата територия на Израел три геоложки района могат да спорят за неговия произход: Южен Израел, Синай или южния йордански бряг на Мъртво море.

Анализът на патината върху седем проби позволи да се открият силициев двуокис, алуминий, калций, магнезий и желязо, а също така и следи от дърво. Въглеродният анализ на тези частици позволява патината да се датира 500 г. пр. Хр. (плюс-минус четиридесет години). Ако анализите потвърдят това датирание, то този камък ще се разположи хронологически във времето на реконструкцията на Храма на Соломон.

Марек спря. Храмът на цар Соломон... Митично място за евреите, построено от този легендарен цар, в което били пазени Свещеният кивот^[1] и скрижалите с Десетте божии заповеди. Разрушен от жестокия Навуходоносор, построен отново по нареждане на Кир и изцяло довършен от Ирод при римското нашествие.

Първата реконструкция на Храма на Соломон през 520 г. пр. Хр. била изключително важно събитие в еврейската история, затова всичко, свързано с него, придобивало огромно значение. Марек претегли с ръка камъка. Ако той наистина се окажеше автентичен, щеше да удари джакпота. Музеите по целия свят, частните колекционери и най-вече израелската държава щяха да се изпокарат за тази уникална находка. В ожесточена надпревара те щяха да предлагат стотици хиляди долари, за да се сдобият с археологическата ценност.

Марек започна да си представя купища пари. Въздъхна. Сумата не беше чак толкова голяма, още повече че трябваше да връща пари на

свой дългогодишен приятел. На Марк Жуано, брат от масонската ложа и единствен син на Анри, загинал в концентрационния лагер. Преди да го депортират, Анри бе на крачка от разкриването на една изгубена истина, а след смъртта му порасналият му син бе продължил разследването в знак на почит към паметта му. На следващата вечер Марек очакваше от Рим да пристигне пратеничка на Марк, която да донесе окончателното разчитане на руните върху камъка. Как ѝ беше името? Софи Доуз. Софи... София... мъдрост. Хубаво предзнаменование! Утре вечер ще я чака на летище „Бен Гурион“ и ще я настани в „Цар Давид“, най-престижния хотел в града. Развълнува се като юноша при първото си влюбване. Скоро загадката щеше да се разясни и вратите на познанието щяха да се отворят. Обзе го съмнение: какво още можеше да очаква от живота, когато стигнеше края на възделеното търсене? Или загадките съществуваха именно за да не бъдат разгадани, и особено тази с камъка, който бе дошъл от толкова древна цивилизация?

Марек се вгледа внимателно в реликвата, обзет от страшно предчувствие. Може би трябваше да спре сега и да не разбужда заспалите демони? Суеверно потръпна въпреки среднощната горещина и прочете преписа на издълбания надпис. Наистина представляваше невероятна историческа загадка!

[1] Свещеният кивот — според легендата Кивотът на завета представлявал облицован със злато скрин, който бил едновременно средство за общуване с Бог и ужасяващо оръжие за поразяване на враговете — бел. прев. ↑

Рим

Дворецът „Фарнезе“, посолството на Франция

8 май 2005 г.

Франция по традиция настанява задграничните си легации в сгради, достойни за ранга на страната, ала посолството в Рим бие всички рекорди. Дворецът „Фарнезе“ — самото му име е цяла епоха, белязана от абсолютния разкош на Италия през Възраждането, на кралете меценати, на свободомислещите кардинали и на куртизанките, способни да осъдят на вечни мъки в ада клериците.

Построен в средата на XVI век, дворецът е бил резиденция на фамилията Фарнезе, отколешни аристократи, от чийто род произлиза и папа Павел III. Таванът на голямата зала на първия етаж е изрисуван от Микеланджело, а внушителните стенописи с Персей и Андромеда са дело на братята Карачи.

Вкусът на семейство Фарнезе отразяваше отлично суетата на тази епоха — суета, която понякога все още се четеше в погледите на последните потомци на римските династии.

По ирония на съдбата французите, които сега са господари на това място, са нанесли за първи и последен път щети на двореца. През 1848 г. артилеристите на генерал Удино не са се поколебали да бомбардират част от сградата. Това е единствената черна страница в пакта, сключен между Франция и този дворец, който се превърнал в седалище на дипломатите на френските крале в Италия. Единият от посланиците е бил брат на Ришельо. Франция не просто се чувстваше уютно тук, а сякаш беше свързана телом и духом с вековния и бурен живот на този дворец.

В голямата зала приемът по повод шестдесетгодишнината от края на Втората световна война имаше страхотен успех. Пиер, управителят, доволно гледаше тълпящите се край масите гости и зорко бдеше никой от поканените да не остане гладен или жаден. Искрено вярваше, че подготовката на подобен коктейл е цяла наука и тънко

изкуство. Наричаше метода си „архипелаг“, защото не подреждаше масите в дълги редици, а в малки кръгове като островчета.

Беше избягнал и един много голям проблем, а именно подреждането на диетичните храни на едно място, лакомствата — на друго, и екзотичните ястия — на трето. Жените например се струпваха там, където се предлагаха по-леки храни, а мъжете — при попитателните. Фатална грешка, защото за да е успешен приемът, трябваше да има навсякъде представители и на двата пола. Каква беше ползата да поканиш най-съблазнителните жени от римското общество, щом като те оставаха да си бърбят помежду си около чиниите със суши? Поради това той бе разположил пет еднакви островчета в залата, където се предлагаха гъши дроб от Перигор, огромни бутове шунка от Севиля, голям избор на студени мезета и корсикански колбаси, суши в различни цветове, плата със свежи хрупкави зеленчуци и всевъзможни салати. До всяко островче стоеше сервитьор, който предлагаше разхладителни напитки. Напоследък особено се говореше за въздържанието и затова изборът на алкохолни напитки не бе много голям, но при все това шампанското продължаваше да заема полагащото му се най-важно място. Доволен, Пиер наблюдаваше как между черните смокинги грациозно и леко се движеха разноцветни деколтета. „Римлянките са изключителни жени“, помисли си той при вида на кестенява дама с рокля в златисто и яркочервено, за която той можеше да се обзаложи, че е с марката „Лакроа“ и е купена от бутика на площад „Вендети“.

Преди години работеше в Берлин и до смърт бе намразил тенденцията „сицилианска вдовица“ — черни строги рокли, които германките неизменно навличаха като белег за стил и всички официални приеми заприличваха на траурни бдения.

Друго предимство на архипелага беше, че гостите можеха да си изберат и да преценят събеседниците дискретно, преди да ги заговорят според нравите и обичаите. Той видя, че съветникът по военните въпроси на Съединените щати разговаря кротко с либийския си колега, а израелският културен аташе с чин от „Мосад“ изглеждаше погълнат от разговора с йорданската представителка в ОИСР^[1], която навремето бе една от очарователните любовници на международния терорист Карлос.

Разговорите вървяха приятно около масите и посланикът прелиташе от маса на маса в ролята си на домакин на събитието. Камерната барокова музика отстъпи място на плътния глас на американската певица Патриша Барбър.

Пиер позна бавно изпетия припев на класическата *Thrill is gone*, „Магията свърши“. Погледна часовника си: вечерта едва започваше, явно нямаше да си легне преди три часа сутринта. Въздъхна. След първоначално изпитаното удоволствие, че си е свършил добре работата, му оставаше единствено да проверява дали остатъците от яденето са вдигнати навреме и дали не се налага на гостите да чакат пред масите да им допълнят чашата. Ако на някой остров имаше прекалено много натрупани чинии, той дискретно изпращаше още един сервитьор, който да ускори разчистването.

Масата току под картината на Караваджо изглеждаше най-предпочитана и там започна да се образува опашка, ала всички сервитьори в този миг бяха заети. Затова Пиер се запъти към кухнята да повика още една сервитьорка. На стълбите се сблъска с Жад, началник на охраната на посолството — висока руса жена, явно родена за мъж, която разговаряше оживено с някакъв италиански актьор. Пиер се смръщи — всеки път като я видеше, си припомняше неуспешния си опит да я съблазни. Ах, колко грубо го беше отхвърлила! Обиди го, че не притежава нито внушителна физика, нито впечатляващо висок коефициент на интелигентност. Да, права беше. Пиер бе надарен само с организаторски качества, а това не бе голям коз в любовните авантюри.

Управителят бутна двете крила на вратата. По изключение този път не миришеше на нищо, тъй като ястията бяха поръчани от заведение. Самите готвачи бяха освободени за вечерта. Тъкмо щеше да се върне обратно, когато видя, че една от допълнително наетите жени е коленичила и търси нещо в овехтяла торба.

Пиер каза строго:

— Елате незабавно, имаме нужда от вас на една от масите.

Младата жена вдигна живо глава.

— Да, но...

— Но какво? — отвърна Пиер раздражено.

Поколеба се дали да не повиши тон, но замлъкна смутен от бадемовидните сини очи на сервитьорката.

— Мисля, че в кухнята има плъхове. Видях един да влиза в чантата ми — измърмори момичето и приглади рус кичур.

Пиер я изгледа с престорено, почти насмешливо възмущение.

— Откакто съм тук, не съм виждал нито един плъх. Отивайте да помогнете в залата.

Със зачервено от срам лице младата жена се подчини, без да каже нищо повече, и се отправи към приемната зала. Той забеляза, че ръстът ѝ е по-висок от средния. Или тренираше баскетбол, или имаше скандинавска кръв. Пиер си обеща на следващия ден да поговори по този повод с представителя на агенцията за наемане на сервитьори. На шкафа имаше полупразна бутилка шампанско и мръсна чаша. Вероятно сервитьорката си бе пийвала тайно и затова е измислила това смешното извинение с плъховете.

Пиер реши да си отдъхне за малко и дръпна най-близкия стол. Вече повече от пет часа беше на крак. Сипа си глътка шампанско и бутна предпазливо бутилката встрани — да не би да го заварят с тази компрометираща вещ наблизо. След последните си процедури по таласотерапия изобщо не посягаше към чашката. Погледът му спря върху захвърлената в ъгъла чанта на сервитьорката. Плъхове. Каква глупост! Пиер се наведе да я премести, тъй като не обичаше безпорядъка.

Комисарят Антоан Марка се проклинаше, че бе подхванал такъв разговор със Софи Доуз, архивар и книжар по професия и специалист по древни надписи, която бе дошла в Рим, за да поздрави своя приятелка в посолството. Всичко вървеше чудесно до мига, в който Марка се пошегува с две жени, които седяха малко встрани и очевидно се наслаждаваха на взаимната си компания. Внезапно обзет от неуместен порив, той отбеляза, че е много тъжно да видиш две толкова хубави дами, привърженички на хомосексуалната любов, когато градът е пълен с истински италиански мъже, които веднага да се раздадат.

При тази сексистка забележка, Софи го стрелна с поглед. Той, който ненавиждаше простацината в любовта, се бе държал като пълен мачист и, което е още по-лошо, не бе могъл да определи сексуалните предпочитания на събеседницата си, която тутакси му обърна гръб.

Марка погледна часовника си. Време бе да се върне в хотела. Утрешният ден щеше да е дълъг, а трябваше да посети и ложата „Калиостро“, за да се порови в библиотеката ѝ. Щеше му се да се сбогува с приятеля си Алекси Жегю, съветник по военните въпроси в посолството, който го бе поканил на приема. Поколеба се — веднъж прекрачил прага на посолството, вече нямаше да намери толкова много красиви жени, струпани на едно място. Марка имаше непреодолимо желание да изживее нещо романтично, докато е в Рим. Въпреки че категорично забраняваше смесването на мъже и жени в ложата, обожаваше компанията на противоположния пол.

Докато беше женен, бившата му съпруга казваше, че е старомоден, когато той се опитваше да защити позицията си. Напразно се оправдаваше със съществуването на ложи за жени. Отлично знаеше, че подобно консервативно разбиране изглежда напълно странно за невежите, които съзираха в него опит за разделение, поощряващо мнението, че жената не е равна на мъжа.

— Е, Антоан, харесва ли ти вечерта? По-различно е от полицейската ти служба, нали?

Марка подскочи. Не бе видял кога бе дошъл приятелят му Алекси.

— Горещо-долу. Но, моля те, спаси ме и ми намери жена, която още да предпочита мъжката компания.

Алекси Жегю сви палците и показалците си и ги приближи до очите си, имитирайки бинокъл, и се огледа. Този капитан на кораб, който сега работеше във военното разузнаване, имаше заразително добро настроение.

— Високата блондинка на два часа и рижата на шест часа. И двете изглеждат самотни без свита. Русата е директор „Маркетинг“ на банката в Сао Паулу, червеночосата е асистентка на собственика на една израелска фирма, която има нечисти сделки в продажбата на оръжие на новопоявилите се страни.

— Не са за мен. Нямах ли някой по-класически тип — художничка, танцьорка, нещо... по-артистично.

— Можем да уредим нещо по въпроса срещу малка услуга.

— Казвай.

Алекси Жегю замълча, докато изяде сандвича с гъши дроб. После продължи, но гласът му беше колеблив. Беше си пийнал повече

и очите му блестяха.

— Бих искал да знам дали посланикът е...

Марка последна учудено приятеля си.

— Дали е какво? Ако е хомосексуалист, не разчитай на мен да го разбера пръв. Уважавам те, но има граници, които не мога да прескоча въпреки приятелските чувства.

— Глупости! Просто исках да знам дали и той е франкмасон като теб. Това е!

Полицаят се сепна и отговори сухо:

— Не съм доносник. Питай него самия.

— Шегуваш ли се? Не искам да ме върнат в Париж или да ме изпратят в някое забравено от Бога консулство в Африка. Не мога да ви се доверя на вас, масоните, предвид силата, която имате. Попитах те като услуга. Вие си имате таен код, по който да се разпознавате. Например ръкостискането, при което по някакъв особен начин притискате пръсти върху китката.

Марка въздъхна. Всеки път все същите глупости. Окултното влияние, знаците за разпознаване, разни измислици. Той вече не си спомняше колко пъти разни лаици му бяха стискали ръката с потупване по китката. Досега Жегю винаги се бе шегувал с масонството, а сега му искаше не особено почтена услуга.

— Съжалявам. Не мога.

— Кажу по-скоро, че не искаш, Антоан. Ти ме познаваш повече от петнадесет години, но се опитваш да запазиш тайната на посланика, един напълно непознат? Наистина много се подкрепяте...

Марка се отказа да спори. Утре, като изтрезнее, Жегю сам ще го моли да му прости за проявената нетактичност.

— Да оставим тази работа, Алекси. Ще тръгвам. Малко съм уморен. Ако искаш, утре ще поговорим.

Военният съветник разбра, че е отишъл твърде далеч.

— Не, не настоявам. За да ти се извиня, ще ти представя две актриси, които очакват единствено нас.

Алекси прегърна Марка насила и го повлече към терасата. Минаха покрай много от поканените, приятелят му представяше разни мъже и жени, чиито имена и все по-важни постове той веднага забравяше. Дипломатическата любезност и тяхното държане го вкаменяваха. Малко преди да излязат на терасата, той видя Софи Доуз,

която се качваше по стълбището към залата на първия етаж, в компанията на руса жена с великолепни крака. Опитва се да си представи какво щяха да правят там двете жени... вероятно щяха да се любуват на колекцията от картини.

[1] Организация за икономическо сътрудничество и развитие, основана през 1961 г. — бел. ред. ↑

*Йерусалим**8 май, вечерта*

Алекс Перилиан живееше в старата част на Йерусалим — твърде опасно място, но арменецът бе влюбен в този квартал, който му напомняше Ливан от неговата младост. Харесваше високите къщи без прозорци към улицата със закътани вътрешни дворове. У дома там той — като истински ориенталец — прекарваше дълги часове на спокойствие, прохлада и тишина. До късно вечерта, на светлината на мъждукащи фенери, приемаше приятели и съседи, с които разговаряха тихо за суровите и несправедливи времена и за милостта на Аллах, който определяше съдбите им.

Ала отскоро Перилиан си имаше проблеми — наложи му се да плаща за сигурността си. Арабите го хулеха за произхода му, а евреите — защото ги лишавал от историческо наследство. Не след дълго ислямистите го принудиха да им плаща налог от всяка сделка. Ето защо за камъка той бе предал пълна папка на Бешир Ал-Канса, наречен Емира.

Бешир никога не се движеше сам и излизаше само през нощта. Така изпитваше бдителността на израелските части за сигурност, чиито сътрудници бяха в Източен Йерусалим. От дълго време нямаше собствено жилище и когато можеше, спеше в грижливо подбрани от охранителите си къщи. Всеки ден му даваха списък с три различни места, в които можеше да се скрие, ако се наложеше — съборетина в Стария град, барака в някой бежански лагер или в апартамент в новите еврейски предградия. Двама гардове го придружаваха постоянно и всеки път променяше външността си, за да избегне евентуално покушение.

Тази вечер Бешир беше с тънки мустачки и бял ленен костюм като на богат ливански търговец. В този вид той почука на вратата на Алекс Перилиан, който веднага му отвори и го отведе в закътания двор. Телохраниелите останаха пред входа.

Бешир искаше камъка, ала той вече не бе у Перилиан.

— Аллах, който позволи да се открие този камък, е велик. А ти си го дал на тези свине, евреите, за да го изцапат с нечестивите си ръце!

Алекс Перилиан пое дълбоко въздух:

— Откога слугите на Пророка проявяват интерес към реликвите, създадени от синовете на Сион?

— Всичко, намерено в земите на Аллах, принадлежи на Аллах. Къде е сега камъкът?

— Както обикновено! В археологическата лаборатория на Йерусалим. Учените го анализират и ако е истински, цената ще се вдигне и съответно твоята част ще бъде по-голяма.

— Не ме интересуват проклетите пари на неверниците! Искам камъка.

Перилиан усети заплахата и излъга, за да спечели време.

— Имай търпение. Веднага след като станат известни заключенията от експертизата, ще ми върнат камъка. Тогава ще можеш...

— Нека Бог накаже всички нечестивци, които не познават силата му! Никой не бива да узнава какво пише на камъка. Още по-малко пък тези израелски кучета! Разбираш ли?

— Нищо не мога да направя!

Бешир се усмихна.

— Напротив, ще се подчиниш!

Приведен над работната си маса, Марек отново четеше преписа от руните върху камъка. Той подготвяше текста, за да го обработи с Хебраика. Великолепен софтуер, който разшифроваше всички древни еврейски текстове — от цитати от древни автори до последните археологически открития.

Скоро Хебраика щеше да започне работа и да сравни всяка дума от гравирания камък с текста, от който е част. За няколко минути програмата щеше да покаже диаграма с всички допирни точки на това ново откритие със съществуващите писания. Дори щеше да покаже колко често става това през различните исторически епохи. Изключително ценна помощ, за да се датира точно фрагментът.

Докато компютърът зареждаше, Марек се загледа в камъка. Той бе обрекъл живота си на миналото на своята страна и при всяко ново откритие изпитваше все същата страст и мечтателност, както когато беше студент. Щеше да е първият, който можеше да каже, че е изкопан фрагмент от дългата верига, която свързваше народа със съдбата му!

Само че той изумено видя, че не е първият.

В десния ъгъл на камъка неизвестна ръка бе издълбала латински кръст със силно разширяващи се краища като платна на кораб.

Марек се изправи. Бързо намери „История на кръстоносните походи“ от Стивън Рънсман. Тази книга беше същинска библия за всички специалисти по история на Средния изток. Марек имаше илюстрирано издание. Той прелисти няколко страници, преди да се загледа в репродукцията на древна картина.

Нямаше никакво съмнение. Кръстът, издълбан върху камъка, беше точно този, който се опасяваше: кръстът с удебелени краища на Ордена на Храма.

Този рицарски орден е основан през 1119 г. в Йерусалим от девет френски рицари, които се намирали на мястото, където се е предполагало, че е бил Храмът на Соломон^[1].

Марек, който беше Почитаем майстор в своята loja, знаеше наизуст историята им. Та нали във висшите кръгове казваха, че масонството произтича от тамплиерството^[2]? За учения Марек това си беше чиста легенда.

Кръстът танцуваше пред очите му. Какво са правили тамплиерите с този камък? Трябваше незабавно да се обади на Марк Жуано, за да му каже за това откритие. Беше един часът през нощта. По-добре беше за изчака до сутринта.

Погледна компютъра. Резултатите от търсенето се бяха появили на светеция монитор.

Марек търпеливо разгледа къде се срещат тези думи. Всичко беше много точно и ясно. С изключение на една дума. Само една.

Дума, която не съществуваше. Най-напред кръстът, а сега и тази непозната дума.

Телефонът на бюрото извънтя. Въпреки необичайното време Марек вдигна нетърпеливо, раздражен, че го прекъсват. Чу се някакъв напевен глас.

— А, професоре! Какъв късмет! Опитах се да ви намеря у вас... после в лабораторията. Добре че работите до късно!

Археологът усети как доброто му възпитание се изпарява.

— Перилиан, ако ми се обаждате по това време за резултатите от анализите...

— О, не, професоре! О, не! Стана чудо, професоре! Истинско чудо! Току-що ми донесоха друг камък! Същият, професоре!

— Шегувате ли се?

— Не. Има същия произход. Семейството дойде да ми го предаде тази вечер. Вие познавате арабите, професоре, и знаете, че те винаги крият по нещо! Те...

Марек го прекъсна.

— Перилиан, давате ли си сметка, че подобно откритие може да промени напълно хода на досегашните анализи.

— Разбира се, професоре! И не искам подобно съкровище да стои при мен!

Нетърпението на Марек се засили.

— Кога можете да ми го донесете?

— Веднага. Само че ще трябва да остана със семейството. Нали разбирате... Ако ме видят да тръгвам с камъка... може да си помислят, че... нали знаете...

— Как ще стане тогава?

Нещо заседна в гърлото на Перилиан. От този момент зависеше животът му. Евреинът трябваше да му повярва. Без значение на каква цена.

— Вижте, ще ви изпратя Бешир. Той ми е прислужник и мой доверен човек. Само че ще трябва да мине през загражденията на армията и...

— Не се тревожете за това. Изпратете ми копие от документите му по факса. Ще предупредя направо министерството. Ще може да мине през контролните пунктове след половин час.

— Благодаря ви, господин професоре. Ще видите, че този камък е уникален...

Марек затвори. Имаше и по-важна работа от това да слуша брътвежите на този известен трафикант. Погледът му отново се насочи към екрана на компютъра.

Думата от камъка се беше показала.

Веднага след като остави слушалката, Перилиан се обърна усмихнато към Бешир.

— Видяхте ли...

Не му остана време да довърши. Остра болка го прониза в корема. Лъскавата цев на пистолет със заглушител проблясваше в полумрака.

Бешир се замисли за миг, докато гледаше как търговецът бавно се свлича пред очите му с широко отворени очи. Беше го прострелял в далака и по този начин милостиво го бе обрекъл на бърза, но мъчителна смърт. Добрината, която бе проявил, дори го учуди. Преди обичаше да гледа как душата бавно напуска телата на жертвите му. Не от садизъм, а от обикновено любопитство да види този загадъчен блясък в погледа в последния миг. Той си спомни за един войник от „Цахал“^[3] на пост в изолирана еврейска колония, когото бе заклал. И неговият поглед беше също така учуден като този на Перилиан.

Евреите умираха по същия начин като арабите и християните. Като по-млад Бешир мислеше, според думите на улемите, че истинските вярващи последователи на Мохамед, върху които бди Аллах, преминавали от живота към смъртта по различен начин. Но не беше така. Арабите предатели, използвани от евреите, които той бе убил със собствените си ръце, умираха точно като другите.

Бешир прибра пистолета в палтото си и безшумно излезе от стаята на арменец. Двамата телохранители го последваха мълчаливо и се качиха в колата с фалшив регистрационен номер.

Нареди да го откарат в Еврейския институт, свали костюма и облече дълга, прашна мантия.

Той знаеше, че малко преди разсъмване отново щеше да види как животът гасне в погледа на друг човек, този път на евреин. И със сигурност нямаше да умре така лесно като Перилиан.

Имаше си точно определен ритуал, който трябваше да следва.

[1] Кралят на Йерусалим Балдуин I дал на рицарите помещение, намиращо се под неговия дворец, според легендите, построен на мястото на древноюдейския Храм на Соломон. Рицарите се обединили в орден под името „Бедните рицари на Исус от Соломоновия храм“

(според други източници „Бедните братя от Йерусалимския храм“) — бел. прев. ↑

[2] Тамплиери („рицари на Храма“) е названието на един от християнските военни ордени, възникнали между 1118 и 1121 г. вследствие на Първия кръстоносен поход — бел. прев. ↑

[3] „Цахал“ — израелските отбранителни сили — бел. прев. ↑

Рим

Дворецът „Фарнезе“, френското посолство

8 май, 23 часа

Софи Доуз се спусна през голямата зала, която едва се осветяваше от слабата светлина в парка. Дишаше задъхано, на пресекулки, сякаш въздухът не достигаше до дробовете ѝ под въздействието на страха.

Вратата към библиотеката беше в дъното. Имаше някаква надежда да се измъкне от преследвачката си. Младата жена натисна бравата с всичка сила. Напразно. За зла участ дървената резбована врата си оставаше затворена. Изтощена от бягането, Софи се свлече върху тъмния паркет.

Откъм вратата на голямата зала се чуха тихи бързи стъпки. Те минаха покрай стената с фреските, като внимателно заобикаляха мебелите от XV век. Чуването на чашите и смехът на поканените не успяваха да заглушат шума от стъпките, които приближаваха. Тя си пое въздух и запълзя към прозореца.

— Няма смисъл.

Гласът беше твърд. Тонът — категоричен.

Скована от страх, Доуз бавно вдигна очи. Пред нея стоеше младата руса жена и я гледаше със странна усмивка. В едната си ръка размахваше разгънатата палка с метален връх. Гласът прозвуча отново като в лош сън.

— Кажете ми къде са документите?

— Кои документи? Нищо не разбирам. Моля ви, оставете ме да си вървя! — отговори Софи, застинала на пода.

— Не се правете на глупачка! — С върха на палката младата жена повдигна бавно крайчеца на полата ѝ. — Това, което намерихте, изобщо не ви интересува. Вие сте един обикновен архивар. Така че ми кажете просто къде са документите.

Паника обзе Доуз. Тя се почувства уязвима, страшно уязвима.

Думите станаха по-конкретни.

— Вие заемате този пост от една година. Започнали сте точно след като сте защитили дипломната си работа в Сорбоната. Чудесно представяне на устния изпит, отлично владееене на материята. Изпитната комисия ви е оценила подобаващо. При все това сте изглеждали малко, как точно да се изразя, неестествено, в чисто новия си костюм. Несъмнено се е дължало на факта, че нямате навик да носите костюми. Какво още да добавя? А, да! Утре е трябвало да отидете в Йерусалим...

— Не е възможно! Вие не можете да... — простена Доуз.

— Напротив. Още ли сте убедена, че нямате какво да ми кажете? Тогава ще продължа аз. Вашият научен ръководител се е заел с новите ви задължения, а той има много приятели или, може би трябваше да кажа — много братя?

Младата жена се опита да стане сякаш ударена с камшик. Палката влезе в действие.

Тя извика от болка и хвана рамото си.

— Тишина, или ще ви счупя и другата ключица.

— Моля ви...

— Къде са?

— Не зная. Нищо не зная — проплака Доуз.

Гласът рязко се понижи.

— Не ви препоръчвам да ме лъжете. Уви, боя се, че не сте ме разбрали добре — изсъска момичето.

Абаносовочерната палка се завъртя във въздуха и се стовари върху врата на Софи. В същия миг тя спря да чувства краката си. При все това тази жена, която я изтезаваше, изглежда съжaliaваше за това, което се случва.

Гласът отново поде:

— Вече не можете да се движите, но все още можете да запазите способността си да говорите. Това е последният ви шанс.

Софи Доуз вече знаеше, че ако мълчи, следващият удар ще е фатален. Щяха да я убият точно над залата, пълна с около стотина гости... Никой не можеше да ѝ помогне. Вече нямаше избор.

— В стаята ми в „Хилтън“, стая номер 326. Кълна се. Не ме наранявайте повече.

Софи не можеше да отвърне погледа си от бадемовидните очи на своя палач. Странен поглед, едновременно ясен и студен. Когато

момичето, което се бе представило под името Елен, я заговори пред една от масите, Софи се бе повлияла от чара ѝ. Младото момиче я смущаваше, още повече че Софи току-що бе спряла да разговаря с едно ченге — същински образец на самоуверен и арогантен мачо.

Те разговаряха оживено за италианската живопис, която по някакво съвпадение беше голямата страст и на Елен. Вълнуващото и нежно привличане ставаше все по-силно и Софи не се колеба дълго, когато русокосата хубавица ѝ предложи да отидат на горния етаж, далече от тълпата, за да разгледат фреските.

Софи без притеснение приемаше бисексуалността си и обожаваше опасните ситуации в любовта. Тя бе разказала това на по-възрастния си любовник американец, който бе приел това състояние на нещата, без да го обсъжда повече.

Двете жени се качиха на първия етаж пред спокойния поглед на един от телохранителите в съседната до залата с гостите стая.

Кошмарът започна веднага щом като затвори вратата след себе си, когато русото момиче обхвана лицето ѝ с ръце сякаш за да я целуне.

Софи едва успя да види, че Елен вади малка черна кутия, която съскаше, и вместо да получи желаната целувка, усети електрически ток, от който падна на земята.

После като в лош сън русото момиче я вдигна и я сложи да седне на едно канапе.

Софи бързо се бе съвзела, ритна в ребрата нападателката си и побягна към библиотеката, като си осигури така няколко секунди отдих. Напразно.

Софи бе изгубила. Тя помоли нападателката ѝ да я остави. Не беше справедливо. Та тя беше на двадесет и осем години и животът едва сега започваше. С облекчение видя, че на лицето на Елен се изписа почти сърдечна усмивка.

— Благодаря. Ще умреш бързо.

Русият ангел на смъртта целуна нежно челото на жертвата си и нанесе бърз удар по главата ѝ.

Софи чу свистенето на палката във въздуха. Инстинктивно вдигна ръка към лицето си. Пръстите ѝ се счупиха от удара. Тя се сви на земята. От устата ѝ покапа кръв по лъскавия под.

На приземния етаж приемът продължаваше. Някакъв квартет, воден от тенор, пееше мелодии от италиански опери. Празничният шум долиташе през резбования под, минаваше през вековните стени и нахлуваше в отделните стаи, позлатените салони и достигаше до всяко кътче на стария дворец.

Преди да издъхне под звуците на арията от „Любовен еликсир“ на Доницети, *Una furtiva lagrima*, Софи изведнъж се сети защо убийцата я бе ударила три пъти с палката на точно определени места по тялото.

По рамото.

По врата.

По челото.

Тя понечи да изрече името, което напираше в устата ѝ, но издъхна.

Елен гледа известно време младата жена, просната върху пода. Заповедта ѝ постановяваше смъртта да се причинява с пръчка или с друг подобен предмет с три удара по тялото. В това отношение разпоредбите бяха ясни.

Тя се бе справила без угризения, но съжаляваше, че не може да използва любимото си оръжие, ножа, което бе много по-практично. Елен старателно избърса отпечатъците си от палката и я хвърли на пода.

След като изпълни мисията си, въпреки че за малко си помисли как всичко ще се провали, когато управителят влезе ненадейно в кухнята, докато тя си търсеше палката в чантата. Веднага след като се раздели с него, тя бързо се съблече в тоалетната. Под униформата ѝ на сервитьорка се криеше черна рокля. Мишената ѝ се оказа много лесна, тъй като Елен познаваше вкусовете на момичето.

Добре свършена работа. Сега трябваше да се върне в залата, да слезе по стълбите така, сякаш нищо не се е случило, да мине покрай охраната, да отиде до тоалетната, за да се преоблече, да си вземе обратно чантата, с риск да се наложи да убие и управителя. Тя знаеше поне десет начина, по които да се справи с мъж с телосложение като неговото.

Животът е чудесен, помисли си убийцата на излизане от стаята.

*Йерусалим**Институт за археологически изследвания*

Марек беше чел „Разсъждение за метода“ на Декарт. Първите страници най-вече го очароваха. Затворен сам в стаята си, този философ намирал решение за всеки проблем единствено чрез силата на разсъжденията.

Изследователят си беше извадил поука от там — собствен начин на мислене, който обясняваше защо предпочита да работи през нощта в празната лаборатория. На висок глас. Той подхвърляше разни идеи на стените и от хаоса се пораждаше ред.

Написа нещо на клавиатурата на компютъра си. Текстът от камъка вече придобиваше смисъл.

... според сходните ритуални думи, които се срещат и в други текстове от същата епоха, става дума за текст на един от домакините на Храма. Няколко служители, които зависели директно от царя, имали за задача да се грижат за доброто функциониране на светилището. Тук очевидно става дума за домакина на сградата, чиято задача била да осигурява материалната поддръжка на Храма.

Според археологическите записки реконструкцията на Храма е продължила няколко години. Несъмнено това се е дължало на липсата на достатъчно квалифицирана работна ръка и най-вече на материали.

... За нещастие разполагаме само с една част. Началото на написаното липсва, но може да се направи заключение към кого е адресирано писмото: амбулантен търговец. Това става ясно от точното изброяване на

материалите, които трябва да се получат. Основно са споменати два вида дървен материал — кедров и акациев.

Марек взе една Библия на английски език. Книгата на царете описваше точно разпорежданията на Соломон за строежа на Храма. Имаше всичко: размерите, вътрешната архитектура, използваните материали и дори имената на някои от майсторите.

Покривът бил от кедрово дърво от Ливан, а акацията, според библейската книга, служела за направата на кивота. Бронзът и златото пък били единствените метали, допускани в строителството на Храма.

... без съмнение домакинът се е обръщал към водача на някой заминаващ керван.

Марек остави Библията на масата и се замисли, че повече от половината древни надписи, открити по света, са посветени на административния живот на цивилизациите: сметки, фактури, закони, постановления, заповеди, отменящи заповеди... Определено човекът винаги е бил в плен на два големи дявола: организацията и йерархията. И гравираният камък се придържаше към това правило с изключение на едно нещо:

... три реда преди традиционните думи за финал домакинът е добавил една последна заповед, една неочаквана забрана: И най-вече внимавай хората ти да не купуват и да не донасят тези демонски семена *bv'iti*, които довеждат човешкото съзнание до пророчество.

BV'ITI

Марек провери навсякъде. Етимологични речници, речници на семитските езици, графични изследвания, всичко. И никъде не се срещаше думата „Бвити“. Може би тази дума не бе оцеляла през годините и бе потънала в мъките на еврейския народ.

И той беше първият, който срещна отново тази дума, изречена от неизвестен човек.

Този път възрастният изследовател реши да запали цигара — първата от двадесет години насам. Али, палестинският градинар, пушеше канадските „Крейвън“ и винаги оставяше един пакет в парника. Когато стигна до вратата на лабораторията, Марек отключи охранителните системи. Точно когато прекрачваше вратата, телефонът в стаята иззвъня. Той нетърпеливо вдигна слушалката.

От слушалката проехтя гласът на пазача.

— Професоре, имате посещение. Човекът казва, че го очаквате, за да ви предаде някакъв колет. Претърсих го...

Марек усети колебание в гласа на пазача. Дължеше се на необичайния факт, че арабин е дошъл по това време в института.

— Всичко е наред, Исаак. Пуснете го да се качи. Аз гарантирам за него.

— Както желаете.

Професорът затвори телефона и се отправи към асансьора, за да дочака пратеника. Само след няколко секунди той щеше да държи в ръцете си безценно съкровище.

Вратите на асансьора се отвориха и от там излезе мъж с дълга мантия, с малко лице и пронизващи очи и тръгна към него усмихнато. Носеше мръсна чанта от светлокафяв плат.

— Професоре, предавам ви поздрави и почитания от моя господар.

— Благодаря. Дайте ми пакета, за да можете да си вървите. Става късно.

Мъжът се усмихваше широко.

— Много благодаря, професоре. Ще бъдете ли така добър да ми предложите малко вода. Жаден съм, а по това време няма да намеря отворено заведение.

Марек издърпа чантата от ръцете му почти грубо.

— Разбира се. Последвайте ме в кабинета ми. Там има чешма.

Двамата мъже прекосиха големия коридор, минаха покрай лекционните зали и лабораториите и стигнаха до едно малко помещение, отрупано с книги и списания.

— Пийте. Чашите са на чешмата.

Едва изрекъл това, научният работник се спусна към платнената чанта и бързо я отвори. Трескаво развърза ленената връвчица и извади някакво тъмно, черно парче, което остави на бюрото. Сложи си очилата и огледа внимателно формата на камъка.

Ако този камък беше свързан с предишния, може би щеше да намери допълнителни сведения за думата.

След около десетина секунди Марек свали очилата и разтърка очи. Гласът му трепереше от възмущение.

— Това шега ли е? Този камък е абсолютно фалшив. Човек не би го продал дори и на американските туристи. Перилиан оглупял ли е? Предупреждавам ви...

Не му остана време да довърши изречението. Силен удар се стовари върху рамото му. Той се свлече на земята, задушавайки се от болка.

Тихият глас на Бешир отекна като в лош сън:

— Няма какво да ме предупреждаваш, евреино. Вашият проблем, синове на Израел, е, че си мислите, че сте господари в моята земя. Аз те предупреждавам, че смъртта ти приближава с бързи крачки. Натовариха ме със задачата и, повярвай ми, много съжалявам за това, да те довърша с удари с пръчка.

Нов удар се стовари върху Марек. По врата. Бавно губеше съзнание, но все още разбираше какво се случва.

Той беше присъствал на подобно убийство преди шестдесет години в лагера Дахау. Сякаш видя отново как есесовецът удря със сила неговия другар по участ Анри Жуано. Третият удар щеше да е последният, но нямаше нужда от него, тъй като сърцето му вече не функционираше. Преди да умре, той изрече само едно-единствено изречение, повтаряно хиляди пъти в масонския ритуал, като погледна убиеца в очите:

— Плътта се отделя от костите.

— Още един еврейски ритуал — промърмори Бешир, като удари яростно челото на възрастния човек.

Кръв обля лицето на Марек.

Бешир остави окървавената желязна кирка — инструмента, абсолютно необходим за качествена работа при разкопките в тази част на земното кълбо. После се върна в кабинета на евреина. Видя го веднага.

Внимателно поставен на бюрото, камъкът бе затрупан от книжа и книги. Той го пусна в чантата, като взе и една папка, която беше до него.

Компютърът проблясваше под светлината на лампата. Бешир отпечата страницата с коментарите на научния работник и изтри файла.

Остави лампата да свети и тръгна обратно към асансьора. Прескочи трупата, като внимаваше да не си изцапа мантията в локвата кръв под главата на изследователя.

Докато слизаше с асансьора, той се питаше поради каква причина неговият клиент му бе наредил такъв ритуал на смъртта. Твърде сложен според него. Той би предпочел да го удуши. Много побързо бе и по-чисто. На младини клането му беше слабост. Но през една септемврийска вечер в Бейрут, докато убиваше един човек, струя кръв изцапа костюма му „Армани“. Великолепен костюм, купен от Рим, който струваше колкото една трета от това, което щеше да получи за тази работа, а трябваше да го изхвърли в коша. От тогава се отказа напълно от този мръсен начин, който цапаше ушитите му по мярка костюми. След този случай започна да използва пистолет и ленена връв.

И най-лошото беше, че впоследствие разбра, че тогава е бил манипулиран от евреите чрез един йордански посредник от „Мосад“.

Бешир прекоси двора на института и се насочи към пазача, вперил поглед в перхидролените блондинки от „Спасители на плажа“, които тичаха насам-натам на малкия екран на телевизора в бараката. Пазачът направо замря при вида на Памела Андерсън, която правеше дишане уста в уста на един удавник.

Бешир погледна към екрана: той също обичаше американските сериали, но за съжаление можеше да ги гледа само докато е в Европа или в САЩ. Тук той играеше ролята на Емира, най-верен измежду верните, скромен и морален.

Това раздвоение на личността не го притесняваше особено — излиянията на ходжите му вършеха чудесна работа, във въздуха навсякъде се носеше привкус на джихад, а Бен Ладен бе дал нов тласък на исляма.

Но вътре в себе си той беше човек, който търси материалните наслади, обожаваше компанията на жените, пиеше първокласни вина и

обичаше разкоша. Моралът на улемите и техният аскетизъм безкрайно го дразнеха. Предпочиташе панарабизма на Насър или остарелия вече национализъм на Кадафи. Тези проклетни иранци бяха объркали всичко с тяхната революция и сега трябваше да се съобразява с праволинейните догми на исляма и да се изхранва като убиец.

Той се бе разкрил само веднъж пред един еврейски пленник, затворен в мазе в Рамала. Случайно отвлечен човек, когото трябваше да убият за назидание след смъртоносен набег на „Цахал“. Почти навик. Тъй като беше в добро настроение, Бешир поведе разговор. Въпреки че вярваше в построяването на Велик Израел, пленникът ненавиждаше крайните консерватори в неговата религия. И двамата достигнаха до извода, че фундаменталното отклонение в двете религии, еврейската и исляма, влива истинска отрова. Бешир прекара чудесен следобед и за първи и последен път в живота си подари живота на един евреин. Гневът на шутовете от „Хизбула“ му осигури прекарването на прекрасен ден.

Бешир си погледна часовника. Беше точно време да напусне института и да се скрие в някое от скривалищата си на около километър от тук. Пазачът мълчеше. Бешир внимателно извади касетата от видеото, свързано с охранителната камера. Всяка следа трябваше да изчезне. Всичко беше много лесно. Нищо не можеше да повиши адреналина му.

Поколеба се известно време, после натисна голямото жълто копче, което задейства алармата. Остър звук прониза тишината. Чак след няколко минути тук щяха да пристигнат две или три полицейски коли с въртящи се светещи лампи.

Кръвното му налягане се повиши, умът му се възбуди, а сърцето заби учестено. Тръпката се връщаше. Той изтича към колата си, където го чакаха двамата телохранители, обезпокоени от задействането на алармата.

Всичко вървеше по план. На пет минути път с кола ги очакваше скривалище. Бешир опипа платнената чанта, в която беше камъкът, докато гледаше бързо отминаващите сгради пред очите му. Каква красива нощ в Йерусалим.

Дворецът „Фарнезе“

Голямата галерия

8 май, 23,30 часа

Този път Марка долови, че чарът му подейства. Френската режисьорка избухваше в смях при всяка негова шега. По-късно щеше да ѝ предложи да се измъкнат и да отидат да пийнат по нещо в центъра.

Усети, че някой поставя ръка на рамото му. Алекси Жегю се наведе към ухото му.

— Ела бързо, имам нужда от теб. Веднага.

Марка въздъхна. Защо точно сега? Така щеше да изгуби единствената възможност да придаде романтична нотка на престоя си в Рим. Преди да има време да каже каквото и да било, военният съветник го издърпа назад и промърмори:

— Спешно е, Антоан.

— Какво става?

— Ела с мен на първия етаж и ще разбереш.

Марка се извини на жената, като я увери, че няма да се бави.

Празникът беше в разгара си. Гостите танцуваха без задръжки. Квартетът бе отстъпил мястото си на диджей, който пускаше последните хитове. Ставаше модерно при дипломатическите изяви да се канят диджеи, за да разчупят често скучните вечери.

Марка последва Алекси, който изкачваше по три стъпала наведнъж почти в същия ритъм като Бени Бенаси, който звучаше от тонколониите и за когото за пръв път бе чул от десетгодишния си син.

Пред голямата врата на залата стояха двама мъже, които се отдръпнаха при пристигането на военния съветник и неговия приятел.

Когато влезе, Антоан видя, че вътре има две други горили от охраната на посолството, които се бяха навели над някаква безформена маса, която не можеше да види добре.

Приблужи се и видя какво представляваше такъв интерес за охранителите.

На земята лежеше момичето, което се бе опитал да свали преди около половин час. Тялото изглеждаше безформено и имаше локва кръв по скоро излъскания с пчелен восък под, чийто аромат се смесваше с парфюма на жертвата. Най-вероятно „Шалимар“, предположи той.

Алекси Жегю пое дълбоко въздух и коленичи до трупа.

— И дума не може да става тази мъртва жена да се появява в големите заглавия на италианската преса. Това би било катастрофална реклама за посолството. Още повече че и отношенията ни не са много добри с правителството на Берлускони... провинциалните вестници ще си умрат от радост!

Марка сбърчи вежди.

— Какво правя аз тук? Знаеш, че не съм упълномощен да се занимавам с тази работа. Не искаш от мен да провеждам разпити, нали? Все пак това е работа на началника на охраната.

Жегю продължаваше да гледа безжизненото тяло.

— Знам, но ти си специалист по убийствата. Боя се, че личните взаимоотношения между жертвата и началника на охраната ще повлияят на хода на работата. Моля те, направи ми тази услуга! Отбележи това, което ти се струва подозрително. Повиках спешно началника на охраната, но...

Марка въздъхна.

— Добре. Само че ми трябва екип от специалисти, за да снемем отпечатъците, да разгледаме тялото и...

Жегю го прекъсна.

— Нямаме време за това. Просто искам да знам твоето становище. Охраната получи заповед да затвори посолството. Вече имаме свидетел.

Марка се наведе към тялото.

— Какво е известно?

— Жертвата се е качила преди около четиридесет и пет минути с друга жена пред погледа на един от охранителите. Десет минути покъсно тази жена е слязла, а после е изчезнала. След като видял, че другото момиче не се появява, полицаят е влязъл в залата и е открил тялото. Веднага ни уведоми.

— Все още не разбирам защо ме замесваш в това убийство. Нямам никакво място тук. Шефът на охраната ще побеснее.

Жегю се усмихна притеснено.

— Добре. Слушай. Откакто съм тук, аз съм в открита война с нея.

— Нея?

— Да. Шефът на охраната е жена. Жад Зевински. Страшна работа е. Истински късмет е, че полицаят, който е бил на пост тук, ми е приятел и ме уведоми преди нея. Просто искам да знам какво е твоето мнение, преди тя да дойде. Така ще знам повече за ситуацията и ще мога да уведомя посланика първи...

— Искаш да се подмажеш, така ли?

— Слушай! И най-малкият знак може да е от първостепенно значение. А и да се състезавам с тази досадница Жад е истинско удоволствие. Приятелката ѝ, намерена убита в посолството, е първото убийство на това толкова важно място след безсрамията на семейство Фарнезе. Това ще попречи много на издигането ѝ. Ако и след този случай не я изпратят в някоя държава в Централна Азия, ще поискам да ме приемете при твоите братя.

Марка ненавиждаше заговорническия характер на своя приятел и не искаше да се замесва в разни игри за по-голямо влияние. Ала заинтригуван от убийството, той реши да огледа трупа. Забеляза ударите, нанесени на челото и рамото. Интересен начин за убиване. Това му напомняше нещо, но не знаеше точно какво.

Жад^[1] Зевински не харесваше името си, убедена, че е синоним на някакъв чуплив предмет, ценен, но нежен и слаб. Впрочем нежността не беше характерна за нея. След като завърши образованието си с не особено добър успех, тя без колебание почука на вратата на армията.

Бе постъпила така, защото повече не можеше да понася задушаващата атмосфера на малкия град, където баща ѝ се беше самоубил. След пет години постъпи в службата по сигурност в Афганистан, тя беше единствената жена, изпратена там, и се намираще под покровителството на журналистите или политиците, които посещаваха тази страна. По този начин завърза доста познанства.

Година след пристигането си замина с един дипломат, който внимателно набираше хора за разузнавателните служби. След още една

година терористичните заплахи зачестиха и тя се установи в Рим и започна работа в службата по сигурността в посолството.

Тук тайно я наричаха Афганистанката. И това ѝ харесваше много повече, отколкото Жад...

Облечена в широки панталон и сако, за да може по най-бързия начин да извади служебното си оръжие, Зевински грубо разбута поканените. Задушевният разговор с младия италиански актьор бе прекъснат от телефонно позвъняване. Истински глупак, който освен всичко друго беше и претенциозен, но все пак достатъчно привлекателен, за да прекара една вълнуваща нощ.

Жад остави хубавеца с чаша шампанско в ръка, без да каже и дума, и тръгна към помощника си, който изглеждаше като полудял.

— Става дума за вашата приятелка. Мъртва е. Намерили са тялото ѝ на първия етаж. Съжалявам...

Жад усети, че се олюлява, но се овладя. Не биваше да показва какво чувства.

Мъжът продължи колебливо:

— Трябва да ви предупредя, че Жегю вече е горе.

Афганистанката пребледня.

— Какво? Шегувате се, нали?

— Не. Напълно сериозен съм. Уведомили са го преди вас. Не зная кой.

— Този проклет глупак няма никаква работа там! Той е само военно аташе. Кажете на хората ни да го отпратят.

— Не е лесно. Той има подкрепата на посланика.

Жад ускори крачка, блъсна италианския министър и събори по гръб немския посланик.

Гърлото ѝ се стегна, като си помисли за приятелката си. Не се бяха виждали повече от година и Софи бе пристигнала в Рим преди два дни. Много се беше променила — беше по-уверена в себе си, по-зряла и почти бе изгубила онази невинност, която всъщност ѝ придаваше такъв чар. Те бяха приятелки от гимназията, но и след това си бяха останали близки и въпреки че Жад не споделяше сантименталните влечения на Софи, тя я приемаше като сестра. Когато Жад избра армията, Софи постъпи в университета, но приятелството им никога не се прекъсна.

Предишната вечер в един малък ресторант на площад „Навона“ Софи бе разказала всичко на приятелката си.

След обучението си по сравнителна история тя започнала работа в книжарницата на родителите си край Сена. Била специализирана в продажбата на древни ръкописи, по-специално в езотеричната област. Търсенето било голямо — ръководства по алхимия, масонски документи, окултни книги от XVIII век — клиентите идвали от цял свят.

Освен това, благодарение на научния си ръководител, от любопитство се посветила в масонството. Това ѝ харесвало и тя се съгласила да работи като Архивар във Великия Ориент. Познанията върху древните ръкописи ѝ помогнали да подреди тоновете документи, които лежели там.

Когато разбра за увлечението на приятелката си, Жад се намръщи, тъй като изобщо не обичаше синовете на Вдовицата. На два пъти в работата си бе имала контакти с масони и бе запазила горчив спомен от тези срещи. Последният път ѝ се бе изплъзнал важен пост във Вашингтон заради назначаването на един посветен. Тези приятелски връзки я отвращаваха, въпреки че си даваше сметка, че тази мрежа далеч не бе толкова голяма като на католиците и аристократите.

Софи ѝ обясни, че се е възползвала от едно пътуване до Йерусалим, за да мине през Рим и да я види. Изглеждаше напрегната, когато ѝ каза, че от Великия Ориент са я натоварили със задачата да предаде някакви документи на израелски изследовател.

По време на вечерята Жад забеляза, че приятелката ѝ не спира да хвърля бързи погледи наоколо, сякаш някой я дебнеше. Дори я помоли да прибере някаква папка с документи в сейфа на посолството. Жад се пошегува с предпазливостта на приятелката си, но се съгласи, за да ѝ достави удоволствие. После разговорът се насочи към неизчерпаемата тема за мъжете. Софи ѝ довери, че най-накрая е приела бисексуалността си и че сега в живота ѝ има богат американец в зряла възраст, който пътувал до Париж, и няколко много мили приятелки, с които се била запознала на частни партита.

Софи с усмивка се опита да убеди Жад да я последва в тези увлечения, но Афганистанката не се поддаваше: мъжете, макар и досадни и глупави, си оставаха предпочитаната ѝ мишена.

Смехът на Софи бе угаснал. Завинаги.

Докато се качваше по стълбите към първия етаж, Жад реши да не споменава нищо за документите, които ѝ бе поверила приятелката ѝ. Смътно усещаше, че смъртта на Софи имаше нещо общо с франкмасоните и това още повече я ядоса.

Когато се появи на местопрестъплението, видя Жегю и някакъв друг тип, който се бе навел над трупа. Веднага изрева:

— Нямате никаква работа тук! Изчезвайте, по дяволите!

Марка подскочи. Това беше глас на млада, но властна жена, свикнала да командва. Едва имаше време да се изправи и се озова лице в лице с жена с руси къси коси и спортна фигура. Тя го гледаше презрително.

Алекси Жегю се намеси:

— Един момент. Аз го повиках да дойде. Той е полицаи, областен комисар в Париж. Помислих си, че може да ни помогне.

Афганистанката го измери с поглед.

— Откога идиот като теб мисли! Ако наистина си помислил, нямаше да стъпваш тук и щеше да стоиш настрана. Аз отговарям за сигурността на посолството. С риск да се повтори, ще ти кажа да изчезваш от тук и да отведеш със себе си този тип.

Преди Жегю да отговори, Марка каза:

— Грешите, като приемате така нещата, но аз ви разбирам. Оставям ви да разследвате. Всеки да си върши работата. Алекси, да вървим. Видях достатъчно.

Марка тръгна. Той не искаше да остава в една стая с тази харпия, която би го разкъсала безмилостно. С малко повече късмет все още можеше да се добере до режисьорката и да завърши по-романтично вечерта.

Жегю също тръгна след него.

— Е, какви са ти впечатления?

— За тази вещица ли?

— Не, за трупа. Кажете ми.

— Не знам. Не е лесна работа. Няма логика в реда на нанесените удари. Смъртта се дължи на удара по челото и не разбирам защо са искали тя да страда толкова много. Счупената ключица боли ужасно. За останалото ще трябва да се довериш на твоята приятелка вещицата и италианската полиция.

— Съмнявам се. Италианските полицаи със сигурност няма да стъпят в посолството. Официално ще бъде съобщено, че младата жена е починала от заболяване.

Марка изгледа продължително приятеля си.

— Все пак няма да скриете убийството, нали? Това е незаконно.

— Не се тревожи, няма да скрием нищо от френските власти. Но италианците, за Бога, си имат твърде много убийства, извършени от мафията, за да се загрижат за някаква си французойка, починала вследствие на сърдечен пристъп. Ела да те почерпя чаша шампанско за сметка на Републиката. Но преди това трябва да се свържа с нашия приятел, посланика.

Зевински стоеше като хипнотизирана пред окървавения труп на приятелката си. Само преди два часа те се шегуваха в приемната зала и се опитваха да съблазняват представители и от двата пола.

Тя все още виждаше кръглото ѝ лице с непокорни коси. Чуваше детския ѝ смях. А сега пред нея лежеше безжизнено тяло, купчина плът, която скоро щеше да се озове в ковчег. Лицето ѝ беше разбито с палката, намираща се до главата ѝ.

Жад излезе от това състояние, щом осъзна, че трябва да се действа бързо. Нейните хора ѝ бяха описали момичето, което е било със Софи на първия етаж, и описанието бе изпратено на всички агенти по сигурността.

Тя буквално излая заповедите си на двама от своите подчинени.

— Повикайте лекаря. Нека малко да я пооправи. Вземете и дихателен апарат. Кислородната маска ще прикрие следите от ударите.

Изскърцаха врати. Останаха само двама мъже. Жандармеристи. Бързи и сигурни.

Телефонът ѝ иззвъня. Разпозна гласа на посланика.

— Жад, какво става? Доколко е сериозно случилото се? Жегю ми се обади, за да ми каже, че там горе е станало убийство.

Те имаха възприета скала, по която оценяваха степента на сериозност на дадено непредвидено събитие. Тя приличаше на скалата на Рихтер за отчитане на земетресенията. Колкото по-голяма беше цифрата, толкова по-голяма опасност имаше за живота на посланика или имаше опасност от терористична атака.

— Пет.

Това означаваше, че се е случило нещо сериозно, но е под контрол.

— Добре. Искам бързо информация, защото трябва да обръщам внимание на гостите.

— Добре, господине.

В личен план Жад оценяваше смъртта на Софи с 8.

Посланикът се запозна бързо със самоличността на жертвата и се поинтересува най-вече от това, дали убийството би могло да е политическо. Жад го увери, че приятелката ѝ не работи в посолството и че не е сред важните гости на вечерта.

Посланикът изказа съболезнования и скришом въздъхна облекчено.

Жад знаеше каква е процедурата. На следващия ден трупът щеше да бъде върнат в Париж с фалшив документ, свидетелстващ за случайна смърт. Това би приспало бдителността на митничарите.

Тя щеше да придружи приятелката си до летището. Ковчегът щеше да бъде поръчан рано сутринта на следващия ден. С малко повече късмет тялото щеше да е в Париж до вечерта.

Жад изобщо не си въобразяваше, че убийцата още може да е в посолството. Сигурна бе, че се е измъкнала. Всъщност това бе потвърдено от служител на охраната на входа, който е видял една от сервитьорките да си тръгва, тъй като не се чувствала добре.

Изглежда тя не беше тази, за която се представя. Оставаше да се провери само едно — записите от камерите на посолството.

Жад погали за последен път ръката на Софи и тръгна към вратата. За нея беше въпрос на чест да открие проклетата виновница за тази жестока смърт.

Точно когато буташе тежката врата, тя попадна на задъхания Антоан Марка.

— Бих искал да проверя нещо по трупа.

— И дума да не става. Махнете се, преди да накарам да ви изхвърлят.

— Не бъдете глупава. Изслушайте ме. Ако не ми позволите да я видя отново, върнете се вие и разгледайте врата. Моля ви, много е важно.

Жад студено изглежда полицаия, после вдигна рамене.

— Добре, но ако ми губите времето, ще съжалявате за това.

Жад се върна след по-малко от минута. Изглеждаше смутена.

— Ударили са Софи по врата и това вероятно е счупило вратните ѝ прешлени. Откъде знаехте?

Марка я хвана за ръката.

— По-добре е да говорим някъде другаде.

Афганистанката се дръпна ядосано.

— Стига! Да говорим тук и сега.

Антоан се поколеба, но после ѝ зададе въпроса, който напираше в него.

— Софи беше ваша приятелка, нали? Имала ли е познати франкмасони, или самата тя била ли е част от тях?

— Какво общо има това с убийството?

— Отговорете ми на въпроса. Не е клопка.

Жад сви устни.

— Да, част е от тях. А сега ми обяснете какво общо има това!

Марка се загледа някъде над картините на флорентинските художници и някак отнесено каза:

— Плътта напуска костите.

[1] Jade (фр.) — нефрит (полускъпоценен камък със зеленикав цвят) — бел. прев. ↑

Рим

Елен едва преглътна яростния си вик. Тя беше обърнала наопаки хотелската стая, но от документите нямаше и следа. Командирът ѝ щеше да е много разочарован от този провал. Французойката се беше подиграла с нея.

Седна върху мекото легло и се опита да се овладее. Бяха я научили да мисли спокойно. Дишането ѝ бавно се успокои и си каза наум няколко изречения. Преди години, когато беше на сръбската граница, бе видяла, че един православен християнин се моли по този начин. При всяко вдишване той изричаше полугласно някакви свещени думи — Кирие елейсон! Кирие елейсон!

Около него злощастните му другари викаха отчаяно, докато на няколко метра от тях хървати изнасилваха жените им, преди да ги обезглавят. Само свещеникът запазваше известно спокойствие на духа. Докато се молеше, брадичката му се удряше в гърдите, после вдигаше лице и така странната молитвена песен се извисяваше над отчаяните викове.

Постепенно сърбите се успокоиха. Един по един започнаха да изричат свещените думи. Това единение във вярата бе усилило гнева на хърватските партизани и те започнаха да сеят смърт с автоматите си. Елен дълго време гледа лицето на мъртвия свещеник. Изражението му не можеше да се определи, но беше спокойно. От тогава винаги, когато я обземаше гняв и съмнение, тя произнасяше вековни думи или детски броилки, повтаряни ѝ от нейната майка в детството. Щастливият период от живота ѝ.

Но сега трябваше да помисли.

Откакто беше в Рим, Софи Доуз се бе срещала само с един човек, служителка от посолството, нейна приятелка от детството. Тя ги бе проследила. Жената от двореца „Фарнезе“ изглежда беше единствената, която можеше да разполага с документите, но тъй като и дума не можеше да става да се върне в посолството, Елен си даде сметка, че мисията ѝ бе претърпяла провал. Каквото и да се опиташе

да направи, беше невъзможно да се приближи до приятелката на Софи Доуз, без да рискува да я заловят.

Елен излезе от стаята, като си сложи магнитния универсален шперц в джоба. Откакто хотелите бяха изоставили добрите стари ключове и ги бяха заменили с карти с магнитна лента, беше детска игра да влизаш в стаите. Беше си купила малък апарат за електронно кодиране от специализиран магазин в Тайван само за десет хиляди евро и така успяваше да влиза в по-голямата част от хотелите по целия свят, или поне в тези, които не бяха въвели система за блокиране на ключалките.

Отиде до асансьора и напусна хотела незабелязано. Изчака до сутринта, за да напише рапорта си.

Жад поиска да чуе още веднъж какво бе казал събеседникът ѝ. Лицето на Антоан се сгърчи.

— *Плътта напуска костите.* Вие не можете да го разберете! Това е ритуално масонско изречение, което се произнася, за да припомни убийството на Хирам, легендарния основател на Ордена.

— Не виждам какво общо има това. Може ли да обясните на невежа като мен за какво става дума, тъй като предполагам, че и вие принадлежите към тях?

Марка поглади лицето си и усети поникналата си брада.

— ... ударена три пъти. Рамото, вратът и челото. Като в легендата за Хирам. В масонството се казва, че по времето на цар Соломон е живял архитект, който е построил прочутия му Храм. Хирам, който знаел големи тайни, предизвикал ревността на трима работници. Те направили заговор срещу него и една вечер му устроили капан...

Жад го погледна вцепенена.

— Това е сън! Софи току-що бе убита, а вие ми рецитирате пасаж от Библията. Халюцинирам...

— Нека довърша. Първият работник го ударил по рамото. Хирам отказал да говори и избягал. Вторият го ударил по врата, но великият архитект успял да се измъкне и тогава попаднал в ръцете на третия, който го убил с удар в челото.

Този път тя не искаше да го прекъсва. Марка продължи да разказва:

— Тази история е много важна за нас. Тя е пълна със символи. Но най-странното не се крие в това...

— А къде?

— В ложите се говори, че при всяко историческо сътресение този тип убийства предшестват началото на преследванията срещу франкмасоните.

— Вие сте луд!

— А вие — неграмотна! Вече повече от век има подобни убийства в Европа. И всеки път все същата последователност — рамото, вратът и челото. Сякаш целта е да се измъчват франкмасоните, тъй като очевидно всички жертви са били такива.

— Но откъде знаете това?

— Казах ви. Тези работи се предават от уста на уста...

— И...

— И несъмнено посланието ни е директно отправено.

— Знаете ли кой го отправя? Та вие имате толкова неприятели!

— Нямаме неприятели, има непросветени.

Афганистанката го погледна яростно и тръсна глава.

— Оставям ви с вашите приказки и легенди. Чака ме разследване на убийство, и то на много скъпа за мен приятелка. Ако не е била част от вашата секта, сега щеше да е още жива.

Атмосферата ставаше напрегната. Те се гледаха право в очите.

— Не ме обиждайте. Аз не членувам в никаква секта и не вярвам вашата приятелка да е споделяла същата гледна точка. И щом като не искате да се вслушате в нищо, предпочитам да си тръгна и да зарежа тази работа.

Гласовете отекнаха сред стените на двореца, които бяха свидетели на толкова караници, заговори и конспирации още от времето, когато тук е живеело семейство Фарнезе.

Този път Афганистанката го задържа за ръката. Антоан я стрелна с поглед. Не я харесваше и реши да ѝ го покаже ясно.

— Махнете си ръката. Глупостта ви няма равна на себе си, както и некомпетентността ви, що се отнася до престъпленията. Съветвам ви да ме оставите да си отида. За ваше добро е.

Тя се усмихна предизвикателно. Това нещастно ченге заслужаваше един добър урок.

— И какво ще направите? Ще повикате нещастните си приятелчета на помощ?

Марка се изнерви още повече. Той изсъска:

— Пресата ще е достатъчна. Жълтите вестници ще са очаровани. Не всеки ден убиват френска гражданка в двореца „Фарнезе“.

— Няма да имате време за това!

— Забравяте „нещастните ми приятелчета“. Сред тях има и журналисти. Искате ли да им се обадя? Аз съм за това, истината да излезе наяве. — Той извади лъскав сребрист мобилен телефон от джоба си.

Афганистанката сви юмруци и понижи тона:

— Жалко изнудване. Истината... много смешно за един франкмасон, който си прекарва времето в заговори в ложата.

— Не бъдете глупава.

— Нека видим! Сбирките ви са забранени за обикновените хора, за да не видят колко сте предвзети в смешните си престилки, имате свои хора навсякъде; ами потупването с палеца, за да се разпознавате... ако не е така, наречете ме глупачка!

— Няма да ви позволя да говорите така.

— Хиляди извинения. В крайна сметка аз съм само един обикновен невежа, лишен от привилегията да се радва на светлината на Великия Архитект и на Вселената.

— Ние нямаме какво да крием.

— Всеки си има тайни!

Марка я погледна подозрително.

— Така ли? Каква е вашата тайна тогава?

Тонът отново се повишаваше.

— Моята ли? Аз нямам никаква тайна. Не водя двойствен живот като вас — на ченге и на франкмасон. Сигурно това ви помага в работата.

— Потайна сврака, която крие трупове!

Марка и Зевински стояха лице в лице и се гледаха.

Безмълвният двубой продължи около десетина секунди. После полицаят се обърна и си тръгна.

Йерусалим

Червеникавата течност се стече надолу в шишето, завъртя се при гърлото му и се изля в красиво изработената кристална чаша. Скъпата напитка скоро изпълни цялата чаша. Ръката рязко вдигна бутилката и яркочервената течност спря. От кристалната чаша се разнесе лек дъх на дърво и достигна до обонянието на Бешир. Истински възторжен миг!

Да изпие чаша вино беше за него голямо предизвикателство. Ако приближените му знаеха, че Емира отделя време за тайно пиене, авторитетът му без съмнение щеше да понесе сериозен удар. Забраненият плод всъщност усилваше удоволствието. Той поднесе чашата към устните си и този път течността се изля в гърлото му. Бешир потръпна от удоволствие. Ислямът осъждаше алкохола, но през предишните векове невинаги е било така. Бешир се възхищаваше от Омар Хаям, който възхваляваше удоволствието от виното и от приятната компания на жените. Той погали камъка, тъй желан от неговият клиент. Сто хиляди евро! Добра сделка за парче скала. Още повече че Бешир не беше взел само него от Археологическия институт, а и документите от бюро на стария евреин. Клиентът бе един от фанатичните колекционери, готови на всичко, за да утолят лудата си страст. Но знаеше ли човек? Този камък можеше да се окаже по-ценен, отколкото се предполагаше. След откриването на Кумранските ръкописи на брега на Мъртво море дори и най-малкият археологически предмет очароваше изследователите от цял свят. От оповестяването им през 1947 г. те не спираха да се появяват в хрониките. Още повече че след възстановяването на тези фрагменти се пораждани повече езикови хипотези, отколкото научни истини. Но все още тези прочути свитъци, скрити в делви, продължават да създават неприятности на Църквата. Книги, появили се на бял свят, в Съединените щати особено, сериозно оспорваха божествеността на Христос и съответно законността на християнството. Бешир се интересуваше от тези въпроси, тъй като зад подобни атаки, насочени

срещу произхода на християнската вяра, той виждаше ръката и парите на ционистите. За него, както и за много други мюсюлмански интелектуалци, евреите бяха неспособни да приемат друго вярване освен своето. Още повече пък религия!

Бешир си сипа още една чаша вино. Нямаше опасност неговият камък да предизвика подобно вълнение. Той току-що бе приключил с четенето на доклада от анализа. Всъщност ставаше дума за обикновен търговски договор. Поръчка на материали. Нямаше с какво да се скандализира светът! И как така един любител някъде по света плащаше немалко пари за това банално откритие? Скапани западняци!

Оставаше само един проблем. Да занесе камъка в Париж.

Бешир остави чашата и включи лаптопа. Влезе в сайт за продажбата на самолетни билети за чартъри, отказани в последния момент. Провери полетите от Египет до Париж. Да замине от Йерусалим криеше доста голям риск, тъй като по границите с другите арабски страни имаше засилен контрол. Границата между Израел и Земята на пирамидите се минаваше по-лесно.

Изчака търсачката да провери базата с данни на над триста компании по света. На екрана се появиха три полета. Първият беше от Шарм-ел-Шейх, вторият през Луксор и третият през Кайро. Той отхвърли последната възможност, тъй като летището „Насър“ беше силно охранявано заради трафикантите на антични предмети. Не искаше да привлича твърде много вниманието на митничарите. Луксор, откъдето тръгваха евтини кораби по Нил, би свършил работа, но градът му се струваше много далече на юг в Египет. Оставаше Шарм-ел-Шейх.

Той отвори едно чекмедже на бюрото си и извади от там овехтяла пътна карта на Израел и Египет. Бешир се намръщи. Крайбрежният път, който водеше от Елиат в Шарм-ел-Шейх, беше покрай пустинята Синай, истинска пещ по това време на годината, а и имаше много заграждения на египетската армия. Рискът беше голям, а Египет — лоша идея.

Той провери полетите от Йордания, друга толерантна с Израел страна. След два дни имаше два полета до Париж през Амстердам или Прага.

Предвид огромните задръствания по пътя трябваше да се предвидят поне осем часа за изминаването на стотината километра от

Йерусалим до Аман. Лесна работа, но преминаването на границата нямаше да е много приятно, тъй като тя беше една от най-пазените в региона. Той потърка чашата между ръцете си. Хрумна му идея. Блестяща, ясна, рискована, но ефикасна. Запази си място за полета от Аман до Париж през Амстердам и се регистрира под името Виторио Кавалканти, роден в Милано, бизнесмен с безупречен италиански паспорт.

Няколко от европейските му любовници смятаха, че прилича на италианец, а една от тях дори му бе казала, че малко прилича на актьора Виторио Гасман. Оттам му дойде идеята понякога да се представя за италианец. При все това нямаше да премине йорданската граница под това име.

Бешир полегна и усети, че сънят го поваля. Утрешният ден щеше да е труден. Отново помисли за жертвата си. Точно преди да умре, старият човек бе изрекъл нещо, което му прозвуча като заклинание. Не, това не беше точната дума. По-скоро проклятие.

Рим

Марка въртеше между пръстите си малка дървена клечица от коктейлна хапка. Знак, че се е изнервил. Той бе предпочел да отстъпи пред началника по сигурността, вместо да продължи да води този спор, който ставаше смешен.

Тя умишлено го бе предизвикала с атаките си по повод на неговата принадлежност към масонството и нищо не можеше да я накара да промени мнението си. А и той не за първи път чуваше тези нападки и отричането не водеше до нищо. Първо, защото не се отъждествяваше с онези, които бяха спомогнали за опетняването на името на масоните. И най-вече защото усещаше, че по никакъв начин не може да я накара да разбере в какво се състои всъщност красотата на масонските ритуали. Тя виждаше само тъмната им страна...

Определено не му вървеше с жените. Или пък вече не можеше да се оправя с тях. След развода си не се беше оженил повторно и очевидно имаше основание за това. Една вечер, когато нямаше особено желание за секс, една от жените, с които имаше мимолетни връзки, му бе казала, че очевидно не може да се отърси от спомена за бившата си съпруга. Антоан едва не избухна в смях. Всъщност той се сецаше за бившата си съпруга само в края на месеца, когато трябваше да изпрати чека за издръжката. Или пък когато тя, посредством адвокатата си, му изпращаше едно от онези изумителни писма с долни обвинения и остри нападки, които само тя умееше да пише. Поради слабост или извратеност Антоан пазеше старателно всички яростни послания.

Това, което го възпираше да ги унищожи, беше смайването му как така от толкова любов можеше да се стигне до такава студена омраза?

Той се огледа с надеждата, че режисьорката ще е още тук, но за голямо негово разочарование тя си беше тръгнала. Гостите бяха останали наполовина. Антоан реши да вземе палтото си и да напусне посолството. Вечерта се бе развалила. Жегю изобщо не се мяркаше.

Вероятно докладваше на посланика и мимоходом режеше главата на колежката си.

Носеше се топлият и чувствен глас на Чайна Форбс, вокалистката на „Пинк Мартини“, много предпочитана група за светските вечери след излизането на последния им албум. Той позна парчето *U Plavu Zoru*, невероятна и зашеметяваща смесица от цигулки, конга и ритмичен речитатив. Антоан спря за няколко секунди, за да се наслади на този прекрасен миг. Освен че харесваше „Пинк Мартини“ и тяхното влечение към музиката на 40-те, той обожаваше и певицата, която бе видял в началото на кариерата ѝ в едно парижко предградие. Нейната сладникавост и смуцаваща спонтанност се примесваха по очарователен начин.

Когато отвори очи, отекваха последните акорди на цигулката.

Завръщането към действителността бе грубо. Жад Зевински стоеше срещу него с ръце на хълбоците и го гледаше строго, сякаш искаше да му препречи пътя. Споменът за Чайна Форбс се стопи мигновено.

— Не си тръгвайте. Имат нужда от нас.

— Имат?

Жад му подаде смачкан лист хартия.

— Да, имат! От вас и от мен! От проклетата двойка! Тайната агентка и масонът, ако предпочитате. Дръжте. Можете ли да четете?

Марка прегледа набързо факса: ... *гореспоменатият полицейски служител ще бъде на разположение на консулските власти. Той ще работи в пълно сътрудничество с отговорниците на службата по сигурността, които са там...*

Комисарят се намръщи.

— Предполагам, че вие нямате нищо общо с това?

— Колко сте проникателен. Ако зависеше от мен, щях да накарам да ви изхвърлят от посолството. Изглежда, че вашият приятел Жегю е поел ужасната инициатива да съобщи за присъствието ви тук на по-високо ниво.

Полицаят въздъхна. Не искаше тази работа да се протака до безкрай.

— Слушайте, хайде да не разиграваме комедия. Нито вие, нито аз искаме да прекараме и една минута повече заедно и най-добре е да се разделим веднага. Отивам да си лягам. Утре ще ви изпратя доклад, в

който ви уведомявам, че не съм видял нищо на първия етаж. Разследването ще остане на вас, а аз ще запазя спокойствието си. Връщам се в Париж и работата е готова.

Жад се усмихна. За първи път в негово присъствие.

— Разбрахме се. И, разбира се, не казвайте нито дума на приятелите си от ложата.

— Знам това и без да го споменавате. Още повече че ако ви опиша на тях, те няма да ми повярват. Толкова добрина и финес... не, ще кажат, че си измислям.

Жад посрещна тази шега, без да спре да се усмихва.

— За мен е удоволствие, че няма да ви видя повече, комисар.

— Чувствата ни са взаимни.

Тя му хвърли последен поглед, после се обърна и се насочи към хората от охраната, струпани пред вратата на кухнята.

Марка пое към изхода, но после, в последния момент, зави към групата. Жад изглеждаше вбесена и крещеше на подчинените си. Единият от хората ѝ посочи с пръст полицая. Тя се обърна и вдигна очи към тавана.

— Какво още искате?

Сега Марка се усмихна.

— Забравих да ви дам адреса на хотела, за да ме повикате в случай на нужда.

Тя го измери с поглед.

— Много сте любезен, но не вярвам да ми потрябва. Достатъчно е да ми изпратите писменото си становище до посолството.

Той хвърли поглед към вратата на кухнята.

— Какво става?

— Нищо, или почти нищо. Управителят се съвзема. Бил е ударен. Очевидно от някоя от допълнителните сервитьорки, наети за вечерта. С малко повече късмет ще успеем да направим портрет-робот. Лека нощ.

Тя демонстративно му обърна гръб и продължи да разговаря с агентите по сигурността.

Марка вдигна рамене и се отправи към гардероба. „Тайната агентка и масонът“! Изразът беше смешен, но звучеше добре. Може би тя имаше чувство за хумор.

Той бутна тежката врата на двореца и усети хладния бриз по лицето си. Ако не се беше случило това убийство, щеше да се разходи из Рим. Столицата на Цезар и на папството го привличаше неудържимо. А и беше страстен почитател на оперите на Пучини, а в момента се играеше „Тоска“. Обхвана го мечтателно настроение. Вдругиден той щеше да е в своя тесен комисариат и да чете все едни и същи доклади, да слуша хората му да се оплакват, все едни и същи нагласени речи и изтъркани шеги. В сравнение с всичко това тази жена с трудно име поне излъчваше живот, истински живот, може би.

Марка вдигна рамене. Да си на четиридесет години и да се захласваш по една непозната, която освен всичко друго беше и истерична! Само той беше способен на това. По-добре беше да се върне към скъпите си занимания. Миналото не можеше да го разочарова. А и масонството запълваше цялото му време.

Истинско търсене. Без край.

Мисълта за трупа на младата жена изплува отново в съзнанието му. Кой можеше да изпитва удоволствие от ритуала на Хирам, да допуска такъв грях и да стига дотам, че да убива човешко същество по този начин? Като всички легенди смъртта на Хирам беше преувеличена и най-вече носеше много послания.

Трябва да си посветен, за да разбереш значението на убийството, или поне да си чел книги за масонството. В случая свидетелските показания сочеха жена... Убийца на масони. Смешно и страшно, помисли си Марка, докато вървеше край оградата на посолството. Усети, че му се доспива, и спря такси в края на улицата. В колата мозъкът му отново заработи. Не можеше да спре да анализира, да сравнява, да разиграва сценарии... А от другата страна на оградата животът на млада жена бе брутално отнет. И той трябваше да различи това убийство на тази непозната сестра, защото да си масон означава да си солидарен в живота... и в смъртта.

Таксито спря пред хотел „Джулиани“ в един от малкото все още спокойни квартали на Вечния град. Дълги, тесни улици, които колите избягваха, тротоари, засенчени от портокалови дръвчета и навсякъде къщи, построени по времето на фашизма. Жилища на първенците на този режим, които търсеха вдъхновение в историческото минало на полуострова дотолкова, че кварталът днес беше истинска смесица от различни италиански архитектурни стилове.

Семейство Джулиани бе влюбено във Венеция. Във Венеция от края на века с дворците от стар мрамор, бледи цветове и грапава мазилка, проядена от морския въздух. Поне така изглеждаше днес хотел „Джулиани“ в очите на чужденците, които идваха да отседат тук за нощ или за месец.

Собствениците на имота не бяха пипнали нищо във външния му вид, когато са го превърнали в хотел, тъй като знаеха, че клиентите обичат както комфорта, така и миналото. Това се хареса и на Марка.

Когато се прибра в стаята си, комисарят взе един от онези бележници, с които никога не се разделяше. Прелисти го, за да намери свободен лист, и внимателно махна капачката на лъскавата червена химикалка, която неговият син му бе подарил за Деня на бащата. И започна работа.

Записа името на Софи Доуз, мястото на убийството и странния ритуал, използван от убийцата. Припомни си и чутото за други подобни убийства, за които му бе разказал учен, с когото се бе запознал по време на изследванията си върху историята на Ордена преди много години.

Той не знаеше дали тази тъмна легенда се основава на истински факти, или беше силно преувеличена във връзка с преследванията на братята масони през последните векове. Този учен, Почитаем майстор в Ложата на Трите светлини, умрял преди десет години, беше специалист по история на Испания. Той му бе разказал, че в тази страна през интервал от сто години е имало две атаки за изтребване на масоните.

Първата — точно след заминаването на войската на Наполеон. Около стотина испански братя били обезглавени заради силната им подкрепа на френските идеи и враждебността им към монархията. Втората — по време на ужасната Гражданска война между републиканците и националистите на генерал Франко, заклет враг на масонството — „това движение е ожесточен противник на Христос и католическата църква“. Масоните, които били с леви убеждения, имали много представители както в политическите, така и във военните кръгове. Те били преследвани от победната войска на Каудильо и много от тях загинали в затвора на диктатора, който веднага след като дошъл на власт, забранил масонството.

Марка си спомни, че си бе водил записки по тези разкази и реши да ги потърси. Струваше му се, че ставаше дума за убийства в Севиля и че в една разграбена лежа са намерени братя с разбити глави. На челата им било изписано „Хирам“ с кървави букви. Беше позабравил тази история. Но навремето преследванията и убийствата са били често явление. Само масоните, които посещавали ложите, забелязали странността на убийствата.

Когато отново посети римската лежа утре, Марка щеше да попита дали се пазят описания и на други подобни убийства в архивите. Твърде уморен, той остави химикалката и се пхна в леглото с меки чаршафи. Заспа мигновено.

Сънува.

Изкачваше се по една огромна стълба към осеяното със звезди небе. Безбройните стъпала водеха към светъл облак. После стълбата се разклати и той падна в дълбока и тъмна пропаст, от дъното на която го гледаше огромно око. До него падна и една жена. Изглеждаше много кротка и го гледаше добродушно. Това беше Софи Доуз с окървавено чело.

ЖАКИН

Франкмасонството е лоша рана върху тялото на френския комунизъм и трябва да я изгорим с нагорещено желязо.

Лев Троцки, 1923 г.

Общност, чийто идеал е таен и която избира да се крие, е нездрава общност. Към нея трябва да се отнасяме като към отвратителен звяр.

Едуар дьо ла Рок,
1941 г.

Вярващите, които принадлежат към масонските сдружения, допускат тежък грях.

Кардинал Ратцингер,
1983 г.

Имаме основание да кажем, че франкмасонството е сатанинско, тъй като то цели да покаже антихриста.

Сайтът **Vox Dei**,
2004 г.

(...) Франкмасоните, Ротари клубовете и други подобни не са нищо друго, освен подривни и саботиращи организации.

Харта на
движението „Хамас“

Да говориш, не казвайки нищо, и да не казваш нищо, говорейки, са двата белега на всички, за които би било по-добре да затворят уста, преди да са я отворили.

Пиер Дак
Хуморист,
франкмасон, „Размисли“

Париж

Великият Ориент, улица „Каде“

В преддверието на храма бъдещият посветен тъне в мрак. Вещарка покрива очите му с непрозрачна лента. Тръпка пробягва по тялото му. Тревогата отново го обзема. Преди малко в стаята за размисъл, откъдето трябва да се мине задължително преди посвещение, безпокойствието му бе започнало да нараства. Всички древни масонски символи бяха събрани там. Заради него.

Черепът, поставен на масата, заплашителните изречения, изписани с черни букви на стената. Колко време беше останал в тази зловеща обстановка? Нямаше никаква представа, стоейки така сам срещу този череп, който го гледаше втренчено. Минутите му се струваха часове... Това не беше ли неговият череп след време, когато плътта напусне костите...? После, след този безкраен миг, го повикаха и го извадиха от неговия унес, обзет изцяло от една-единствена мисъл: след края на церемонията вече нямаше да е като другите.

А сега стои прав. Около него цари пълно мълчание. От непосветен той щеше да се гмурне в непознатия свят на посветените.

Една ръка разкопчава ризата му. Друга му навива панталона. Изведнъж му става студено. Ще бъде посветен с голи гърди и крака. Едва има време да свикне с това неудобно положение, когато около врата му се влива въже. Тежко и твърдо въже като това, с помощта на което в далечни времена обесените са агонизирали. Смее се нервно. Този път вече няма връщане назад.

В храма служителите се подготвят за началните изпитания. Всички братя, облечени в черните си костюми и препасани с престилки, трябва да участват в тази церемония.

Истинско единение на духовна сила, егрегорът^[1] на алхимиците, който ще съпътства новопокръстения през всички етапи на неговото посвещение.

Отеква удар на чук. Настъпва абсолютна тишина. Новопокръстеният влиза с приведено напред тяло, сякаш е трябвало да

пълзи, за да влезе в храма. Според някои масони този обичай идва от средновековните посвещения: символично смирение. Почитаемият майстор отново взема думата и за последен път подлага кандидата на изпитания.

С нисък глас, както и много други братя, които гледат новопостъпилия, Марка повтаря ритуалните въпроси. В този момент човекът с лентата все още може да се откаже. Той прави една крачка и потвърждава, че приема да се посвети.

Марка го гледа, без да помръдва. Знае, че от XVIII век ритуалът не се променя. Трябва да заставаш лице в лице с изпитанията, наследени от векове. За да получи истинската Светлина, бъдещият посветен трябва да бъде пречистен с четирите символични елемента: земя, вода, въздух и огън. Според древните тези елементи съставлявали истинската природа на човека и на Вселената. Всеки един от тях представлявал етап от човешкия напредък към истината. Трябвало да се премине през всеки един, за да се прероди новопосветеният.

Изведнъж човекът усеща, че го стискат ръце. Оглушителна врява изпълва пространството. Посвещението започва. Всичко в главата му се обърква. Страх. Спокойствието му липсва. Загадъчни думи съпровождат церемонията. Той обикаля, губи равновесие. Безкрайно ходене, сякаш се лута в лабиринт в търсене на някакъв вътрешен център. Стига до водата. Усеща въздуха. Докосва огъня. И тази монотонна мелодия — ту нежна като ориенталска песен, ту яростна като мъртвешки танц.

Изведнъж всичко спира. Символично той е преминал хаоса на зараждането и е изминал пътя на сътворението.

Марка гледа този нов свой брат и както при всяко посвещение изпитва същите тревоги като него. Страхува се от последния етап. Най-ужасният. Най-страшният. В храма настава мрак. Осветена е само част от пода. Бавно развързват лентата на новопокръстения.

И той вижда. Вижда това, което не се вижда. Скоро новопокръстеният ще види Светлината. Отново връзват очите му. Тялото му е покрито от пот. Той е преминал всички етапи, пречистен от четирите елемента. Сега очаква възраждането.

В храма останалите братя преживяват собственото си посвещение с навлажнени очи. В Ориента Марка сваля ръкавиците си.

Скоро ще започне петото пътешествие, това на приятелството. Това пътешествие не съществува в официалния ритуал на ложата. Произходът на тази традиция се губи някъде в миналото.

Един по един братята си подават ръце. Съпровождан от Великия експерт, Майсторът на церемонията хваща човека с лентата за раменете и го обръща на изток. Почитаемият майстор поема треперещите му ръце и ги поставя пред тези на Оратора, който на свой ред ги взема.

Новопокръстеният изминава така целия път от ръце на ръце. Занапред той ще бъде част от невидимата верига, която свързва франкмасоните от векове. Когато стига пред Антоан, сърцето на комисаря бие до пръсване. Вълнението е достигнало връхната си точка. Той ще хване последен ръцете му, преди да настъпи Светлината. След като изпълнява ритуала, Марка сядва в креслото си със свито гърло и блеснал поглед. Служителите бавно вървят между редовете, преди да застанат неподвижно между колоните с лице към изток. Лицето на новопокръстения блести от пот, краката му вече не го държат.

Великият експерт развързва лентата. И настъпва Светлина...

Марка се чувства добре. Той е доволен, че е успял да се върне навреме в Рим за тази церемония по посвещаването тази вечер, която премина успешно. Той разглежда новия си брат — млад, объркан, но със светлина в очите. Слаба, но все пак я има.

Ще са му необходими много години упорство и работа, за да изкачи стълбите и да заслужи своята престилка.

[1] Егрегорът представлява сбор от мислите и чувствата на двама или повече души, които те са имали един към друг в момента на възникването на общността им — бел. прев. ↑

Париж

На следващия ден след убийството на Софи Доуз френската дипломация извърши всичко на пълни обороти. Тялото бе репатрирано със самолет, а после изпратено в център по съдебна медицина за идентифициране от семейството ѝ. Официално младата жена се е почувствала зле след злоупотреба с алкохол, след което паднала и починала на стълбите.

Трима свидетели, представители на охраната на посолството, бяха декларирали това. Фалшиви документи, изискани от самия началник по сигурността. Нито един журналист не разбра за случилото се, нито един от гостите не видя каквото и да било. Един затрит живот. Една скрита смърт.

Бащата на жертвата, възрастен човек, болен от алцхаймер, не се помръдна изобщо, за да идентифицира жертвата. Някаква далечна братовчедка подписа документите и изчезна толкова бързо, колкото се беше и появила. Два дни по-късно трупът щеше да бъде погребан в гробище на парижко предградие. Но това усърдие да се изтрие всяка следа от убийството бе съпроводено от интензивна, тайна работа по разкриването му.

В масонската общност проверяваха всичко необходимо. В Министерството на вътрешните работи работеха заедно със съветник от Великия Ориент, дипломат и служител на министерството. Жад Зевински бе изпратена в Париж и помолена да е на разположение на властите. Антоан Марка я бе изпреварил и от предишната вечер се намираше в Париж.

След смъртта си Софи Доуз, която никога не бе създавала проблеми приживе, създаваше, и то големи.

Бешир, наречен Емира, бе предприел дългото си пътуване към Европа. Гравираният камък бе старателно прибран в куфара му.

Елен — тази, която отне живота на Софи, чакаше разпореждания в Рим.

Хората от „Тулe“ се надяваха, че най-накрая камъкът на евреите ще пристигне. Истинската светлина щеше да се появи.

Париж

Площад „Бовo“

Министерство на вътрешните работи

— Господа, значи всички ние сме съгласни по този въпрос? Госпожица Софи Доуз е станала жертва на злополука. Спънала се е и е паднала по голямото стълбище в посолството в Рим. Министерството не излезе с никакъв коментар по този нещастен случай.

Представителят на Министерството на външните работи погледна въпросително сътрудниците си около масата. Съдията Пиер Дарсан, съветник по съдебните въпроси във външното министерство, кимна. С напрегнато изражение на лицето делегатът от Великия Ориент, Марк Жуано, само махна с ръка.

— Остава да се гарантира дискретност по този случай — продължи дипломатът.

— Външното министерство взе всички необходими мерки. Още утре хората от охраната, които са станали свидетели на тази „злополука“, ще бъдат преместени в други посолства.

— А началникът по сигурността, госпожица Зевински?

— Напусна Рим, след като запази невероятно самообладание. Ще се присъедини към нашата работна група.

— Ами този полицай, Антоан Марка? Защо е бил там?

— Просто случайност. Бил е поканен на приема в посолството от свой приятел, който е потърсил помощта му за предварителното следствие. Той също се е върнал в Париж.

— Може ли да разчитаме на дискретността му?

Съветникът от площад „Бовo“ се обърна към своя съсед, преди да отговори:

— Мисля, че да.

— Добре, госпожица Зевински, която е на подчинение на Министерството на отбраната, ще бъде на ваше разположение по

време на разследването. Сега ви моля за извинение, но трябва да присъствам на връчване на орден на Почетния легион след час.

Представителят на министерството стана и кимна за довиждане. Веднага след като излезе, съдия Дарсан се обърна към съседа си. Шумът от движението навън се чуваше леко иззад двойните стъкла.

— Сега вие, скъпи господине, който работите в архивите, се надявам, че ще ми обясните какво е търсела тази жена в Рим!

Схлупил лице в ръце, Марк Жуано се понадигна леко. Лицето му бе изопнато, очите — червени.

— Софи Доуз работеше в архива на Великия Ориент и трябваше да пътува в чужбина, за да провери някои неща. През Рим е минала просто така, за да се срещне с приятелката си в посолството, Жад Зевински.

— Какви неща?

— Това е дълга история. Преди това ми кажете дали министерството е намерило документите, носени от нашата сестра Софи. Те са собственост на Великия Ориент, както знаете, и...

— По-късно. Сега ви слушам.

Жуано бе проверил съдия Дарсан, преди да отиде във външното министерство. Той се справяше много добре в деликатни ситуации, но не беше особено запознат с масонските въпроси. Нямахше нужда да му признава всичко. Достатъчно беше да каже част от истината. Той разтърка лицето си с ръце, за да прогони умората, и започна да разказва:

— Преди две години взехме последните си архиви, които се намираха в Париж от 1945 г. В началото тези документи били взети от руснаците в Германия и идвали от едно разграбване на масонски храмове най-вече в Париж от нацистите през юни 1940 г. Истински грабеж. Тонове документи, изпратени навремето в Берлин, за да бъдат проучвани по-късно.

— А защо германците са се интересували от историята на масонството?

— Поради две основни причини. Първата е политическа. Искали са да проверят колко голяма е мрежата на влияние на нашите ложи. Не забравяйте, че изразът „еврейско-масонски заговор“ е бил много модерен по онова време. Крайнодесните сили винаги са виждали евреи и масони зад всеки скандал и масонството винаги е било против

фашизма. А това малко се забравя в днешно време. Те искали да посегнат на хора, имоти, правели всевъзможни неща, които се предполага, че били предприемани срещу това, което те представлявали. Измислици, които за съжаление се появяват отново в зората на третото хилядолетие.

Дарсан се намръщи:

— Не сме тук, за да говорим за история. Бъдете по-конкретен.

Жуано се направи, че не е чул забележката, и продължи:

— Втората причина е от езотеричен характер. В националсоциализма винаги е имало окултни течения. Ето например пречупеният кръст не е избран случайно, а е бил подсказан на Хитлер от привържениците на тайна расистка общност, „Туле Гезелшафт“, чиято емблема е свастиката.

— „Туле“ ...?

— Тази групировка е съществувала много преди включването на Хитлер в националсоциализма и е станала по-могъща, след като нацистите набрали сили. Тази секта от баварски произход е създадена през 1918 г. от псевдоаристократ, някой си фон Себотендорф. След Първата световна война той набирал членовете си сред интелектуалните, индустриалните и военните кръгове. Членовете на групировката били посвещавани, събирали се тайно и използвали специфични знаци за разпознаване.

Дарсан тихо се засмя.

— Ако схващам добре, е била крайнодясна тайна организация, която създавала свои ядра и имала силно влияние в нацистката власт. Ако не ми липсваше смелост, бих казал, че това прилича на похватите на франкмасонството...

Жуано отговори сухо:

— Няма нищо общо! Тяхната крайна цел е чисто и просто извратена: да построят чисто германско общество, без евреи и християни; общество, което да наследи древното царство на Туле, митичната люлка на арийската раса, изчезнало в северните ледове след природен катаклизъм.

— Като Атлантида?

— Да, но Атлантида, в която са живеели само руси хора със сини очи и всички те — засегнати от заразен антисемитизъм.

— Смешно...

Жуано го погледна с тъжна усмивка.

— Да, но впоследствие видяхме до какво доведе това в нацистка Германия. Много държавни сановници и влиятелни личности от приближените на Хитлер са принадлежали към „Туле“. Химлер, който водел СС, Рудолф Хес, Алфред Розенберг, теоретикът на нацистката партия. Всъщност последният е ръководел разграбването на всичките ни документи, но се е интересувал само от документите, свързани с езотериката.

— Чувал съм това име. Не беше ли осъден в Нюрнбергския процес?

— Да, осъден на смърт и екзекутиран? Един просветен, който е искал да унищожи еврейската религия и всички други религии, убеден, че арийската раса също е имала своите свети писания; че е имало божествено откровение както за мюсюлманите, християните и евреите. Откровение, целящо да гарантира превъзходството им над всички човешки раси и религии.

— Все още не виждам какво общо има това с масонството...

— Според „Туле“ чрез Френската революция франкмасоните са били първите, които са победили християнството след появата му в Европа. Стара измислица, но членовете на „Туле“ били убедени, че франкмасонството пази огромна тайна. Трябвало да я открият. Голям залог, тъй като, както знаете, нацистите и най-вече СС никога не са крили отвращението си от християнството, тъй като то било религия за роби, а тяхното желание било да възстановят нордическото езичество.

— Тайна? — попита Дарсан.

— Да. И тези фанатици са вярвали в това, докато не разграбили цяла Европа. Ограбили масонските храмове в Белгия, Холандия, Полша и занесли всичко в Германия, за да го проучват.

— А после?

Жуано извади синя папка от кожената си чанта. В нея имаше пожълтял лист.

— Това е обобщителен документ за ограбването на нашите архиви, изготвен от един от нашите историци през 50-те години. Прочетете го и ще разберете какво е последвало.

Дарсан сложи кръглите си малки очила и зачете.

Една част от нашите архиви, както и тези от Великата френска ложа, са останали във Франция в ръцете на френската служба на тайните общества, която зависи от Виши, но по-голямата част, натоварени в цели влакове, са били изпратени в Берлин, за да бъдат проучвани от нацистките учени. Документите от политически характер били изпратени в един от отделите на Гестапо, където да проучат хората, които биха могли да действат срещу нацизма или фашизма в периода между двете световни войни.

Документите от езотеричен характер поели друг път и били изпратени в специализиран институт, „Аненербе“, което може да се преведе като „наследство на расата“. Основан през 1935 г. от Химлер, този институт е имал за цел да издирва следите на влияние на арийската раса в света, но също и да проучва нейните неприятели, евреите. Девизът му е бил: *„Пространство, дух, смърт и наследство на северните индоевропейци“*. Този институт, чието седалище е било на „Вилхелмщрасе“ в Берлин, е разполагал със значителни средства и в него са работили около триста специалисти. Имало е археолози, лекари, историци, химици. Накратко, „елитът от нацистки учени“.

Изследванията на този институт са били изцяло ръководени от тайното общество „Туле“. Групиранката „Туле“ имала свои хора във всички кръгове на нацистката власт и най-вече в Генералния щаб на СС.

Разполагаме с малко документи за тази опасна секта, но знаем, че двама от нейните членове са имали за задача да разгледат документите с езотеричен характер от нашите архиви. Единият от тях, някой си Волфрам Зиеверс, главен секретар на института, висш сановник в „Туле“, е осъден в Нюрнберг. В края на процеса един от нашите братя, който е водел разпитите, е могъл да събере малко информация за това, какво се е случило с документите ни.

Институтът изпратил изследователите и затворниците, все масони, в замък във Вестфалия, Вевелсбург. Той бил реставриран и ремонтиран по лична

заповед на Химлер. Между 1941 и 1943 г. там се изучавали документите с езотеричен характер, които били разграбени и донесени от цяла Европа. Знаейки, че е осъден на смърт, Сиеверс казал на нашия брат, че изследователите били на прага на голямо откритие за бъдещето на арийската раса. Откритие, много по-важно от ракетите V2. Нашият брат е записал показанията му, но е отбелязал, че поне видимо Сиеверс не е бил с всичкия си.

Дарсан спря да чете. Трудовете на нацистите върху окултизма изобщо не го интересуваха. Той въздъхна отегчено и се обърна към Жуано.

— Честно казано, не виждам защо да продължавам да чета това нещо. Нацистите са били опасно луди и най-лудите от тях са членували в „Туле“. Какво откритие! Имам да разследвам убийство. А и, между нас казано, обясняването на нацистката жестокост на базата на разни окултни теории не е сериозно. Специалистите историци биха ви се изсмели в лицето.

Жуано го погледна втренчено.

— Не омаловажавайте нещата, господин съдия. Очевидно е, че разпространението на нацизма се дължи преди всичко на рационални, икономически, политически и културни фактори. Но също така е имало и езотерично влияние, което не може да се отхвърли просто така. Хитлер определено не е марионетка на „Туле“ и е изцяло отговорен за жестокостите на своя режим, но също така е ясно и че в даден момент от живота си той се е влияел от тях. Продължете да четете. Може би ключът към убийството на Софи се крие в тези архиви.

Дарсан вдигна рамене и взе отново окъсаните страници.

Когато германците усетили, че след поражението в Сталинград през 1943 г. вятърът се променя, те взели предпазни мерки. Масонските архиви били изнесени и разпръснати навсякъде. Във Франкфурт — Германия, в Глогов, Рациборз или Ксиаз — Полша, в Чехословакия. В

замъци, солници, истинска надпревара, за да се избегне попадането на тези документи в ръцете на неприятелите.

През април 1944 г., когато Германия вече губела войната, висшето командване на СС започнало операция „Брабант“, чиято цел била да скрие отново това съкровище, както и други документи. Цели влакове превозвали документите из територията на Силезия. От замък в замък, Вьолферсдорф, Фюрстен...

Когато руснаците завладели Германия през 1945 г., частите на тайните руски служби — КГБ — започнали да издирват всичко, което е било откраднато от нацистите. В края на войната близо 44 вагона документи потеглили директно към Москва. Всъщност в края на войната всички масонски архиви, иззети от Франция, преминали в ръцете на руските тайни служби (КГБ).

Ние задължително трябва да си вземем това, което ни принадлежи, от съветските власти.

Нашият Велик майстор е отправил молба към руския посланик в Париж, който с обратна поща го е уверил, че Съветският съюз не разполага с нито един масонски документ.

Тук текстът свършваше.

Дарсан вдигна глава и подаде листовете на Жуано.

— Добре. Накратко, нацистите ви открадват документите през 1940 г., а на тях пък им ги открадват руснаците през 1945 г. И какво става после?

Жуано каза:

— Нищо, през следващите четиридесет години, до падането на комунизма. А после изведнъж въпросът отново излиза наяве. Руснаците изведнъж спират да отричат, че разполагат с нашите документи, и започват преговори. Част от документите получихме през 1995 г., други пристигаха до 2002 г. По принцип всичко ни беше върнато.

— По принцип?

— Да, по принцип. Ето тук се намесва Софи Доуз. Миналата година я бях помолил да работи върху част от тези документи.

Жуано се изправи. Погледна през прозореца и се вгледа в разлистващите се дървета. Пролет. Пролет, която Софи Доуз нямаше да види. Продължи:

— Всъщност тези документи са описвани два пъти: веднъж от германците и втори път от руснаците. Бързо стана ясно, че германците са описали повече документи от руснаците. Част от тях липсват.

— Това означава ли, че службите в Москва са задържали някои?

— Това си помислихме и ние в началото, но Софи Доуз е сравнила двата списъка и е открила, че първият опис, направен от руснаците, е автентичен и че някои документи наистина липсват.

Дарсан поглади мустаците си, навик, който беше придобил преди четиридесет години в Алжир.

— Продължавайте.

От джоба на сакото си Жуано извади плик, който подаде на Дарсан. Последният поклати глава.

— Не, край с четенето. Искам бързо да обобщите.

— Това е копие на разпита, проведен през април 1945 г. от френската армия в малко немско селце. Някой си Льо Герман е бил задържан, докато се е опитвал да се върне във Франция. Есесовец от дивизията „Шарлеман“, която била изцяло съставена от французи, изпратени да защитават агонизиращия Берлин.

— Но вие ми изнасяте урок по история! Какво общо има това с изгубените документи?

— Ще стигна и до там. Известно време преди падането на Райха Льо Герман и други есесовци са изтеглени от фронта, за да им възложат мисия: да откарат на запад един товар на независимо каква цена. Но конвоят на Льо Герман попаднал на руски патрул на няколко километра от Берлин. Според думите му два камиона са били хванати натясно. За да не допуснат да попаднат в ръцете на руснаците, есесовците ги запалили. Льо Герман успял да се измъкне от руснаците, като подкарал един от камионите и се отделил от останалите. Открит е седмица по-късно в полуноормално състояние от един френски полк, който патрулирал в района. Той обяснил, че знае къде се намира сандък, пълен с ценни документи, върху който имало отвес и пергел.

— Защо е признал това?

— Навремето френските есесовци са били разстрелвани веднага след залавянето им. Самият маршал Лъоклер е разстрелял десет есесовци от „Шарлеман“, заловени на един германски път, които били смятани за предатели, тъй като се сражавали с немска униформа. След като мисията на Льо Герман пропаднала, той поискал да изтъргува живота си, като предложил да заведе следователи до последния останал недокоснат камион, скрит в гората.

— И какво са намерили?

— Нищо. Льо Герман заминал с трима френски войници. На следващия ден военен куриер открил четири трупа в изоставена плевня.

— Но защо ми разказвате тази история?

— Защото протоколът потвърждава, че не всички документи са попаднали в ръцете на руснаците. Някои камиони, между които и този на Льо Герман, са се изпарили мистериозно. От една година Софи подреждаше заедно с мен документите, върнати от Русия. Върху някои от тях тя работеше и успяхме да установим произхода им. Това са документите, които ви поисках в началото.

След известно мълчание съдия Дарсан каза:

— Накратко, не се знае къде се намират една част от документите — дали са изчезнали, или пък са били намерени. И някой е поискал да открадне документите от асистентката ви. Имате ли представа кой може да е убиецът?

Жуано нервно потропваше по масата с химикалката си, а това беше знак, че губи търпение.

— Вече ви казах. Групата „Туле“.

— Честно казано, господин Жуано, трудно ми е да намеря общото между тези минали истории и убийството на вашата сътрудничка. Вашите документи, колкото и значителни да са те, са останали в историята, а нацистите са изчезнали преди шестдесет години. Има може би няколко слабоумни, носталгично настроени последователи. Излиза, че есесовските слабоумни дядовци от някой старчески дом са решили да предприемат нещо.

Жуано се ядоса още повече, но се опита да се овладее.

— Мислите ли, че „Туле“ вече не съществува и не е предала пламъка на други поколения? Понятието „неонацизъм“ нищо ли не ви говори? През 1993 г. немската полиция е открила информационна

система, подобна на нашата „Минител“, за обмен на информация, използвана от хиляди крайнодесни активисти. Там е имало начини за произвеждане на бомби, лични адреси на техните врагове, антифашистки бойци, масонски ложи, планове на синагоги. Тази сложна система е кръстена от откривателите си... „Туле“. Мислите ли, че е ставало дума само за носталгично настроени пенсионери от Третия райх? Не се заблуждавайте. Авторите ѝ са били компютърни специалисти, току-що завършили университет, финансиста от борсовите пазари и дипломирани икономисти.

Дарсан въздъхна.

— Шепата ентусиасти, в крайна сметка. И дори да не сме в Германия... трябва да предположим, че има заговор срещу вас...

Жуано го погледна строго и извади един лист от чантата си. Бавно прочете следния откъс.

Какво нещастие, че Фюрера нямаше време да изтрие от лицето на земята това братство, което не заслужава друго, освен влада... Господа франкмасони, часът на вашето изкупление приближава и този път няма да оставим да се измъкне нито един от вас.

Хайл Хитлер!

Жуано се намръщи.

— Това е от миналата година и е на разположение на всички в интернет в един от многобройните антимасонски сайтове. Прочетете масонския блог, който следи нашите неприятели, и ще се учудите от силата на тяхната злоба.

Дарсан разбра, че е стигнал твърде далеч и промени тона:

— Не се ядосвайте, не исках да ви обидя. За щастие документите на Софи Доуз са при нас. Очевидно убиецът или убийците не са успели да изпълнят мисията си.

Той му подаде една дебела папка. Жуано въздъхна облекчено. Дарсан продължи:

— Да си призная, хвърлих един поглед. Всъщност нищо не разбирам. Ето какво ви предлагам. Комисарят Марка и госпожица Зевински ще проведат тайно разследване. Напомням ви, че официално

не се знае какво се е случило. Ще докладват само на мен. Имате късмет. Този Марка е също от... вашите.

Срещата приключи и съдия Дарсан съпроводи госта си:

— А, и един последен въпрос. При вас ли е докладът от аутопсията на госпожица Доуз?

— Не.

— Била е ударена на три места: ключицата, челото и врата. Това говори ли ви нещо?

Жуано отговори възможно най-спокойно:

— Да, това е ритуалното убийство на легендарния баща на франкмасонството Хирам.

Дарсан погледна Жуано в очите и продължи.

— Външното министерство получи от нашето посолство в Йерусалим седмичен доклад за обстановката там. Обичайното — убити полковници, атентати в автобусите. Но има и едно особено убийство в лаборатория по археология. В началото местната полиция е помислила, че става дума за терористичен акт. Но според осведомени източници жертвата, учен, е убит с удари по тялото и лицето.

Жуано усети как кръвта замръзва във вените му. Убили са човек и в Йерусалим. Марек!

— Не ми ли казахте, че госпожица Доуз е трябвало да пътува в чужбина.

Жуано бързо се окопоти:

— Израел не беше част от програмата й!

Гласът на Дарсан стана по-лукав:

— Най-интересното е, че този учен е бил убит през същата нощ като Софи Доуз. Желая ви приятен ден, господин Жуано.

Мъртвобледият масон излезе. Дарсан седна в потъмнялото от годините кресло и се замисли върху последния разговор. Този човек не му казваше цялата истина. Това беше очевидно. Службите на външното министерство веднага бяха открили връзката между двете убийства, тъй като израелските дипломатически източници бяха описали подробно убийството и нанесените удари върху жертвата.

Дарсан запали цигара и отвори досието на Антоан Марка. Криминален инспектор, за кратко е работил в службата по борба с организираната престъпност, добре оценяван е от началниците си. Станал комисар без проблеми, после неочаквано завил към службите

по сигурността и накрая, противно на всякакви очаквания, пожелал да го преместят в обикновен парижки полицейски участък.

Допълнителен лист към досието поясняваше, че докато е бил в службата по сигурността, е посещавал специална ложа. Разведен, има син на десет години. Прекарва си времето, като пише статии за историята на франкмасонството за специализирани списания.

Пиер Дарсан често се срещаше с масони както в съда, така и в полицията, и не им се доверяваше особено. Той произхождаше от семейство на католици и, като силно вярващ, гледаше с лошо око на това братство, като внимаваше обаче да не им се противопоставя открито.

Освен това Марка не посещаваше ложата „Орион“, ложата на Марк Жуано. Според службите по сигурността всички в тази ложа с ограничен брой членове бяха специалисти по разузнаване. А при споменаването на името на полицаия, Жуано не реагира по никакъв начин. Не го познаваше или не искаше да го познава.

Съдията остави досието на Марка и взе това на Жад Зевински, предадено му от Министерството на външните работи. Странен път за млада неомъжена жена. Стажове като командос, работа в Главната дирекция по външна сигурност, две операции в Средния изток, преминаване във външното министерство за обезпечаване на сигурността на посолствата. От този ден нататък изпратена във вътрешното министерство.

Той прегледа още десетина страници от досието, докато изведнъж стигна до нещо неочаквано. Баща ѝ се бе самоубил преди пет години поради фалит на фирмата си. Имаше и изрезка от вестник по този въпрос. Дарсан изчете с усмивка два пъти написаното. Слава Богу, Жад Зевински не беше ориентирана към масоните. Той остави досието на бюрото, повика секретарката си и реши да приеме възможно най-скоро двамата разследващи, като започне с жената.

Хърватия

Ветрецьт откъм морето подухваше между боровете и носеше лек морски мирис, примесен с аромата на шишарки. Петимата мъже вървяха бавно и се наслаждаваха на красотата на гората. Най-възрастният посочи с пръст малък нос, който се връзваше в морето.

Върху него стърчаха две стари каменни колони, издигнати върху каменистата почва. От лявата им страна, почти до една отвесна скала, имаше малък параклис, който се открояваше под парещото слънце, обграден от три величествени тиса.

Малката групичка зави към носа и след няколко минути изкачване стигна до възвишението. Петимата мъже и двете жени седнаха на голяма дървена пейка, която гледаше към морето, което блестеше под утринното слънце. Най-ниският от тях, със зачервено лице и капчици пот по челото, посочи параклиса, чиято врата беше заключена с катинар.

— Прекрасна гледка. Завиждам ти, че живееш тук. Всичко е прекрасно. Възхитително творение на природата, но защо си оставил тази християнска гадост? Мястото ни принадлежи от години. Защо още не сме сринали този параклис?

Събеседникът му, мъж с посивели коси и стоманен поглед, се усмихна и го потупа приятелски по рамото.

— Хайде, хайде. Малко толерантност. Бъди спокоен, той не действа. Употребявам го за нещо специално. След малко ще видиш, но сега нека поговорим за това, за което сме се събрали. — В групата се усети вълнение. Човекът продължи: — Притежаваме гравирания камък, или поне сега се намира в сигурни ръце и Сол най-вероятно утре ще го донесе в Париж. Операцията в Рим пропадна и масонските документи са останали в приятелка на жертвата. — Мъжете не помръдваха. — Това е само временно. Дал съм разпореждания.

Единият от мъжете, най-слабият, с ясен поглед и оголено високо чело, каза:

— Това не е добре. Напомням ти, че са необходими три елемента, за да разберем загадката, която ни занимава. Първият винаги е бил при нас, вторият е издълбан на този еврейски камък, а третият ти се е изплъзнал и все още е в ръцете на нашите противници. Сега ще се усъмнят. Убийствата в Йерусалим и Рим носят нашите отличителни белези. Всъщност идеята да им предадем някакво послание беше твоя.

Дребният човек го прекъсна:

— Той има право. И аз казвах, че тази операция може да се окаже опасна и да привлече вниманието към нас. И защо? Сол и ти търсите нещо химерно. Не забравяй, че враговете ни са силни и са пуснали пипалата си навсякъде.

— Стига! Заповедите на Сол никога не бива да бъдат оспорвани. Напомням ви, че ритуалната им смърт е обещание, дадено от предците ни.

— Продължавам да си мисля, че ще се изгубим в тази измислена история. Ордена има други цели, по-важни. Операцията не е съществена и аз държа на това, което казах.

Мъжът с късата коса хвърли бърз поглед към входа на параклиса. Тонът му омекна. Той се изправи.

— Прав си. Малко прекарах. Хайде, времето е страхотно, да не спорим. Предлагам ви да влезем в параклиса и да се причестим... — Другите го погледнаха, сякаш е полудял. Той се разсмя. — Елате в дома на Христос и Неговата майка. Преди се е казвал „Света Богородица“. Знаете, че тази страна винаги е била католическа.

Групата се приближи до параклиса. При входа ги лъхна мирис на мокър камък и нещо неопределимо. Мъжът със стоманеносивите очи натисна копче. Три малки прожектора осветиха вътрешността на църквата — съвсем обикновена постройка с белосани стени и скоро подменени прозорци. Голямо дървено разпятие стоеше зад олтара, където беше изобразен измъченият Христос с корона от тръни. Класически религиозен декор, ако не беше необичайното присъствие на саркофаг от стар метал, висок над два метра и във формата на... жена. Ясно се различаваше лицето — усмихнато, обрамчено със стоманени коси, и пищните форми на гърдите и бедрата.

В групата се чу възкликание:

— Желязната Дева!

Мъжът, който ги бе завел там, поведе приятелите си към странния предмет:

— Да, приятели. Един от нашите другари я е намерил при разкопки в избените помещения на замък край Мюнхен. Автентична Желязна Дева от XV век, изцяло реставрирана и в отлично състояние.

Мъжът с британския акцент го прекъсна:

— Виждал съм такова нещо във филм на ужасите. Мислех, че е измислица на сценаристите.

— В никакъв случай. Създадена в средновековна Германия от инквизицията. Служи за екзекуции на лошите християни и грабителите. Тази дейност, разбира се, не била легална. Било нещо като тайно общество със своите толкова... странни ритуали, част от

които виждате тук. — Той натисна скрито отстрани на саркофага копче; чу се щракване и капакът, който представляваше лицето и тялото на жената, се отвори бавно, като разкри отвътре щръкнали железни остриета. — Странно, нали? Слагали осъдения в този саркофаг и затваряли капака. Металните остриета се забивали в различни части на тялото. Кръстена е Желязната Дева в чест на Божията майка. Тези хора са били силно вярващи.

— Много изобретателно!

Каменната плоча, върху която стоеше саркофагът, сякаш беше обвита с тъмна мрежа, впита в камъка.

— Искате ли някой да опита, просто за да види какво е? Може би ти? — каза той, като посочи червендалестия мъж, който се намръщи.

— А, не! Благодаря. Какво ще кажете да излизаме от това зловещо място?

— Няма да излизаме. Или поне ти.

На входа на параклиса се чуха стъпки и два силуета се очертах на светлината на слънцето. След няколко секунди те се нахвърлиха върху дребния човечец и му извиха ръцете назад. До тези горили с квадратни лица той изглеждаше съвсем нисък.

— Полудяхте ли? Пуснете ме веднага...

— Млъкни!

Гласът на мъжа със сивите очи отекна отчетливо:

— Не биваше да лъжеш в сметките. Сол направи счетоводно разследване относно дейността ни в Северна Европа и откри, че ти си ни ограбвал.

— Това не е вярно.

— Затвори си устата! Откраднал си над един милион евро. И знаете ли защо? За да си построи къща в Андалусия. Толкова си жалък!

Обвиненият опита да се освободи, но мъжете го притиснаха още по-силно.

— Сложете го в саркофага.

Мъжът изрева:

— Не!

Той започна да ритва във всички посоки, но напразно. Единият от мъжете го удари с палка по челото, за да го укроти, и го вкара в уреда

за мъчение. Пуснаха капака, но не напълно, за да не могат металните остриета да разкъсат нещастника напълно.

— Моля ви. Милост. Ще върна всичко... имам семейство, деца.

— Знаеш, че за да влезеш в нашата група, трябва да се откажеш от милост и състрадание към себеподобните си. Опитай се да умреш като истински член на „Туле“. Страхът ни е чужд.

Сподавени ридания отекнаха в параклиса. От кръста Христос страдаше за съдбата на човечеството.

Мъжът със сивите очи натисна копче, скрито в окото на Девата. Заработи мотор.

— Усъвършенствах системата, като добавих механично устройство, което ръководи затварянето на капака с помощта на електронен минутен механизъм. Ако наглася на числото десет, това означава, че агонията ти ще продължи толкова минути. Максималното време е два часа...

— Аз... аз ще върна парите.

— Ще ми простиш, но съм изпробвал тази находка само върху няколко морски свинчета. Трябва да се имат предвид също и теглото, и ръстът на жертвата.

Капакът се затваряше бавно. Остриетата вече докосваха тялото при очите, корема, коленете и слабините.

— Твърде добър съм. Нагласих го на четвърт час. Сбогом, приятелю. А сега да отиваме да обядваме. В замъка ни чака прекрасен обяд.

Малката група излезе навън. Вратата се затвори, а металните остриета започнаха да пробиват плътта. Желязната Дева се усмихваше в мрака.

В параклиса отекна продължителен вик.

Париж

Библиотеката „Франсоа Митеран“

Валеше силен студен дъжд и преддверието на библиотеката се бе превърнало в пързалка. С великите си идеи архитектът бе покрил земята с ценно дърво, вследствие на което броят на подхлъзванията и изкълчванията скачаше рязко веднага след първата капка дъжд. Малко след откриването на библиотеката службата по поддръжката бе залепила ленти върху дървото, които предпазваха от подхлъзване за голямо облекчение на посетителите и служителите, които изпадаха в ужас, щом видеха да се задава облак.

Антоан Марка се подхлъзна все пак в един участък от стълбището, който не беше безопасен, и се хвана в последния момент за желязна кашпа с изсъхнал храст. Той се изправи и продължи да се изкачва към централното преддверие. Четирите кули под формата на книги, поне за хората, надарени с въображение, се огъваха под силния вятър, който духаше, без да спира, от три дни в цялата област. Чиста аномалия във времето след предишния слънчев период. Парижани с неохота изваждаха по-плътните си дрехи от гардеробите с надеждата, че времето отново ще се проясни.

Марка закопча отново дъждобрана си, когато стигна пред металната врата. Както обикновено ескалаторът не работеше, но това изобщо не пречеше на хората. Високите тънки екзотични растения, които красяха огромния централен двор, се огъваха като въжета на кораб. Сякаш възползвайки се от съучастието на вятъра, те искаха да се освободят от металните примки и да отлетят надалеч. Но стоманените връзки не можеха да бъдат скъсани така лесно и оставаха прикрепени към земята.

Малка групичка хора чакаше търпеливо пред входа, охраняван от двама пазачи, които не бързаха особено да ги пуснат. Шарените чадъри бяха единственото цветно петно сред тази маса от метал и тъмно дърво.

Докато чакаше на опашката, Марка отново се замисли за престоя си в Рим. Беше се върнал от там предната вечер и все още пред очите му беше тялото на момичето, проснато на пода в посолството. Трагична история, разиграла се на място, приличащо на декорите от италианска опера. Това, че тя му беше сестра, го натъжаваше още повече. Веригата губеше още едно от свързващите я звена.

Ако можеше да избира къде да умре, Марка, без да се колебае, би избрал това посолство в Рим. По-добре беше, отколкото да умре в някое болнично легло. Той си помисли, че начинът, по който умираш, също е много важен, защото в крайна сметка красотата на мястото нямаше особено значение, ако те убият с палка.

В деня след убийството в Рим рано сутринта той бе прекарал доста време в библиотеката на италианската ложа, за да проучи ръкописи от края на XVIII век и да си води бележки за събирането на материали за провеждане на конференция за влиянието на Франция върху италианското масонство.

След като спря да преписва от книгите, му хрумна идеята да попита секретаря на библиотеката, дали има регистър с по-интересни и необичайни факти в историята на римските или италианските ложи. Секретарят — побелял, попрегърбен и леко оглушал — му донесе избелял зелен кашон с окъсани документи.

Марка се разположи в дълбоко кожено кресло и жадно разгледа съдържанието му. Търсеше свидетелства за убийства, които приличаха на убийството на Софи Доуз. Нанасянето на три удара върху тялото твърде много приличаше на легендата за Хирам. Колкото повече четеше, полкова повече ентузиазмът му намаляваше. Протоколи от открити заседания, достъпни за всички, изрезки от вестници за награждаването на представители на Ордена, статии за разграбването на ложите от фашистките групи при идването на власт на Мусолини. После нямаше нищо чак до освобождаването на Италия от Съюзниците. Тогава попита секретаря, дали знае нещо за необичайни убийства на масони в историята на италианските ложи. Мъжът се почеса по главата и се извини, че от възрастта паметта му е отслабнала. После си спомни, че точно преди освобождението на Рим са открили трима Почитаеми майстори, убити в хотел, недалеч от Колизеума. Три трупа на висши сановници от римските и миланските ложи с ритуално разбити лица. Това се случило по време, когато

убийствата на Гестапо били често явление. Така че му приписали и тези убийства.

Комисарят обаче се досети, че хитлеристката полиция едва ли бе замесена в тези покушения, защото методите на Гестапо бяха различни, първо, и второ, защото по неписано правило нацистите измъчваха и убиваха жертвите си в собствените затвори, а трупове носеха многобройни белези на изтезания. А и вроденият организационен усет на германците ги подтикваше да събират всичките си жертви в общи трапове.

Архиварят му донесе още по-прашна папка, пълна с изрезки от вестници от 30-те години, касаещи политическото насилие. Едната от тях беше за убийството през 1934 г. на учен, масон, жестоко пребит, преди да бъде убит с удари по главата. До статията беше написана думата „Хирам“ с въпросителен знак след нея с лилаво, почти изтрито мастило. Марка я пресне, като си каза, че и в Париж ще продължи да търси следи от подобни убийства в миналото. В червен кожен тефтер той бе записал различните убийства във времето, като единственото, което ги обединяваше, бе начинът на убиване.

1934 г. Флоренция, убит един брат.

1944 г. Рим, убити трима братя.

2005 г. Рим, убита една сестра.

Той се надяваше целият този списък да е просто съвпадение и да не намери нищо в архивите в Париж. С дълбоко уважение благодари, сбогува се с възрастния човек и напусна римската ложа.

Дъждът ставаше все по-силен и сигурно по тази причина библиотеката „Франсоа Митеран“ бе необичайно пълна. Самото име на бившия президент събуждаше у Антоан позабравени спомени от началото на кариерата му. Като млад инспектор през 80-те години Марка бе започнал да се издига в кариерата по времето, когато левите губеха утопичните си илюзии и се сблъскваха с действителността. До достигането на неговото посвещаване той бе изминал същия път като всеки друг новопосветен, воден от високопоставени братя. Една вечер, след като си бяха пийнали доста, един от неговите висшестоящи го бе попитал дали иска да влезе в масонството — така, както би го попитал дали иска да членува в клуб за петанк, или да участва в ловна дружина. Марка не знаеше какво да отговори в момента.

На двадесет и пет годишна възраст той не беше сигурен в избора си и не му харесваше да се подчинява на принудителни правила. Един от неговите колеги, с когото бе разговарял за това, му каза с насмешка, че трябва да си изключително глупав, за да откажеш такава покана, тъй като това е един от най-добрите катализатори за развитие на кариерата в тази система.

От любопитство и опортюнизъм младият инспектор Антоан Марка се посвети в масонството. Във Великия Ориент с подчертано леви убеждения. А не във Великата ложа на Франция, където имаше повече полицаи. Един месец по-късно трима непознати, изпратени от Почитаемия майстор на ложата, в която искаше да го приемат, дойдоха да се запознаят с него и да поговорят за бъдещото му посвещаване.

Единият от тях, застрахователен агент, искаше да види неговото жилище, за да си направи изводи за личността му. Марка си спомни как се бе обадил на пожар на портиерката, за да подреди набързо и да прибере мръсното бельо. По онова време все още не беше женен. Нито пък разведен.

Мълчаливият и затворен човек дълго време разглежда жилището и му задаваше въпроси за неговия живот и предпочитания. Говореше по особен начин, като изговаряше бавно всяка сричка от думите, сякаш искаше да ги запечата в съзнанието на събеседника си. Това действаше почти като хипноза, като нежна мелодия, която постепенно се загнездва в съзнанието. За първи път инспекторът се намираще от другата страна и не той водеше разпита. Това нарушаваше устойчивостта му, още повече че разпитващият изглежда правеше всичко възможно, за да го разубеди.

Спомни си чакането в тъмната стая, малка стая, изпълнена със символи, където трябваше да размишлява и да формулира философската си мисъл. Спомни си как после вързаха очите му, как откриха някои части от тялото му и как трябваше да мине през изпитанията. Дълго опасно пътуване през вода, въздух и огън, за да види накрая Светлината. Върховният миг. Мигът на истинското раждане. Всъщност в този ритуал нямаше никаква тайна. Всеки, който иска, можеше да си купи от книжарницата едно от хилядите произведения, посветени на масонството, които надълго и нашироко описваха този ритуал.

През онази вечер Марка разбра, че изживяването на това посвещаване му бе окрило душата.

Бе изпитал неопишуемо чувство, впечатлението, че за миг се е усетил във вечността; нещо, което човек трудно може да разбере, ако не го е изпитал. Във всеки случай това не може да се предаде в тези книги. Няма нищо магично, по-скоро става дума за различно състояние на духа. Той бе говорил за това с други братя, единият от които, убеден агностик, антиклерикал и привърженик на земните удоволствия, му бе казал, че това е като при секса — трябва да си го правил, за да знаеш какво е. „Опитай се да обясниш на един свещеник, какво е оргазъм. Изобщо няма да може да разбере за какво му говориш, освен ако не се е поддавал на изкушението...“

След посвещаването си той се запозна с новите си братя в ложата, но никой от тях не заемаше истински влиятелна позиция. Той се разочарова: не познаваха нито някой известен политик, нито виден магистрат, още по-малко пък медийни звезди. Сред тях имаше ченгета като него, учители, няколко бизнесмени, шепа занаятчии, пенсионирани университетски преподаватели и един готвач, заслужил похвалите на пресата, след като бе удостоен с една звезда от „Мишлен“^[1].

През годините проявяваше упорство и стана Майстор. Когато стигна до тази степен, започна да посещава други ложи и се запозна отблизо с една от толкова оклеветяваните масонски ложи от пресата, чиито членове бяха изгубили всякакво чувство за справедливост. Ала винаги се връщаше в своя храм — там, където бе направил първите стъпки. В него се чувстваше като у дома си, защитен от околния свят. В пълна сигурност, сред братя масони. Когато се подготвяше за конкурса за комисар, мрежата от масони се бе поразмърдала и предложила да се присъедини към една група, в която членували около стотина комисари от всички ложи. Марка не знаеше дали това има значение, но за няколко години списъкът с познатите му доста набъбна.

В периода след войната френската полиция е имала много масони в редовете си — по-малко сред тези без военни чинове и все повече нагоре в йерархията. Поне трима бивши директори на полицията са били масони.

Най-прирастените към историята братя обясняваха, че тесните връзки на полицията с масонството са започнали с Фуше, страшния

министър на полицията при Наполеон и Луи XVIII и освен това влиятелен в йерархията на Великия Ориент по това време.

Марка не ценеше много Фуше и вече бе изгубил част от наивността си относно действията на някои от посветените си колеги. В средата на 90-те години, докато разследваше афера за злоупотреба с финансови средства в една политическа партия, за своя огромна изненада той бе посетен от съмнителен посредник. Мъжът дълго се бе ръкувал с него, като леко му натискаше ръката, обичайният знак за разпознаване на масоните. После се впусна в дълга реч за защитата на Републиката от крайната десница и накрая го помоли да не се намесва и да запази мълчание по повод на серия преводи, осъществени от една петролна компания към арабското емирство посредством швейцарска банка.

Мъжът знаеше името на ложата, която Марка посещава, и не се бе поколебал да потърси помощта на министъра. Марка учтиво остави събеседника си с груб югозападен акцент да се изкаже и след това го изпрати. Този вид натиск ненавиждаше най-вече, още повече като знаеше, че и други посветени като него са правили компромис в подобни случаи от солидарност.

Оттук идваше и страстта му към проучване на масонската символика и история; нещо като противодействие на отровата, която вливаха някои братя масони. По време на петнадесетте години, изминали в търсене на Светлината, той редовно публикуваше под псевдоним свои трудове и различни изследвания в исторически списания и името му вече беше известно в която и ложа да отидеше, за да изнесе лекция.

Големи капки вода се стичаха по стъклата, преди да образуват полека вадички. Марка отиде на първия етаж и прекоси металното мостче, което водеше към кафенето в библиотеката и под което се виждаше дълбока пропаст. Той бутна тежката врата и огледа голямата зала с тъмни стени. Група от четирима студенти разговаряха тихо по учебни въпроси, двойка японски туристи се гледаха мълчаливо, а една възрастна дама четеше внимателно старо списание. Човекът, с когото имаше среща, все още не беше дошъл. Той си поръча кафе и седна от лявата страна на кафенето в източната му част.

Машинално започна да разглежда някаква рекламна брошура, която предлагаше съблазнителни пътувания до Куба и Санто Доминго,

богато илюстрирани с много снимки на палми и плажове с фин пясък. Четиристотин евро на седмица. По-евтино беше да отидеш до другия край на света, отколкото да прекараш един уикенд на Лазурния бряг.

Истинско предизвикателство в това дъждовно време, но и истинска измама. Краят на май и началото на юни не бе най-подходящото време, за да прекараш ваканцията си в тази част на Карибите, където имаше много тропически бури. Марка си спомни за една седмица, прекарана в Хавана, когато през цялото време дъждът се ля като из ведро. Той бе прекарал времето си с жена си, малко преди развода, в пиене на местен ром и опити да оправи лошото им настроение в барове, където скубеха отегчените туристи. В стаята си в долнопробен тризвезден хотел с влажни и олющени стени те прещракваха двете национални програми, които за огромна досада и за стотен път предаваха пропаганден репортаж за Че Гевара. Репортаж, който бяха изгледали с неприятното впечатление, че големият лидер се подиграва с тях с ироничната си усмивка на лицето, хвалежки големия напредък на социализма под светлото небе на 50-те години.

От тогава никога повече не беше стъпвал на този остров, от който бе запазил горчив спомен.

Вдигна очи от брошурата и веднага я забеляза. Фигурата ѝ се открояваше сред студентите и старците. Самоуверена, с прекрасно палто в кремав цвят по последна мода, Жад Зевински вървеше към него и го гледаше решително.

Тя излъчваше нещо, което той не можеше да определи. Не класическа хубост, а някакъв чар, който я правеше привлекателна.

Тя му се бе обадила сутринта на мобилния телефон, докато официално той все още беше в отпуск. Трябвало да го види по възможно най-бързия начин. Щеше да ѝ затвори, но тя му каза, че била получила заповед да се свърже с него. Заповед директно от министъра. От най-високо ниво. Той ѝ бе определил среща в кафенето на библиотеката, идеално място за поверителни разговори.

Жад седна срещу него, без да съблича палтото си.

— Добър ден... брате. Как сте?

Марка стисна зъби. Тонът на младата жена не му харесваше. Също като в Рим. Понечи да стане.

— Чакайте, пошегувах се. Държите се като малко обидено хлапе. Вие, масоните, нямате никакво чувство за хумор. Извинявам се, няма

повече.

Тя вдигна ръка в знак на доброжелателност. Марка седна отново.

— Може би нямаме едно и също чувство за хумор, госпожице Зевински. По-добре ми кажете защо трябва да си прекъсвам отпуска, за да се срещам с вас.

Жад го погледна сериозно. Лицето ѝ бе помръкнало. За пръв път забеляза цвета на очите ѝ — светлокафяв със зелени перлени отблясъци.

— Открих защо са убили Софи.

[1] Френско кулинарно ръководство, от което ежегодно във Франция се продават 400 000 екземпляра, а в Европа — около един милион. Инспектори от „Мишлен“ проверяват ресторанти и им присъждат звезди според качеството на предлаганата кухня. Максималният брой звезди е три — бел. прев. ↑

Амстердам

Пътниците, които за първи път стъпват в „Шипол“, често остават изненадани от големия брой магазини на летището в Амстердам. Истински търговски център, където има голямо разнообразие и изобилие на всичко. В търсене на нови идеи изобретателни търговци бяха разположили щанд с вина и морски дарове, където се предлагаха стриди, съомга и раци на пътниците. За любителите на виното имаше огромна, висока около десетина метра, етажерка, наредена със стотици видове вино в черни дървени сандъчета.

Седнал пред малка стъклена маса, Бешир гледеше съсредоточено чашата си с вино и размишляваше върху случилото се през последните дни. Той бе напуснал Израел с йорданска самоличност като търговец на материали за терасиране. Чудесно прикритие, тъй като от един от своите хора бе взел пикап и го бе напълнил с разни строителни отпадъци и камъни, измежду които и камъкът, който бе откраднал от института. На граничния пункт с Йордания стриктен еврейски полицаи му бе казал да разтовари камиона. Това се очакваше. Бешир подаде сигнал на негов човек, който го следваше с кола. Тогава този човек се отклони от редицата с коли, натисна бясно клаксона и веднага бе обграден от група израелски военни с пръст на спусъка, мислейки, че това е изненадваща атака на камикадзета.

Полицаят бе извикал на Бешир да се маха и да кара към своята страна на нечистоплътни бедуини. Когато пристигна в Аман, Емира остави камиона при свой приятел и бързо се преоблече. Вече се представяше за Виторио Кавалканти, милански турист, който се връща в родната си страна след пътуване до Йордания. Фалшивият паспорт с фалшиви визи бе свършил чудесна работа.

Едва му стигна времето да хване самолета за Париж през Амстердам. Камъкът бе внимателно прибран в голям куфар и затрупан от сувенири.

Всичко вървеше по план, като изключим това, че самолетът трябваше да кацне на „Шипол“ по нареждане на дирекцията на

холандската гражданска авиация. Внезапна проверка на самолета в момента на излитането установила нередности в хидравличната система на механизма за приземяване. Всички пътници, които продължаваха към Париж, бяха помолени да слязат, без да им бъде поднесено извинение.

Бешир си взе куфара, без да протестира, и остави ядосаните пътници, по-голямата част от които бяха французи, да се карат с горката служителка на компанията.

Бешир отпиваше от своето питие и гледаше философски на тази неуредица. Можеше да си позволи един или два дни закъснение, въпреки че нетърпението на клиента му ставаше все по-голямо. На практика той не знаеше нищо за него. Единствените му контакти се ограничаваха до разменяне на електронни писма от множество фиктивни адреси, регистрирани навсякъде по света.

Самият той използваше доста добър софтуер за криптиране на писмата си и можеше да скрие от къде изпраща имейли. Само специализиран компютър можеше да разбие неговата система и затова той изпращаше само кодирани наглед банални съобщения.

Неговият клиент връщаше кодирани заповеди през форум, в който се обсъждаха героините от американските комикси, дошли на мода с техните приключения на голям екран. Тези анимационни филми бяха разпространявани в целия свят и на Бешир му беше достатъчно да си купи оригиналната версия на *Wonder woman*, за да разбере кода. Той сканираше първите четири страници на излезлите броеве и си изваждаше от там референтна азбука, която се променяше всеки месец в зависимост от публикацията. Клиентът му пишеше винаги под един и същ псевдоним: Сол.

Бешир сменяше псевдонимите си при всяка мисия, след като са минали предварителните договорки. И винаги използваше женски имена. Този път бе избрал Беатриче — името на една от героините на Данте и на негова бивша любовница францужойка, от която пазеше доста сладостен спомен. Съблазнително момиче, дъщеря на военен, с която се беше запознал при едноседмичен поход из пясъците на Йордания. Тогава той се възползваше от прикритието си на екскурзовод, за да огледа местността и да намери нови скривалища за командосите от „Хамас“. Горещата им връзка в пясъците на пустинята за дълго време се запечата в паметта му. Изпращането на писма на Сол

минаваше през софтуер за криптиране, изработен така, че да разбира думите и изреченията и да ги предава на ясен език. Последното съобщение, изпратено точно преди да напусне Палестина, гласеше: „Среща в Париж възможно най-скоро, потърсете Тюзе в «Плаза Атене». Поискайте му ключовете от неговия даймлер“.

Той не знаеше кой е този Тюзе, но го интересуваше да вземе своята част от парите.

Изпи виното и се отправи към бюрото, където можеше да си резервира хотел. То се намираше малко по-далече от магазините, точно до мястото, където можеше да се наеме и кола.

Служителката провери в компютъра си и му предложи четири луксозни хотела. „Билдерберг“, намиращ се на десет минути от летището, в южния квартал, посещаван предимно от бизнесмени, точно срещу огромния „Хилтън“ с поостаряла архитектура; „Амстел интерконтинентал“, малко ексцентричен, целия от мрамор и кристал, който се гордееше, че в него се намира *La Rive*, единственият ресторант в Амстердам с две звезди от „Мишлен“, разположен в самия център и с незаменима гледка към река Амстел, и хотел „Краснополски“, величествена сграда с четиристотин шестдесет и една стаи, разположен точно срещу кралския дворец.

Бешир избра предпоследния, който се намираше сред каналите и който познаваше, тъй като вече бе прекарвал там седмица преди четири години. Той издиктува номера на картата си, издадена от италианска банка, и направи резервация.

От музикалния магазин на летището се носеше доста неприятна музика в характерния за това място стил. Бешир погледна часовника си. Беше пет часа следобед. Това със сигурност означаваше, че между „Шипол“ и центъра на града имаше задръстване. Реши да хване влака, който за четвърт час щеше да го отведе до централната спирка в северната част на центъра.

Много практично холандците бяха построили железопътната спирка точно под входа към магазините. Само след пет минути Бешир чакаше влака си на пълния с перон пътници. Експресът пристигна по разписание и го закара до централна гара, откъдето взе трамвай №16, който тихо се понесе по оживените централни улици. Никой не викаше, никой не натискаше клаксона. Движението на коли в тази част на Амстердам бе забранено. Истински рай за пешеходците. Слезе на

спирка „Мунтплейн“, тръгна по улицата от другата страна на Амстел и скоро се озова на няколко крачки от хотела си.

Портиерът с ливрея го поздрави почтително и Бешир влезе в голямото фоайе на луксозния хотел. Покойният му собственик, магнатът на холандската бира Фреди Хайнекен, го бе реставрирал малко неуместно в стила на романтизма от XIX век и беше леко кичозен.

Трима рецепционисти посрещаха гостите. Той си избра дребничката червенокоса жена с безупречен кок, която даваше наставления на двама евреи, вероятно пътуващи търговци на диаманти. Бешир инстинктивно сви десния си юмрук в палтото сякаш за да възпре желанието си да ги удари така, за удоволствие, за да накаже този народ, който бе ограбил страната му. Когато те се обърнаха, за да си тръгнат, той им се усмихна приятелски и ги напсува наум. Рецепционистката, испанка, на чиято карта пишеше Кармен — той не знаеше, че има и червенокоси испанки, — го поздрави на италиански, като видя паспорта му, и му подаде ключа. Той остави куфара си на пиколото и разпореди да го качат направо в стаята му.

Четиридесет минути след като напусна летището, вече си пълнеше ваната в банята от светъл мрамор. Хотелът си беше реномиран. Всички аксесоари за баня носеха марката „Булгари“, а той високо ценеше това след прекараните два месеца във вонящите скривалища между Газа и Йерусалим.

Потопи се в горещата вода с наслада. Умореното му и изтощено от двата дни пътуване тяло се отпусна от топлината, която го обгръщаше. Вече не беше Бешир, страшният Емир в Палестина, а Виторио, бонвиван, любител на виното и красивите жени.

Приближените му хора в Палестина бяха свикнали с редовните му отсъствия от страната, но си мислеха, че отива да се зареди от най-чистия ислям в Иран. Самият той не разсейваше тези мисли и никой от палестинските му другари не би повярвал дори и за секунда, че сега се наслаждава на ваната в Амстердам. Следващата му мисия бе в Йордания, а по-следващата — в Сирия, за да купи леко бойно снаряжение за операции в еврейските колонии. От известно време работеше за „Бригадите на мъчениците от Ал-Акса“^[1], които вършеха много повече работа от „Хамас“. Последните операции на камикадзета в центъра на Йерусалим бяха много зрелищни и насаждаха в сърцата

на евреите смъртоносен страх. Щом кажеше, че заминава, никой не смееше да оспорва думите му.

Но от няколко месеца Бешир се съмняваше, че някой от приближените му е вербуван от „Мосад“ и информира евреите за някои от пътуванията му. Миналия месец за малко не го хванаха в Стария град и спасението му се дължеше само на грешка, допусната от израелците. Знаеше, че се е отървал само за момента и че рано или късно ще го заловят.

Кариерата му на убиец скоро щеше да свърши и той приемаше всякакви поръчки, за да може да се оттегли. Работата, свързана с камъка от Тива, бе приел от чиста алчност. Със спечелените пари щеше да има възможност да се откаже достойно.

Излезе от ваната и легна с усмивка на дивана. Когато се събуди, нощта отдавна се бе спуснала над града. Той бе спал неусетно повече от пет часа и се чувстваше свеж и отпочинал. Умората почти се беше изпарила като по чудо и силите му се бяха възстановили.

Пусна си компютъра и влезе във форума, където разговаряше със своя клиент. Изпрати криптирано писмо на Сол, в което го предупреди, че ще закъснее, и му каза, че ще хване „Талис^[2]“ в 15,15 ч. на следващия ден за Париж. По негови предположения трябваше да пристигне във френската столица най-късно на следващия ден вечерта.

Докато изчакваше отговора, пусна телевизора и започна да превърта холандските канали. По единия от тях даваха репортаж за нарастващата употреба на халюциногенни гъби в специализираните магазини в града. Магазините за кафе, където предлагаша канабис, западаха за сметка на магазините, в които се продаваха различни видове гъби. Бешир реши, че ще си купи от тях за лична употреба, преди да замине, и че ще си ги носи в Париж.

Вече беше опитвал псилоцибин по време на едно пътуване в Мексико и споменът му беше изключителен. Изумително. Нищо общо с марихуаната. Истински екстаз и без опасност от пристрастяване. Лошото беше, че ефектът от гъбите продължаваше до четири часа след поглъщането им и понякога предизвикваша диария и повръщане.

Той продължи да превърта каналите и попадна на канала на хотела, по който даваха порнофилми, с които според холандските разбирания трябваше да привлекат вниманието на туристите.

Сцената показваше двама мъже и една жена, които се възбуждаха взаимно, но изглежда двамата мъже показваха по-голямо желание да се задоволят взаимно, отколкото да се занимават със страхотната блондинка с пищни форми. Подозрението му се затвърди, когато актрисата напусна леглото ядосано. Двамата фитнес манияци се нахвърлиха един на друг с нескрито удоволствие. Бешир изпсува силно при вида на тази унижителна за мъжкото му достойнство сцена. Още повече че тъмнокосият мъж, чуван от приятеля си, беше арабин.

Той ядосано спря телевизора и отиде до прозореца. Не му се спеше. Изведнъж се сети, че на няколкостотин метра се намираще мястото с най-много проститутки в Амстердам, „Червените фенери“, където жените очакваха клиентите си голи зад витрини.

Бешир никога не беше стъпвал там. Сега беше моментът, още повече че усещаше как се усилива приятното и остро желание за секс.

Преди да излезе в хладната нощ, извади камъка от куфара си и го сложи в скрития в един от двата стъквени шкафа сейф. Внимателно развърза кърпата, в която беше камъкът, сякаш си имаше работа с експлозив.

Компактен, черен, изписан с древни еврейски знаци, сега камъкът лежеше на чаршафа в луксозната хотелска стая на хиляди километри от пустинните пясъци, където бе намерен, а утре щеше да отиде още по-далеч, в Париж, а след това да поеме неизвестно накъде.

Бешир го гледаше като хипнотизиран. Сякаш усети някаква заплаха, която не можеше да определи. Не беше суеверен, но изпита леко безпокойство пред тази каменна отломка, заради която бе пролял кръв. Възрастният еврейски учен от института изглежда държеше на нея като на свято съкровище.

Той прегледа бележките на учения, където се срещаха неизвестни термини, кръстове на тамплиерите, непознати думи: BV'IT, изписано с главни букви. Бешир нямаше влечение към загадките. Интересуваха го само парите.

А камъкът трябваше да е много ценен, щом бяха готови да платят толкова много за него. Неговият клиент му бе казал още преди седмица, че камъкът е при търговеца Перилиан. Един от най-добрите му познати, сириец, на когото вършеше ценни услуги от време на време, го бе свързал с този клиент. Сириецът не бе уточнил самоличността му, но бе казал, че Сол представлява много силни

интереси и между впрочем му е дългогодишен приятел. Да убие стария евреин и да открадне камъка, бе една от най-лесните му поръчки от поне десетина години насам.

Върна камъка в чантата и я пъкна в сейфа с цифрово заключване. Колкото по-бързо се отървеше от него, толкова по-добре, тъй като излъчваше нещо отрицателно, което много го притесняваше.

Погледна компютъра с надеждата, че е пристигнал отговор. Малката иконка с формата на плик премигваше в дясната страна на екрана. Съобщението на Сол бе кратко: „Потвърждавам уговорената среща“. Нито дума повече. Бешир изтри съобщението и изгаси компютъра. После стана, за да се наслади мълчаливо на гледката, която се разкриваше пред очите му. Водите на Амстел блестяха в нощта. Светлините на къщите — също, и сякаш образуваха гирлянда, чиито отблясъци се отразяваха в тъмната вода. Минувачите весело прекосяваха реката по малките мостчета, които свързваха двата ѝ бряга, а десетки велосипеди прелитаха във всички посоки.

Той се сети за нощите в Газа, когато нямаше ток и жителите не смееха да стъпят навън. Да се разходиш с колело, за да посетиш някого от приятелите си, беше забранен лукс за неговите съотечественици. Несправедливостта беше твърде голяма. Защо Аллах бе отредил такова охолство на неверниците и нещастие на неговия народ? Но размишленията му никога не траеха дълго. Животът нямаше смисъл и само най-хитрите и най-силните оцеляват. Останалото са глупости. Той беше от тези, които оцеляваха. Винаги.

Облече се набързо в небрежно елегантен градски стил — риза, светъл панталон, тъмно дънково яке, и слезе по стълбите. Във фоайето срещна двойка пенсионери. Руснаци, предвид резките им маниери. Сигурно и двамата носеха върху себе си петнадесет хиляди евро в скъпи дрехи и не особено стилни лъскави бижута.

Бешир излезе от хотела и се отправи към квартала на „Червените фенери“. Общинската управа, известна със сексуалната си толерантност, бе стигнала дори дотам, че сочеше пътя на туристите с табели към този единствен по рода си публичен дом в Европа, който без срам показваше стотици момичета в стъклени витрини за удоволствие на мъжете. Кестеняви, руси, азиатки, чернокожи, рускини; имаше за всеки вкус. Най-хубавите бяха на първите етажи с лице към

каналите, а другите заемаха горните етажи. Най-старите бяха в миниатюрни кутии в малките улички около катедралата.

Бешир подмина група млади подпийнали английски туристи, струпани пред витрината, които нагрубяваха и правеха неприлични жестове на една брюнетка от полуориенталски произход с черна прашка. Тя ги гледаше с ненавист и упорито не искаше да спусне завесата, тъй като би могла да го направи, защото по този начин искаше да покаже превъзходството си над тази група пияници. Да скрие гледката, означаваше да се предаде.

Убиецът изпита интересно чувство на възхищение към тази млада проститутка, която беше сама срещу глутницата разгонени, злобни кучета. Погледът му срещна високомерния поглед на брюнетката със силно гримирани очи и за миг му се стори, че в него долавя някаква бегла взаимност.

В съседната уличка трима пияници се наливаха съзнателно с бира. Той им подаде банкнота от сто евро и им каза да отидат да се сбият с англичаните, тъй като те обиждали холандците, че са нежни педали. Каза, че ще им даде още сто евро, ако англичаните се озоват на земята. Най-едрият от тях с готовност поведе другарите си към групата туристи. Шестимата англичани се стъписаха при вида на тримата пияници и разправията започна. Бешир застана до витрината, за да се наслаждава на спектакъла и да хвърля по един съучастнически поглед към проститутката, която се смееше откъснато. Той ѝ поднасяше този подарък, като се радваше, че вижда тези неверни прасета да се търкалят по земята с разкъсани дрехи и окървавени лица. Брюнетката изръкопляска и подкани Бешир да отиде при нея. Той се поколеба няколко секунди, но после отклони предложението с приятелско кимване и прескочи оплетените тела, като им хвърли още една банкнота, без дори да ги погледне. Нямахше желание да прави секс. Беше го обладало чувство на гордост, че е постъпил справедливо и че не се е поддал на инстинктите си като куче. Видът на пияните англичани го бе отвратил и не искаше да се сравнява с тези прасета. Сексът можеше и да почака един ден, докато отиде в Париж и се освободи от камъка.

Зави по слабо осветена уличка, която водеше към мостче. Размина се със забулена жена с две невръстни дечица, която го изгледа сурово, сякаш знаеше защо е дошъл по тези места. Той усети

ненавистта, с която го бе погледнала. Странно, но усещаше неодобрението на една правоверна точно когато се бе държал почтено. Можеше да ѝ каже нещо на арабски, за да ѝ покаже, че се е объркала, но се отказа. За какво ли? Тя сигурно гледаше по този суров начин всички неверници. Странен контраст между полуголата проститутка зад витрината и тази майка, увита в метри плат, за да се предпази от мъжките погледи. Но не бяха ли те и двете робини на правила, въведени за удоволствие на мъжете? Сексът за едната, Господ за другата. В това Бешир виждаше нещо смешно. Европейките се шокираха повече при вида на фередже, отколкото на прашка, а мюсюлманските фундаменталистки, които ставаха все повече, показваха обратно отвращение...

От миналата година напрежението в Холандия към ислямистите се бе покачило. Медиите се занимаваха с проблема на имиграцията след убийството на един кинодеец провокатор, Тео ван Гог, извършено от ислямски екстремист. Холандия, толерантната и отворена страна, на свой ред и по-късно, в сравнение с останалите европейски държави, вкушваше горчилката от изострянето на отношенията. Крайната десница на „Влаамс блок“ разпалваше жарта и се усещаше носталгия по времето на превъзходството на бялата раса.

Бешир не обичаше евреите, но не обичаше и днешните нацисти, и хората им. Той много се ядоса, когато откри портрет на Фюрера в стаята на един от по-малките си братовчеди, който се прехласваше от възхищение по националсоциалистическия лидер.

И това не беше единственият случай. Голяма част от хората от арабския свят възприемаха Хитлер като диктатор, но и като знаменосец на борбата срещу еврейската заплаха. Книгата „Записки на мъдреците от Цион“ за съществуването на световен еврейски заговор, която бе пусната от царска Русия, можеше да се купи на всеки арабски пазар, като се започне от Маракеш и се стигне до Кайро през древния град Техеран или магазините в предградията на Джакарта. „Луната и пречупеният кръст имат един и същ враг — звездата на Давид“. Бешир, който бе пътувал много и изучавал история, намираще това заключение за смешно и плачевно, защото знаеше, че нацистката идеология гледа на мюсюлманите като на по-нисша раса и ги поставя по-долу от славяните и латинците.

Той се бе запознавал с европейски неонацисти в тренировъчни лагери в Сирия, Ливан и Либия. Все същите бръснати глави, които се правеха, че симпатизират на палестинската кауза пред ционизма, но допускаха жестокости веднага щом се приберат.

Бешир извърна поглед от забулената жена, напусна квартала на „Червените фенери“, запъти се към центъра, за да похапне в един индонезийски ресторант. Зад него се чу звънът на велосипед и той едва успя да се измести, за да не го бутне засилен колоездач. За да оцелееш в холандския град, трябваше да имаш бързи рефлексии.

Хлътна в магазин за подправки и сушени гъби и избра пакетче с пет гъби *Psilocybe semilanceolata* с дълго тънко пънче и шапка с фалическа форма. Опипа гъбите и се намръщи. Не бяха хубави. Обърна се към продавача и го попита на английски дали няма по-качествени гъби. Продавачът заобиколи тезгяха си с усмивка и му посочи друг рафт с разноцветни пакетчета, върху които бяха изрисувани усмихнати, весели джуджета. Бешир отново поклати глава. Тогава продавачът се шмугна в нишата зад щанда си и извади от картонена кутия четири съвсем пресни гъби.

— Нектарът на боговете, момче, пълно отлитане за шест часа, приземяването е безболезнено и леко. Но струват скъпо.

— Колко?

Младежът каза важно:

— Нямам много от тях и клиентите ми идват отдалече, за да си ги купят. А и те не растат току-така...

— Колко?

— Триста евро без моята печалба.

— Съгласен. Запази ми ги свежи до утре, към обяд ще мина да си ги взема.

Продавачът си даде сметка, че е можел да поиска и двойно повече, но не настоя. Бешир плати и излезе. На вратата се размина с възрастна лелка с побелели коси, която водеше фокстериер. „Интересна страна“, помисли си Бешир, като се запъти към площад „Дам“. Отново се сети за Сол и си помисли, че никога нямаше да разбере края на тази история.

Когато напусна Израел, всички национални радиа и телевизии съобщаваха за двойно убийство в Археологическия институт. Един учен от университета и дежурният нощен пазач починали, след като

били жестоко пребити. И това, за да попречат на кражбата на ценна археологическа находка, или поне това беше тезата, която бяха лансирали. Марек не бе имал време да оповести намирането на гравирания камък.

Съобщаваше се само, че убиецът е откраднал образец от колекциите, които се съхранявали в кабинета на учения. Бешир и клиентът му знаеха какъв е мотивът за убийството, но само единият от тях знаеше истинското значение на камъка.

[1] „Бригади на мъчениците от Ал-Акса“ — палестинска групировка, близка на организацията „Фатах“. Името идва от джамията Ал-Акса, едно от свещените места за мюсюлманите и икона на палестинското движение — бел. прев. ↑

[2] Френска железопътна компания с високоскоростни влакове — бел. прев. ↑

Париж

Библиотеката „Франсоа Митеран.“

Марка си поръча още едно кафе и се облегна с ръце на масата. Неколцина студенти бяха седнали на две маси от тяхната и гледаха Жад с нескрит интерес. Афганистанката продължи да говори, като сниши глас:

— Убили са я, за да вземат проклетите документи, които принадлежат на вашите братя франкмасони. Вечерта преди убийството Софи ми обясни, че трябвало да занесе някакви книжа в Йерусалим по поръчка на Великия Ориент и най-вече на един човек, с когото работела пряко в архивите на ложата. Тя дори не ми каза какви точно са тези документи, но според нея представлявали голям исторически интерес. За по-голяма сигурност се разбрахме да ги прибера в моя сейф в посолството.

— У вас ли са?

— Да, разбира се. Донесох ги с мен в Париж.

Любопитството на Марка се събуди. Масонските книжа в ръцете на тази жена можеха да се окажат опасни.

— Прочетохте ли ги?

Жад усети колко много е заинтересувала колегата си.

— Честно казано, не разбирам нищо от тях. Трябва да си историк или масон, за да схванеш нещо от тези писания. Става дума за ритуали, за геометрично строителство, за библейски цитати. На пръв поглед ми се струва, че датират от XVIII или XIX век...

— Трябва да ги върнете на законните им собственици. Само те биха могли да кажат защо някой е пожелал да извърши убийство заради тези документи.

Жад го стрелна с поглед:

— Знам какво трябва да направя, но за момента това са вещественни доказателства по убийство, за което всъщност не се съобщава. Ще бъдат върнати на приятелите ви, когато трябва...

— Защо ми разказвате всичко това тогава?

Младата жена прокара пръсти през косата си. Колебаеше се:

— Все още не знаете, но ние ще работим заедно. В Министерството на вътрешните работи е имало заседание и официално са решили, че ще работим съвместно с вас.

Марка отпи глътка от парещото кафе, за да спечели време, преди да отговори.

— Аз съм в отпуск още един месец, а след това ме чакат приятни дейности, от които вие определено не сте част. Моите съболезнования за смъртта на приятелката ви, но не смятам за необходимо да се намесвам в тази работа.

Жад се усмихна подигравателно.

— Но нямате избор. Изглежда, че един от вашите братя на високо ниво е пожелал и вие да участвате. Без да се правя на гадателка, ви казвам, че ще бъдете повикан съвсем скоро.

— Благодаря, че ми казахте.

— Просто исках да изясним нещата. Щом се налага да работим заедно, нека сме наясно. Хич не ми се нрави да се бъркам във вашия живот с престилки...

Марка остави чашата с кафето. Това момиче изпитваше голямо удоволствие да се шегува постоянно с принадлежността му към масонството. Да му се подиграва.

— Ще изчакам да получа тази прословута заповед и тогава ще се произнеса. Но имам един въпрос към вас.

— Какъв?

— Защо мразите толкова много масоните?

Погледът на Жад се смрачи. Тя се загърна с палтото и стана внезапно.

— Ще ви разкажа за това друг път. Но вие имате право. Не харесвам това, което сте, и съм убедена, че Софи бе убита заради книжлетата на вашите братя, последователи на Великия архитект на Вселената. Срещата приключи. Следващия път ще се видим официално.

Под слисания поглед на Марка младата жена се обърна и излезе от кафенето, като затръшна силно вратата. Полицаят бе изумен от безцеремонното ѝ поведение. И дума не можеше да става да работи в екип с нея. Да си прекъсне отпуска заради тази жена със смешно име беше чисто и просто недопустимо. Той плати сметката и излезе от

кафенето, като вътрешно ругаеше и се кореше защо е приел поканата да отиде в посолството... освен това след седмица трябваше да лети за Вашингтон, за да се срещне с американски франкмасони в института „Джорджтаун“. Тази среща бе определена още преди месеци. Трябваше да обменят информация за приноса на алхимическата иконография в ритуалите от XVIII век.

На излизане от библиотеката си даде сметка, че най-вероятно плановете му бяха провалени. Едно телефонно обаждане щеше да им сложи край.

Париж

Улица „Каде“ 16

Седалището на Великия Ориент на Франция

Полунощ

Храм №11 тънеше в полумрак. Пред трите стъпала към олтара горяха само два пламъка, които хвърляха отблясъци по черните стени, белязани с надгробни знаци. На входа на храма, точно пред Вратаря, двамата Надзиратели разлистваха сборника с ритуалите на светлината на свещите. Братята мълчаливо очакваха началото на срещата.

Чу се удар с чук и след него последваха други два удара от двата края на залата.

— Почитаеми майсторе, Първи надзирателю, кое е първото задължение на един надзирател?

— Многоуважаеми, задължението му е да се увери, че вратите са затворени.

— Почитаеми първи надзирателю, нека в това ни увери Вратарят. Вратарят, който седеше близо до входа със сабя в ръка, се изправи и каза, че вратата на храма е затворена.

— Многоуважаеми, вратата е затворена.

В северната редица, близо до масона, седеше Патрик Шефдебиен, генерален директор на международната козметична компания „Ревелан“, и гледаше Ориента.

След няколко минути трябваше да стане, да изкачи стъпалата и от традиционното място на Оратора да изчете своето експозе пред мълчаливата и внимателна аудитория.

— ... Братя мои, моля, изправете се.

Един по един всички братя се изправиха и Надзирателят прекоси храма с дървен чук пред гърдите.

Марк Жуано, Великият архивар на Великия Ориент, се питаше на колко ли подобни сбирки е присъствал. За близо шестдесет години — може би сто, а може и повече, и въпреки това изпитваше все същото възбуждение при тази церемония.

Но тази вечер не успя да се концентрира заради смъртта на Софи Доуз. Чувстваше се виновен, че я е изпратил на тази мисия. И не само за нейната смърт носеше отговорност — приятелят на баща му, Марек, също бе брутално убит.

Жуано се овладя и се съсредоточи в черепа върху черния плат. Впечатляващ декор — навсякъде черепи с тъмни орбити, които се редуваха с искрящо бели кръстосани кости. Навсякъде смърт. Във всички ложи по целия свят това възпоменаваше убийството на Хирам, Великия майстор на масоните, убит от тези, които искаха да изтръгнат тайните му. Това винаги отвеждаше Жуано назад в годините към убийството на баща му в нацисткия ад.

— Почитаеми майсторе, Първи надзирателю, в колко часа започват работа Майсторите?

— На обяд, Многоуважаеми.

— Колко е часът сега, Почитаеми майсторе, Втори наблюдателю?

— Обяд е, Многоуважаеми.

— Тъй като е време, по което Майсторите масони започват работа, поканете Почитаемите майстори от вашата страна — така, както аз ще поканя тези от моята, за да се присъединят към вас и към мен, за да започнем работа в ложата „Орион“ на Ориент Париж.

Жуано огледа последователно братята си. Всеки един от тях беше признат специалист във франкмасонството. В „Орион“ членовете бяха приемани след много години труд и едва след като произнесат своето слово преди въвеждане. Слово, което трябваше да убеди всички братя.

Тази вечер Шефдебиен трябваше да убеди останалите.

— Почитаеми секретарю, бихте ли прочели протокола от последната среща? — След ритуалните думи и списъка с имената на присъстващите на последната среща секретарят представи двата протокола. Те бяха одобрени от братята и Почитаемият продължи: — Братя мои, тази вечер ще чуем труда на Почитаемия майстор Патрик дьо Шефдебиен. Както знаете, той е племенник на покойния многоуважаван от нас Ги дьо Шефдебиен, който премина във Вечния Ориент преди година. Неговият племенник и наследник е съхранил масонския пламък и тази вечер е негов ред да говори пред „Орион“. Почитаеми майсторе, Велики експерте, отидете да доведете нашия брат до мястото на Оратора.

Бавно Великият експерт премина по мозаичния под, покрит с килим, и стигна до Патрик дьо Шефдебиен. Той измина същия този път с листове в ръка. После изкачи трите стъпала, целуна брата Оратор и седна с лице към останалите братя, мълчаливи и неподвижни, с ръкавици на ръце, положени ритуално на краката.

Шефдебиен се изкашля, преди да започне.

— Многоуважаеми Ораторе, Многоуважаеми братя на Ориента и всички вие, Почитаеми мои братя...

Жуано слушаше мълчаливо думите, които отекваха в храма. Той изпитваше инстинктивно недоверие към Шефдебиен, известен с амбициите и властолюбието си. Петдесетгодишният генерален директор на „Ревелан“ често бе обект на ласкателни статии в пресата за щедростта си като работодател и за четиридневната работна седмица на всичките си служители. При това беше създал могъща индустриална империя в цял свят и редовно участваше в мащабни хуманитарни акции. Чекът за двадесет милиона евро на последната „Телетон^[1]“ и дарението на най-големия от веригата му хотели в Булонския лес за приют за бездомни го бяха превърнали в истинска медийна звезда. Въведен в масонството преди десет години от чичо си, Патрик дьо Шефдебиен се бе издигнал бързо, доста бързо, според Жуано, и си бе издействал широка подкрепа в ложата. Неговата харизма и интелигентност очароваха някои от братята му и се говореше, че в бъдеще ще стане много важен Велик майстор, когато масонството спре да бъде заклеймявано и преследвано. Въпреки това Жуано оставаше скептичен към генералния директор на „Ревелан“, който по нищо не приличаше на чичо си — уважаван и почитан учен дори извън „Орион“, когото Жуано бе познавал лично. В Шефдебиен Жуано виждаше просто един малко по-умен кариерист, но също и по-опасен заради ореола му на светец.

Жуано изобщо не слушаше речта на Шефдебиен. Всичко в главата му бе объркано, а това определено говореше за някакъв проблем. Абсурдната смърт на Софи Доуз отново и отново обземаше съзнанието му. Спомни си за миговете в неговия кабинет, докато разговаряха за дипломната ѝ работа... тя беше млада и хубава... Ами Марек? Защо ще убиват стария концлагерист? Софи пренасяше документи. Разбира се, ложата си ги бе поискала, но Дарсан със сигурност ги бе преснел.

Сериозният глас с приповдигнат тон на Шефдебиен изпълваше храма:

— ... достатъчно е да погледнеш мозаичния под във всички ложи, това редуване на бели и черни плочки като шахматна дъска. Всички вие сте вървели около този под, който е разположен в средата на ложата и е заобиколен от три големи свещника. Той символизира единението, което цари между нас, както се посочва в творбите на нашите английски приятели за дните на човека на земята. Редуването на щастливи дни и неприятности прави живота пълноценен. Тази стара шахматна дъска напомня, както знаете, и знамето на тамплиерите. Един неиздаван досега документ, който ще ви предоставя, разкрива, че тамплиерите...

Жуано не слушаше обясненията на Шефдебиен. Един от членовете на „Орион“, автор на богат илюстриран речник на франкмасонството, вече бе писал за мозаичния под, като се позоваваше на текстове от Талмуда, където ставаше дума за камък от пода на храма, който бе скрил изгубения кивот. Същия, който издирваше Индиана Джоунс, любимият герой на сина му.

А търсенето на връзка между франкмасонството и тамплиерите не му беше особено интересно. Отдавна историите и легендите за тамплиерите не представляваха интерес за него, или поне за неговия труд. Труд, за който му бяха необходими документите на Софи и археологическите изследвания на Марек.

Още си спомняше как приятелят на неговия баща му се обади, за да му съобщи за откриването на гравирания камък.

Марек, тук е. Държа го в ръцете си, разбираш ли? Бих искал и баща ти да е тук. Изпрати ми асистентката си, за да сравним отделните елементи. С откритото във вашите архиви и с моя камък вече сме съвсем близо до целта...

За Марек тази близка цел се оказа жестока смърт. Убийците му явно притежаваха други елементи от загадката, пазена с хилядолетия. Войната за разкриването на тази загадка отново се бе разпалила. Посланието на „Туле“ със смъртта на Софи бе ясно — никой нямаше да бъде пощаден. Заради каква тайна сееха смърт невидимите отмъстителите? Единствено той можеше да разгадае, дори с риск да изгуби разсъдъка си. Тайната, заради която баща му е бил убит от

нацистите в Дахау. Или по-скоро от тези, които са стоели зад нацистите и чиято сянка усещаше зад вратите на храма.

[1] Дарителска акция във Франция, която се провежда всяка година през декември — бел. прев. ↑

Хърватия

Замъкът „Хвар“

Десет километра северно от Сплит

Дървената греда се огъваше под тежестта на крака. Ръката се плъзна по бедрото, после леко към прасеца и стигна до глезена. Малки капчици пот се стичаха по бузата, долепена към коляното. Проряза я остра болка, когато се наведе силно напред към гредата. Елен сбърчи лице от усилието, но продължи да разтяга мускулите си. „Страданието ражда мисълта“, бе написал Арагон, френски поет, когото тя много ценеше и наистина колкото по-силно ставаше страданието, толкова повече се проясняваше съзнанието и мислите се подреждаха. Кракът се протегна за последен път. Мускулното напрежение леко отслабна, когато тя смени позата си на гредата.

Елен използваше няколко метода, за да не мисли за нищо и да освобождава съзнанието си, но разтегателните упражнения бяха най-полезни, а и спомагаха за гъвкавостта ѝ, която в нейната работа бе изключително важна. Фитнес залата в замъка беше почти празна по това време на деня.

Освен Елен още един пазач се потеше на уредите. Хотелът разполагаше още със сауна, турска баня, джакузи, топъл басейн с олимпийски размер, построен на самата скала, надвиснала над залива Хвар.

Орденът имаше подобни замъци в Мюнхен, Кан, Лондон и в пет американски града, а този в парагвайския град Асунсион предлагаше дори голф и ранчо. Други два се строяха в Азия. Членовете ги ползваха като място за отмора и срещи далеч от погледите на любопитните. Предимството на „Хвар“ беше, че се намира на брега на Адриатическо море във все още сравнително девствена земя. Реставрираният напълно през 1942 г. замък от правителството по онова време служел на германската дипломатическа делегация. След освобождаването на Югославия бил трансформиран в народен дворец при управлението на Тито. Тогава всъщност бил нещо като маршалска резиденция.

След падането на комунизма консорциум от немски и хърватски бизнесмени купил замъка, за да се настани там Институтът за културни адриатически изследвания, една от многото бази на Ордена.

Името „Орден“ било избрано от оцелелите от „Аненербе“^[1], бивши членове на „Туле“, които трябвало да съхранят своята свята мисия след капитулацията на Германия.

Съществувахме преди Хитлер, ще съществуваме и след него.

Ако някой се опиташе да разбере кои са истинските собственици на замъка, то щеше да попадне на дружество за недвижими имоти в Загреб, свързано с организация в Кипър, която на свой ред зависеше от три фондации в Лихтенщайн. Същата схема бе използвана и за останалите замъци по света. Само някой извънредно проникателен наблюдател би забелязал, че всички тези луксозни замъци се използват за подслон на различни културни институти, чиято цел се мени според местонахождението — изучаване на символистичната живопис в Лондон, на работническата култура в Мюнхен или на колумбийски музикални инструменти в Парагвай.

Неосредновековната сграда в Хвар с две назъбени кули от двете страни имаше двадесет и пет стаи, три големи конферентни зали, летище за хеликоптери и кей, където да спират по-големите яхти. След този в Асунсион „Хвар“ беше вторият по големина замък. Останалите също предлагаха комфорт, но не бяха нищо повече от обикновени хотели.

Елен се разгъна бавно и усети необикновено чувство на благополучие. Мускулите ѝ се бяха отпуснали, усещане за лекота обхващаше тялото ѝ. Тя взе слушалката до вратата на залата и се обади на една от рецепционистките, за да си запази час за масаж. За щастие масажистът бе свободен и я очакваше.

Елен се загледа в морето през големия прозорец на залата. Вълните отразяваха луната далеч на хоризонта. Три светещи яхти се разминаваха в открито море, а малък рибарски кораб се отдалечаваше от брега. Прекрасна нощна гледка, която обясняваше повишения интерес на туристите към хърватския бряг.

— Измори ли се?

Тя се обърна и видя баща си, който стоеше до вратата и я гледаше. Човекът със стоманените очи се усмихваше.

— Малко. Тази вечер ще си лягам рано. А ти?

— Както обикновено... Надявам се, че новата ти мисия ще е успешна. Знаеш колко много разчита Сол на теб.

— О, да, този път няма да се проваля.

— На добър час. Ще вечеряме след четвърт час. Ела, ако искаш.

— Не, ще отида на масаж и си лягам.

— Лека нощ, дъще. Все повече заприличваш на майка си. Не мога да повярвам. Понякога, когато те гледам, имам чувството, че виждам нея, жива.

— Лека нощ, татко.

Мъжът бе замислен. Обърна се и изчезна толкова бързо, колкото се беше и появил.

Младата жена избърса челото си и се запъти към душовете, за да заличи всяка следа от пот. Родителите ѝ я бяха възпитали да издига в култ безупречната хигиена. Тя не понасяше и най-малката мръсотия. И следваше разпоредбите на Ордена.

Много се беше мъчила по време на обучението си за командос и си спомняше цели дни, в които мръсна и смазана от умора вървеше през влажните гори на Хърватия. Но си струваше. Тогава се научи да убива по хиляда и един начина — кой от кой по-бърз и болезнен. По това време не носеше името Елен, нито много от измислените имена, с които си служеше при нейните мисии, а Йоана, изгубеното дете в гражданската война в Югославия.

Днес не толкова желанието да убива я мотивираше, колкото удоволствието от преследването и усещането, че си по-силен от плячката си. Баща ѝ, лидер на политическа група, която твърдеше, че е от усташите, жестоките сътрудници на нацистите от Втората световна война, я бе възпитал от най-ранна детска възраст в култ към чистата хърватска нация, освободена от сърби, евреи, франкмасони, босненци и всякакви други по-нисши раси. След смъртта на Тито по време на разпадането на бивша Югославия бащата на Йоана бе напуснал семейството и селото си до Осиек, близо до сръбската граница, и бе застанал начело на паравоенна група, специализирана в преследването на сърби и босненци.

В една августовска утрин животът на Йоана се промени. Това се случи три дни след петнадесетия ѝ рожден ден.

Чеченци, чеченци, сърбите пристигат, сърбите пристигат... ужасените викове на селяните огласяят населеното място като същинска вълна на ужас. Прозорците на къщите се затварят бързо, вратите щракват. Йоана гледа как майка ѝ събира една чанта с дрехи и ѝ казва да се облече, за да тръгнат по възможно най-бързия начин. Майка ѝ е ужасена. Точно когато застава на прага, пред тях застават трима мъже в униформа. Сърби.

Те крещат, но мъжете безцеремонно ги изкарват отвън и ги влачат до площада на селото. Десет негови жители, всичките мъже, са подредени един до друг до стената на Пощата. Тя разпознава Иван, приятел от детинство, който трепери като лист. Войниците се надсмиват и очевидно изпитват удоволствие да гледат изплашените пленници. Единият от тях, явно главатар, минава напред площада, слага ръце на кръста и започва да крещи, като ги измерва с поглед:

„Вашите избиха жителите на нашето село, обесиха братята ни и изнасилиха жените ни. Дванадесетгодишната ми сестра бе убита. Вие сте кучета и подлеци. Знам, че предводителят ви живее в това село. Покажете ми семейството му и ще бъда великодушен, няма да ви убия всички...“ Пълно мълчание. Йоана знае, че сърбинът говори за нея и за майка ѝ.

Лицето на мъжа помръква. Той дава знак с ръка, брезентът на единия камион се вдига и разкрива черната паст на тежка картечница. Йоана иска да си отвори устата и да се предаде, но е твърде късно. Стоманената уста започва да бълва отровата си сред оглушителни викове. Белите стени на Пощата се оцветяват в яркочервена кръв, телата се разкъсват, парчета плът летят във всички посоки. Иван пада мъртъв и дори не изглежда като човек, а като купчина плът, смазана от оръжието.

Сръбският офицер вдига ръка, за да спре стрелбата. Йоана чува виковете на ранените. Майка ѝ излиза напред и плюе върху лицето на убиеца. Йоана отива до нея, за да не я остави сама пред лицето на смъртта. Мъжът не казва нищо, а ги гледа с угаснал поглед, сякаш е разочарован от нещо. Бавно вади револвера си и го поставя срещу челото на майка ѝ, точно над носа. Тя спира да трепери. Изкрещява му, че съпругът ѝ ще отмъсти за нея и че той е само едно проклето сръбско куче. Отеква изстрел. Йоана ясно вижда

как черепът ѝ се пръсва и тялото се свлича на земята. Йоана чувства, че гърлото ѝ се стяга, но преглъща слюнката си. Офицерът се обръща към нея и бавно поставя дулото на пистолета си на слепоочието ѝ. Чак сега тя вижда, че е млад, на не повече от двадесет и пет години. Той се навежда към нея и прошепва: „Няма да те убия. Не съм като тази свиня, баща ти. Ще живееш, за да му предадеш, че ще го убия със собствените си ръце. Кимни с глава, ако си ме разбрала.“ Йоана кимва през сълзи.

Мъжът прибира пистолета си. Край. След по-малко от пет минути сърбите напускат селото. Йоана пада на колене до трупа на майка си и плаче от омраза и болка.

Когато баща ѝ се прибира, тя му предава съобщението, без да трепне. Година по-късно, когато при една чистка отрядът от командоси, към който тя принадлежи, попада на малка сръбска военна част, разпознава убиеца на майка си. Баща ѝ организира преследване, като го заклепва в едно разрушено село и оставя понататъшната работа на дъщеря си. Половин час тя го измъчва — изстрелва му по един куришум в коленете, пробожда с нож всяка част от тялото му. Крясъците му отекват в опожарените улици на селото. После му прошепва на ухото: „Ти ме създаде. Благодарение на теб се родих втори път. Благодаря ти, че ме направи убиец“. Мъжът умира от изстрел между двете очи. Йоана е едва на шестнадесет години.

След още няколко години тя вече бе известна като безкомпромисна и безмилостна убийца. След края на войната Йоана започна да убива по поръчка. След обявяването на независимостта на Хърватия баща ѝ стана уважаван бизнесмен в областта на международния туризъм. При все това продължаваше тайно да ръководи групите на усташите и често пътуваше до Германия по политически въпроси. Хърватия поддържа тесни връзки с Германия години наред. Германците тайно подпомогат хърватите за закупуването на тежко въоръжение, което им дава възможност да устоят пред по-силните сърби.

Бащата на Йоана контактуваше с крайнодесни политически европейски партии и бе запознал дъщеря си с някои от своите германски приятели. Между тях имаше група много влиятелни и неподозрителни хора. Хора, които ѝ бяха разкрили политическия и

свещен смисъл на всяко нещо. Така се бе появил Ордeнът, наследник на бившата „Туле“, люлката на най-чистата арийска раса. Тогава Йоана разбра защо е била избрана от съдбата. Отмъщението и насилието не представляваха нищо пред чувството на мощ, което ѝ вгълпяваха.

Това беше третото ѝ раждане.

Горещата вода се стичаше по тялото ѝ. Тя потрепери силно, сякаш се смесваше с горещата вълна. Топлината отпусна мускулите ѝ и тя усети, че я обзема сънливост, която не искаше да прогонва.

Точно когато се бе отпуснала напълно, завъртя кранчето и пусна студена вода. Силният студ прогони веднага успокояващата топлина и тялото ѝ потръпна от ледената прегръдка.

Спря водата и отново изпита приятно усещане. Шотландският душ беше един от методите, които използваше всекидневно, за да поддържа във форма тялото и съзнанието си.

Докато се подсушаваше с твърда вълнена кърпа, Елен си спомни за убийството на Софи Доуз и спря едва когато ръката ѝ погали вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя я дръпна бързо. Не биваше. Трябваше да се лиши от това удоволствие, докато не се сдобие с документите, докато не изпълни мисията си.

След като мисията ѝ не успя, тя получи заповед незабавно да напусне Рим и да отиде в „Хвар“ за нови разпореждания. Взе редовен полет от Рим до Загреб, откъдето я прибраха с кола и я закараха в замъка. Вечерта на пристигането си получи последните инструкции. Трябваше да замине за Париж, за да убие приятелката на Софи Доуз. След като пристигнеше там, веднага щяха да ѝ изпратят адреса на новата ѝ жертва в Париж. И подробности как да я убие.

Хърватката вече си бе избрала нова самоличност и един от паспортите, които имаше на разположение Ордeнът. Занапред тя щеше да се казва Мари-Ан. Елен вече не съществуваше.

Убийцата не си спомняше колко пъти бе сменяла самоличността си, може би най-малко десетина, но се беше случило нещо странно. Когато се представяше за нов човек, всеки път добавяше към личността си някаква характерна черта на тази, за която се представяше. Тя дори се питаше дали това не е просто претекст, за да заличи истинската Йоана и постепенно да я замести с една универсална жена.

Веднъж в Хърватия беше посетила психоаналитик, за да не изпадне в тотална шизофрения. Лекарят, стар приятел на баща ѝ, който бе напълно запознат с дейността ѝ, я посъветва да не натрупва в себе си по нещо от всяка една от жените, за които се представя, защото най-накрая от нея самата няма да остане нищо. Разбира се, Йоана бе продължила да прави точно обратното.

Младата жена върза кърпата на кръста си и се приготви за масажа. Свали кърпата и легна по корем. Масажистът, атлетичен мъж с кестеняви коси, разтъркваше ръцете си с някакво ароматно масло с портокалови нотки. Всичко наоколо създаваше топла и спокойна атмосфера.

— Добър ден, госпожице.

— Добър ден, Пьотр.

— Както обикновено, цялостен масаж, нали?

— И то с голямо удоволствие. Толкова е приятно да се отпуснеш в твоите опитни ръце.

Мъжът прокара ръце по тялото на Мари-Ан отдолу нагоре, като притискаше изключително професионално. Точно когато силните ръце масажираха долната част на лопатката, Мари-Ан си спомни умолителното лице на Софи Доуз, когато ѝ нанасяше третия удар. Усмихна се. Убийство като по учебник. Чудесно свършена работа.

И тогава... за пръв път се запита дали още дълго щеше да бъде убиецът в Ордена. Този живот беше много вълнуващ, пътуваше до различни краища на света, но понякога се улавяше, че мечтае за семейство. Тя не можеше да създаде трайни любовни връзки заради постоянната смяна на самоличността си. Същото се отнасяше и за приятелствата. Единствените ѝ контакти бяха вътре в Ордена и, общо взето, мъжете, които срещаше, се оказваха доста ограничени. Изключение правеше синът на английския лорд, който организираше партита и купони за приятелите си аристократи. Баловете бяха тематични и на един от тях Елен предложи някои участници да се облекат като герои от Третия райх. Принц Хари, този глупак, веднага се съгласи да се предреши и на следващата заран таблоидите не закъсняха да раздухат новината с тлъсти заглавия. Обществеността бе настроена от възмущение. Мда... Понякога, когато беше сама в някоя хотелска стая на другия край на света и единствената ѝ компания

бе телевизорът, завиждаше на обикновените хора, които всъщност обичайно мразеше.

[1] „Аненербе“ — общество, което се е занимавало с търсене на древни знания. В превод името означава „наследство на предците“ — бел. прев. ↑

Париж

В храм № 11 на улица „Каде“ сбирката на ложа „Орион“ приключваше. Братята полека се насочваха към преддверието и се качваха към стаята, където щяха да похапнат. В храма Майсторът по церемониите, подпомаган от Великия експерт, подреждаха украшенията^[1], докато свещите една по една угасваха.

Облегнат на бара в залата за вечеря, Патрик дьо Шефдебиен приемаше поздравленията на новите си братя. Експозето за общите елементи между Ордена на тамплиерите и франкмасонството беше одобрено.

Седнал в коженото кресло, Марк Жуано размишляваше върху труда, който току-що бе чул. Патрик дьо Шефдебиен се настани до него.

— Напълно сте се отдали на размисли, брате.

— Твоят труд поражда размисли.

— В интерес на истината просто съм обобщил последните изследвания на чичо си. Нямам особена заслуга. Бих искал да се задълбоча повече, но работата в „Ревелан“ ми отнема цялото време, нали разбираш?

— Да, и се радвам, че въпреки тези твои задължения все пак успяваш да отделиш време и на масонството.

Шефдебиен се усмихна.

— Може би между „Ревелан“ и масонството има повече връзки, отколкото смяташ.

Чу се тропане на столове. Братята се настаниха за вечеря. Жуано подаде ръка и стана. Той никога не присъстваше на тези вечери. Твърде шумни бяха за него. Разговорите върху прочетения труд за връзката между двете организации, разделяни от векове, вървяха с пълна сила около масата.

Всъщност целият труд на Шефдебиен касаеше ползването от страна на масоните при Директорията^[2], и по-късно при Империята, на средновековни документи при голямото ограбване на манастирите.

През тези смутни времена, когато ложите са били забранени, някои братя са се сдобили с древни текстове директно от разпродажбата на имотите на Църквата и аристокрацията. Цели библиотеки, пълни с книги от XVIII век, някои от които датирани от Средновековието, били разпродадени на търг за радост на учените.

Изследванията на Шефдебиен показваха, че някои религиозни хроники от епохата на тамплиерите или протоколи от процесите на Инквизицията са вдъхновили масони при създаването на техните ритуали. В тях имаше следа от обичаите на рицарите тамплиери и за това свидетелстваха средновековните документи.

Патрик се радваше на успеха си. Приемането му с почести в ложата „Орион“ го приближаваше до чичо му, чийто единствен наследник беше той. Ставаше дума най-вече за духовен наследник. Замъкът в Дордон и колекциите от архивни документи на стария маркиз не струваха нищо пред имотното състояние на младия и упорит президент на „Ревелан“.

— Съчинението ви беше забележително, брате — каза един масон с гола глава, който също седна на масата за угощение. — И говорите почти толкова добре, колкото и пишете.

Шефдебиен кимна на съседа си, фармаколог, специалист в ботаническите изследвания, който замалко бе изпуснал Нобеловата награда през 80-те години. Той сниши глас.

— За тамплиерите винаги се е говорело какво ли не. Мислите ли, че един ден наистина ще се изясни какво действително са били?

— Честно казано, не зная, но ако скромните ми трудове спомогнат за това, ще бъда много щастлив.

Изследователят го погледна хитро:

— Нека забравим тези рицари и приказките, свързани с тях. Кажете ми нещо за вашите проучвания, но не езотерични, а фирмени. Един от колегите във Факултета ми каза, че „Ревелан“ в момента набира опитни биолози.

Шефдебиен се досещаше, че трудът му върху Ордена на Храма е послужил само като претекст да се завърже разговор за бизнес.

— С удоволствие ще поговорим, но не тук. Може би, ако обядваме някъде заедно.

Шефдебиен знаеше, че това е, за да го проучат, за да определят дали е склонен да смесва масонството с работата.

Биологът нямаше никакво основание да иска да започва работа при него. „Орион“ имаше безупречна репутация и обикновено работата и масонските задължения не се смесваха. Той бе отговорил по възможно най-дипломатичния начин. Другият не настоя.

Патрик дьо Шефдебиен нямаше да допусне и най-малката погрешна стъпка. По време на речта си той бе забелязал, че Жуано изглежда угрижен, почти безразличен към представянето на неговия труд.

Амстердам

Бешир не обичаше нетърпението. То го правеше слаб. Гол под чаршафите, той отчаяно се мъчеше да получи ерекция. Откакто жената го бе оставила сам и отиде да се съблича в банята, цялото му тяло бе страшно напрегнато. Желанието го парализираше. Никога не бе копнял толкова по жена, че собственото му тяло да не му се подчинява. Обзе го срам.

Срещна я в бара на хотела, докато пийваше последната чаша, преди да се качи в стаята си. Хубава, омъжена за собственика на посредническа фирма за диаманти в Южна Африка, тя бе дошла в Амстердам, за да договори няколко диаманта. Самоуверена бизнес дама, която също като него искаше да си достави удоволствие, преди да продължи с работата си.

И ето че в мига на истината — нищо... да не може да уважи една европейка. Бешир се изправи рязко. Нямаше друго решение. Трябваше му стимулатор. Особено силен. Той отвори малка кутийка и извади от там кафяво топче. Погълна го наведнъж. Трябваше да изчака петнадесетина минути, докато веществото подейства. Негов приятел италианец собственооръчно свесваше киф и вид гъби, които се славеха за голям афродизиак. Когато ефектът им преминеше, хората повръщаха, страдаха от диария, главоболие и безсъние.

Облечена в тясно, изрязано боди, което очертаваше пищните ѝ форми, жената влезе в стаята и тръгна бавно към леглото. Искеше да остави време на палестинеца да разгледа добре тялото ѝ, да си представи сладки преживявания, тайни и недокоснати места. Впрочем Бешир гледаше доста странно. Той протегна ръка към отворената пластмасова кутия.

— Искаш ли?

Тя се приближи.

— Какво е това?

— Смес от гъби с формата на пенис. В Индия казват, че имат мощен ефект върху плодовитостта...

— Нямам нужда от стимулатори — прошепна тя и седна на ръба на леглото. — Вие, мъжете, с вашия култ към фалоса сте едновременно смешни и сладки...

— Не знаеш какво губиш.

— Ти взе ли си?

— Пипни ми го и ще видиш.

Бешир замълча. Никога не бе преживявал такова нещо. Спомни си един концерт за пиано, на който бе присъствал като дете. И дългите, нежни ръце на жената, които се движеха по клавишите и ги караха да стенат.

Веществото започваше да оказва въздействието си по-бързо от очакваното.

[1] Символни предмети, които масоните носят по време на церемония — бел. прев. ↑

[2] Директория — държавна институция във Франция, упражнявала изпълнителната власт между 2.XI.1795 г. и 10.XI.1799 г. в хода на Френската революция — бел. ред. ↑

Париж

Лек ветрец поклащаше листата на яворите, или поне на тези, които бяха останали след разрушителната намеса на парижките градинари. Марка си спомни сенчестите улици от детството си и красивите познати дървета. Кварталът на пазара „Сен Пиер“ бе потънал в дълбока летаргия.

Първите слънчеви лъчи обагряха в лилаво облаците, надвиснали над столицата. Пустите улици в подножието на Монмартр все още тънеха в мрак. Слънцето се показваше мързеливо, далеч на изток, може би откъм Страсбург или Мец.

Марка се загледа в небето, очарован от играта на цветовете, и си спомни за негов брат, колега, полицай американец, с когото се бе запознал на международна конференция по проблемите на престъпността във Вашингтон. Докато говореше за разликите между двете ложи, американецът, ченге от Арлингтън, му бе обяснил, че при посвещаването на послушниците Почитаемият изрича тържествено изречение от шотландския ритуал: „Слънцето е водач на деня, Луната — на нощта, а Майсторът — на ложата“.

Чувствителен към тесните връзки между масонската символика и своето ежедневие, Марка се радваше на алегиите и параболите, които придаваха съвсем друг смисъл на напълно баналните неща, каквото беше изгревът на Слънцето. Така например в ложата Ориент се намира на изток — там, откъдето изгрява Слънцето.

Вълнението, което изпитваше пред изгрева, бе все така силно и той се питаше дали понякога щастието не се крие в съзерцанието и разбирането на обикновените неща. Това нямаше нищо общо с ню ейдж. По-скоро ставаше дума за нещо като свещена геометрия, математически танц, в който, както би казал поетът, участват картините, звуците и ароматите.

Уви, този път миризмата не съответстваше на красотата на небето и развали момента. Марка замалко да стъпи върху три кучешки изпражнения на тротоара. Седем сутринта. Времето, в което най-

добрите приятели на човека се изхождат на улицата под съучастническите погледи на господарите си и в което миризмата на изпразненията беше най-силна. Той се размина с възрастен мъж с лукаво лице, който водеше след себе си миниатюрно куче, което не спираше да скимти.

Марка ускори крачка. Всъщност той не изпитваше никаква носталгия към отминалите години, когато имаше много явори, тъй като и тогава Париж беше дори по-мръсен и стените на сградите по „Осман“ бяха мръсночерни. По онова време освежаването на старите мазилки не беше задължително. А що се отнася до парижаните, то те и тогава си бяха все така груби.

Той зави по улица „Андре дел Сарт“. Някакъв тип с оранжева шапка и цигара в уста разлепваше плакати по вратите на сградите. Марка се спря пред един от тях, за да го прочете. Ставаше дума за заснемането на филм, поради което молеха жителите да преместят колите си, за да може да мине камионът на продукцията.

В края на тази улица се намираха най-високо ценените от кинодейците стълби в Париж, които веднага опираха до тях, щом искаха да придадат типична атмосфера. Стълбите минаваха покрай парка на хълма и водеха към площад „Бонар“, а после към „Сакре кьор“. Само за пощенска картичка.

Тук снимаме сцена от приключенски филм с Джъд Лоу и Шарън Стоун. Ще сме ви благодарни да освободите улицата за през деня. Подпис: Юнивърсъл студио.

Колко филми са снимани тук? Вероятно стотици. Жителите на квартала се бяха нагледали на големи камиони с техника, които на всеки два месеца задръстваха улицата. Бяха създали дори и организация, която бе подала жалба в кметството, за да се опита да сложи край на това. Напразно.

Марка бързо изкачи стълбите, като вдишваше приятния въздух. Площадът беше празен. Само кафе „Ботак“ беше отворено и вече бе сложило двата шезлонга, на които веднага щеше да седне някой турист или обичаен посетител след единадесет часа. Той махна на сервитьорката и поръча обичайната си сутрешна напитка — гъсто мляко с много какао. Чу се познато кашляне. Чистач със зелена униформа, каквато носеха всички чистачи в града, метеше боклуците, нахвърляни през нощта.

Марка се наслаждаваше на какаото си. Денят щеше да е тежък още от сутринта с предвидената среща в министерството. Жад, все още не можеше да свикне с това име, бе познала. Наистина прекият му началник го повика, за да му каже, че прекъсва отпуска му, за да участва в разследването на убийството в посолството. Той не знаеше дали да се радва. Единствената причина, поради която искаше да участва, бе особеният характер на убийството.

Странно, но дори само мисълта, че ще види Жад, го зарадва, въпреки че знаеше, че ще се скарат отново.

Хърватия

Замъкът „Хвар“

Защо винаги мъжете трябва да смятат красотата на жената като определяща, когато говорят за нея? Мари-Ан въздъхна, като остави листа със сведенията, които ѝ бяха дали за Жад Зевински. Сведения, които доста изчерпателно описваха живота на младата жена. Ордена за пореден път заслужаваше похвала.

Авторът на тази справка, мъж, разбира се, се бе поувлякъл малко в описание на външността на мишената.

Спортна натура, съблазнителна, с приятно, но решително лице...

Какъв мачизъм! Никога не бе срещала подобни описания, когато ставаше дума за мъже. Предпоследната ѝ жертва, затлъстял датски посредник в търговията с оръжия, беше просто отвратителен, но в справката за него не се посочваше нищо особено. Сякаш мъжкото тяло е само подробност.

Ордена имаше симпатизанти навсякъде по света и тя бе убедена, че сведенията за Жад Зевински идват от френски източник. Информацията цитираше точния ѝ адрес, службата, за която работи, и номера на мобилния ѝ телефон.

Мисията на Мари-Ан се състоеше в това да върне обратно документите, които ѝ се бяха изплъзнали в Рим. Не биваше да си навлича гнева на посолството, като убие една от служителките му, но ако по някакъв начин, за да се сдобие с документите, това се наложи, тогава... Сол лично ѝ бе дал разпорежданията.

Мари-Ан запали цигара и зарея поглед в осветения залив. Тя гледаше на Сол с уважение, примесено с недоверие. Той беше част от шепата хора, останали от „Туле“, и един от последните оцелели от една изминала епоха. Около него цареше някаква мистериозност дори и в Ордена.

Една от загадките произтичаше от псевдонима на възрастния човек — Сол, което означаваше „слънце“ на латински или на испански. Преди десет години тя го бе видяла със собствените си очи да убива хладнокръвно десет босненски затворници в проклетата война и да гледа трупите като развалено месо.

Сол сменяше местожителството си на всеки два месеца и се установяваше в имотите на Ордена, като от няколко години предпочиташе по-умерените страни като Хърватия.

Замъкът в Хвар беше един от духовните центрове на Ордена заедно с този в Асунсион. Всяка година, в деня на лятното слънцестоене, около 21 юни, голямата среща се провеждаше или в Хвар, или в Асунсион. За тази цел монументалните крипти, построени за провеждането на церемониите, отваряха врати за правоверните.

Тази година след месец и половина слънцестоенето щеше да бъде чествано в Хвар и Сол бе обещал незабравим празник във всяко едно отношение.

Той не беше водач на Ордена в истинския смисъл на думата, а по-скоро специален съветник на ръководителите, които се подменяха периодично. Ръководният състав се бе събрал в замъка от десет дни и се носеше слух, че единият от неговите членове вече е изпробвал Девата в параклиса — находка на баща ѝ, която по-скоро бе вдъхновена от жестокостта на Сол. Неговата власт никога не се оспорваше. Мари-Ан, която обичаше келтски легенди, го сравняваше с Мерлин, защото той беше богат извор на знания в областта на езотериката и обучаваше някои специално избрани членове. След успешна мисия в САЩ тя бе имала честта за награда да присъства на една от тези лекции за влиянието на паганизма в християнската мистика. Брилянтна реч, която бе очаровала безкрайно слушателите.

Но Сол си оставаше и човек на действието и въпреки възрастта си смело излизаше на бойното поле с хората си, както в Хърватия по време на войната.

Преди да напусне замъка в Хвар, за да замине незнайно къде, той й бе казал да се погрижи за себе си и й бе обяснил, че ако успее във възложената й мисия, ще получи ключа към тайна, която ще разтърси бъдещето на Ордена и вероятно бъдещето на избраната раса. Неговата, разбира се, а не узурпаторската. Всъщност той й бе доверил, че по същото време, когато убила Софи Доуз в Рим, в Йерусалим е бил убит един от представителите на тази раса, и то при същите условия. Един ден щял да й обясни на какво се основава тази ритуална смърт.

Тя не му бе задала въпроси.

Мари-Ан заспиваше. Изгаси лампата на нощното си шкафче. Трябваше да замине от замъка в шест часа с хеликоптер на Ордена, който да я закара до летището в Загреб, откъдето щеше да се качи на самолета за Париж. Вече имаше резервирана хотелска стая. Помисли си за Зевински и си каза, че с удоволствие би я убила. Това предизвикателство я изпълваше с радост. Най-много от всичко обичаше да се бие с жена и често поддържаше формата си с джудо. Тя тренираше с представители на националния отбор на Хърватия и ставаше все по-добра. Жад й се струваше достоен противник. Софи беше дребна подробност, докато приятелката й беше много по-жилава. Дано обстоятелствата наложат да я убие. Тя заспа с освободено съзнание и тяло. Имаше нова жертва.

ХЕКАЛІ

- *Защо станахте масон?*
- *Заради буквата „Г“.*
- *Какво означава тя?*
- *Геометрия.*
- *Защо геометрия?*
- *Защото тя е в основата на всички изкуства и на науката.*

Масонски катехизис
от 1740 г.

Холандия

„Талис“ бавно се движеше сред сивото и безцветно поле, окъпано от слаб дъждец. Гледка, характерна както за Белгия, която Бешир скоро щеше да прекоси, така и за Северна Франция. Удобно настанен в първа класа, той бе вперил поглед в безкрайните полета с картофи от двете страни на железопътната линия. Какъв контраст с безплодните земи на Палестина, където неговите братя се мъчеха да отгледат и най-крехкото растение. Нищо общо с конфискуваните от евреите земи, които бяха превърнати в плодови полета с помощта на милиони американски долари. Ако и другите арабски страни бяха проявили такава солидарност, Палестина щеше да се превърне в нов рай.

Холандците се бореха с морето, за да печелят просмукани с вода земи, а палестинците се бореха с постоянната липса на късмет. Аллах бе пратил черното злато, но не и в Палестина.

Бешир отклони погледа си от гледката навън и се загледа в съседите си, трима правоверни евреи с черни кафтани, черни шапчици и фризирани коси. Търговци с бледа кожа и светли коси, каквито са холандските евреи. Емира си даде сметка за недвусмислието на ситуацията — ако знаеха кой е, сигурно щяха да избягат на момента. Смях. Съдбата понякога си правеше забавни шеги. Той им се усмихваше иронично и дори си направи труда да размени няколко думи с тях за дъждбвното време и за подобреното обслужване в „Талис“. С италианския си акцент им се струваше приветлив и симпатичен. По време на обяда евреите дори се пошегуваха с него, че напълно ще заприлича на тях, ако си сложи шапчица на главата. Емира отговори, че това би била голяма чест за него, и обеща да мине през техните магазини в Анвер при следващото си идване в града.

Оставаха още два часа до пристигането на гара Север. Бешир стана, за да се поразтъпче малко до бара на влака и да изпие едно кафе. Той взе кожената чанта, в която се намираше камъкът, и прекоси вагона, като залиташе между местата в първа класа, заемани главно от бизнесмени, които пътуваха по маршрута Амстердам-Брюксел-Париж.

Те се познаваха по строгите тъмни костюми, по вечно включените преносими компютри и по финансовите вестници, оставени на масичките пред тях. Такъв твърдо регулиран и установен начин на живот се струваше непоносим на Бешир. За него денят си струваше само когато бе изпълнен със ситуациите, в които адреналинът му се покачваше.

Палестинецът бе стигнал до втория вагон, когато усети тръпка в горната част на гърба си. Нещо ставаше. В главата му отекна сигнал за тревога, механизъм, който се задействаше автоматично, щом имаше опасност наоколо. Той бутна вратата на тоалетната, за да остане сам и да се съсредоточи върху възможната причина за задействането на неговата защитна реакция. Пусна студената вода и си наплиска лицето. Изпразни главата си, нека подсъзнанието изплува на повърхността, отхвърли разума — техника, на която го бе учил сирийски суфи при едно от обученията.

Измина една минута и сложната верига на неговите неврони се задейства. Мъжът със светлите очи и сива риза, седнал на предпоследния ред отдясно. Същият, когото бе срещнал да пие бира в един бар точно до хотела му. Не че бе запомнил лицето му, но нещо явно се беше запечатало в съзнанието му. Каква беше вероятността този тип да се е озовал в същия влак като него? Бешир не обичаше съвпаденията и това на няколко пъти бе спасявало живота му.

Не беше сигурен сто процента, но онзи човек го следеше. Реши да не се връща обратно, защото неговият преследвач можеше да заподозре нещо, и продължи към вагон-ресторанта. За кого работеше той? Вероятно за „Мосад“ или за „Шин Бет“^[1], които го бяха взели на мушка. Сигурно са го забелязали на йорданската граница и го следяха от там. Русият тип във влака не изглеждаше като евреин, но Бешир достатъчно добре познаваше как набират хора тайните израелски служби, които много обичаха руси агенти със сини очи, използвани, за да елиминират нацистите, преследвани в Южна Америка.

Бешир не можеше да търпи преследвачи. Трябваше да се отърве от него бързо, било във влака — малко трудно, поради липсата на място, било във Франция, преди да стигне до хотел „Уестминстър“. Ако клиентът му разбереше, че е бил преследван, щеше да го убие. Той постоя около четвърт час във вагон-ресторанта и после се върна на мястото си.

Когато стигна до русия мъж, той му хвърли бегъл поглед и видя, че спи със слушалки на музикален плейър в ушите. Точно когато Бешир минаваше покрай него, той помръдна леко крака си. Почти незабележимо движение, което обаче потвърди първоначалното впечатление на Бешир, който уж случайно си поглеждаше часовника.

Оставаха му малко по-малко от два часа до Париж. След минути влакът щеше да пристигне в Брюксел. Той се върна при тримата евреи в купето и се настани отново на мястото си, след като затвори вратата.

Тримата евреи му кимнаха радушно и продължиха да разговарят с един холандски евреин.

При всички положения преследвачът не работеше сам и други съучастници щяха да го чакат на гара Север. Поне той би постъпил така на негово място. Трябваше на всяка цена да им избяга. Единствената възможност беше да слезе в Брюксел и да се опита да се измъкне от преследвача си. След това щеше да намери друг начин да стигне до Париж и без „Талис“. Но това означаваше да изгуби поне половин ден.

Влакът прекосяваше предградието на белгийската столица и след пет минути щеше да пристигне на гарата. Решението беше взето. Бешир машинално взе чантата си и бавно започна да се изправя. Изведнъж видя, че евреинът, който седи от дясната му страна, му подхвърля бележка, написана с големи черни букви.

Само една дума от три букви, която той знаеше отскоро: СОЛ.

[1] Съкращение, с което често се обозначава Израелската служба за вътрешна сигурност — бел. прев. ↑

Париж

Жад излезе от кабинета на съдия Дарсан, ободрена от срещата. Най-накрая един висш служител на държавата, който не увърташе и не бягаше от отговорност. Той чудесно разбираше болката ѝ и ѝ бе поверил разследването, което означаваше, че Марка ѝ ставаше подчинен. Ролята му се ограничаваше до това да дава някои разяснения във връзка с масонството, ако убийството наистина имаше нещо общо с това, и евентуално да подпомогне контактите с полицията, ако се наложеше.

„Не съм масон, ако това ви успокоява, госпожице, и няма да има никакъв натиск върху вашето разследване“ — бе казал съдията, като я изгледа продължително право в очите.

Афганистанката имаше зелена светлина пред себе си в продължение на месец. На нейно разположение беше кабинет в Седемнайсети район и помощник от френските специални части, който имаше опит в специалните мисии. Бивш служител на службата за телефонно подслушване на Елисей, сигурен човек с опит в тайните операции.

Тя срещна Марка и му направи знак да влезе при съдията. „Влизайте в приемната, комисарю.“ Широката ѝ усмивка не беше особено успокоителна. На Марка му се стори дори заплашителна. Той затвори вратата след себе си и седна след отправената от съдията покана, който си играеше с линия в ръка.

— Комисарю, ще бъда искрен. Това убийство трябва да се разкрие бързо и в пълна дискретност. То поставя два основни проблема. Първият и най-важен за нас е, че има пробойна в сигурността на нашите дипломатически представители. Това показва, че всеки може да влезе в което и да е посолство, като в посолството в Рим например, и да се разхожда там свободно. Поради тази причина офицер Жад Зевински ще ръководи това разследване. И вие като мен разбирате, че щом става дума за сигурността на нашата дипломация, тя е първата засегната.

Дарсан видя в очите на Марка недоволство.

— А вторият проблем?

— Той се крие в жертвата, която е работила за Великия Ориент, и една от хипотезите предполага, че е била убита заради принадлежността си към масонството.

Дарсан натърти на последната дума. После продължи:

— Тук идва вашата роля. Вие сте и масон, и полицай, а това в наши дни е доста често явление. Има поне петима такива на етажа на министъра и още толкова във всяка служба. Няма проблем, докато това не влияе на текущата работа. Разбирате ли мисълта ми, комисарю?

Марка видя съдията в него.

— Не, господине. А и в интерес на истината сме по-малко от представителите на Великата френска национална ложа в това министерство...

Дарсан сви устни и те заприличаха на тънка цепка.

— Не се измъквайте, Марка. Очаквам от вас лоялно разследване. Вие трябва да ме държите в течение на всичко, преди да помислите да бъдете верен на вашето масонско призвание. Вие, масоните, най-вероятно дори провеждате паралелно разследване, а не искам двете неща да се преплитат.

Марка долови прикритата заплаха. Съдията дълго мълча, после каза по-дружелюбно:

— Вие ще изпълнявате заповедите на офицер Зевински, но става дума само за формално подчинение. На практика ще работите заедно с нея, като я съветвате.

Дарсан се усмихна хитро. Марка забеляза, че съдията може да променя физиономията си много бързо и да сменя заплашителното изражение с приятелско само за секунда.

— Между нас казано, комисарю, хайде да забравим за момент масонството. И двамата сме част от националната полиция. Госпожица Зевински идва от жандармерията. Тя със сигурност е от елита, но си остава един военен — дисциплиниран, но не и долавящ различните нюанси. Вие имате качества, които чудесно ще допълнят това военно куче. Не смея да кажа „кучка“, защото не звучи добре.

— И няма същия смисъл.

Дарсан се усмихна. Марка изобщо не харесваше подобно чувство за хумор, но не се издаде.

— Отлично, виждам, че се разбираме прекрасно. Ще ми докладвате директно за свършената работа. Ще ви дам номера на моя мобилен телефон и този на помощника ми. Ще ви изпратя. Госпожица Зевински ще ви уведоми за това, какви средства имате на ваше разположение. До скоро, надявам се.

След по-малко от минута Марка се озова в приемната. Жад го чакаше търпеливо, като небрежно разлистваше месечника на националната полиция.

— Уважаеми колега, и двамата ни очакват в новите ни кабинети. Имате ли нещо против да отидем с моята кола?

— Защо не. Така или иначе ще трябва да се понасяме взаимно през този кошмарен месец. А и така ще бъдете шофьор на едно... братче.

Жад кимна отвратено.

— Возила съм вонящи талибани, заловени в Кабул, така че няма проблем. При положение че не изцапате седалките ми.

— Няма — измърмори полицаят.

Те бързо слязоха по стълбите и се качиха в малка спортна кола, която потегли с рев. Джипиесът показваше, че има задръстване в квартал „Сен Огюстен“. Колата обърна, за да тръгне по „Шан-з-Елизе“ при Клемансо.

— Да заровим томаховката, Марка. Наистина искам да открия убиеца на Софи. Говорете ми, докато шофирам. Може да попаднем в голямо задръстване след малко.

— За какво искате да ви говоря?

— За масонството, но не за да ме убеждавате да стана ваш последовател, а за да ме запознаете с него в основни линии. Например какво правите по време на вашите срещи?

Антоан избухна в смях.

— Не може да се обясни! Всичко е един ритуал!

— Така ли?

— Не е толкова загадъчно, колкото смятат хората. В някои ложи се говори за проблемите на обществото — образованието, имиграцията, прилича на дискуссионен клуб. В други братята изучават символите. Например преди две седмици слушах една реч за синия цвят. Беше вълнуващо.

Афганистанката го погледна презрително.

— Синият цвят... а защо не се наричате тогава „франкмесари“ или „франкхлебари“?

Тя включи грубо на по-ниска предавка и двигателят изрева. На Марка му се догади и едва не повърна. Мислеше откъде да започне. Беше невъзможно да обобщи историята на масонството в рамките на четвърт час.

— Ще се опитам да се изразя просто. Трябва да се пренесем в далечната 1717 г. и по-точно във вечерта на 24 юни в страноприемница в сърцето на Лондон — „Печената гъска“. Там, на малка сбирка на аристократи, представители на закона и учени се е взело решение да се основе Великата ложа на Лондон. Тези хора, които всъщност били твърде различни помежду си, решили да приемат речника и философията, наследен от средновековните строители. Те са основатели на катедралите, които символизирали на Земята най-завършения израз на Божието присъствие. Така се породила следната аналогия: да построиш човека така, както строиш катедрала. Тази идея била привлекателна за просветените, които били недоволни от мракобесието на господстващата религия. Освен това масон означава също „архитект и ревностен привърженик на геометрията“, свещена наука още при египтяните.

— По това време също ли са се криели?

— Да. От Средновековието насам масонските организации използват знаци за разпознаване и пароли, които по-късно били възприети от франкмасоните. Тайната помагала на масоните да се скрият от лошото око на властта и официалната религия. Впрочем сред основателите на ложата имало членове на *Royal Society*^[1], странно дружество, което се занимавало с много езотерични изследвания, с изучаването на алхимия и на Кабала от еврейски произход. Всичко това се отклонявало доста от реда и закона...

Жад изруга и натисна силно клаксона, за да размърда автобус с немски туристи, който задръстваше булевард „Франклин Рузвелт“.

— Извинете, че ви прекъснах, но трябва да забранят на автобусите да се движат тук в пиковите часове.

Марка не можа да разбере дали му се подиграва. Продължи:

— Четири години по-късно, през 1721 г., някой си преподобен Андерсън написал основополагащия труд на масонството „Конституции“, който разкрил легендарния характер в неговия

произход посредством точно дозирана смес от тайни архиви и официални документи. От там тръгва всичко.

— Продължавайте, имам чувството, че нещата тепърва ще се усложнят.

— Според Андерсън първоизточникът на масонството идва от Ориента, още от библейски времена с имена като Каин, Енох, Авраам са разработили тайно учение, основано на това, което общоприето се нарича „геометрия като философия на просветлението“. Учение, предавано от Египет, задълбочено от прочутия Евклид и съхранено от евреите при тяхното масово преселение към Обетованата земя, начело с Мойсей.

— Истинска туристическа обиколка!

— Храмът на Соломон е построен от просветените в тази наука и най-вече от Хирам или Адонирам, главния архитект и, може да се каже, легендарния баща основател на масонството. Вавилонската кула, висящите градини на Вавилон, гениалните проблясъци на великите учени Питагор, Талес, Архимед, творенията на бащата на античната архитектура — римлянина Витрувий, всичко това е свързано с масонското учение, което завладяло съзнанията.

— Това доказано ли е от историците?

— Не, „Конституции“ на Андерсън се основава на твърде митични елементи, за да го докаже.

— А защо няма доказателства? Ако беше така, щеше да е много просто. Аз също мога да се представя за Клеопатра или за Савската царица.

— Точно така. Това е предмет на много трудове в ложите по целия свят. Пак според „Конституции“ на Андерсън веригата на предаването на знанието е била прекъсвана два пъти. Първият път при завладяването на Римската империя от германските племена готи и вандали. Вторият път от последователите на Мохамед, когато завзели Европа. Шарл Мартел, според тези трудове, е спасил масонската традиция от изгубване.

— Същият, който е спрял арабите в Поатие ли?

— Да. Всъщност за нещастие трябва да отбележим, че нашите противници от крайната десница винаги са го приемали като основател на националистическата доктрина. Но да се върнем на нашата тема. След като масонството доста се разпространило във Франция по

времето на катедралите, то тръгнало към Шотландия и Англия, но под по-тайна форма до 1717 г., която се смята за годината на официалното му възникване. И така кръгът се затваря.

— Вие, разбира се, ще трябва да ми напишете тези неща.

Малката спортна кола се промъкна между два микробуса, измина още петдесет метра и спря на червен светофар при улица „Вашингтон“. Пролетното слънце продължаваше да залязва на запад и скоро щеше да застане точно под Триумфалната арка.

От двете страни на булеварда имаше непрекъснати потоци от хора, които пресичаха на пешеходните пътеки, без да ги е грижа какъв е цветът на светофара. Сред цялата тази навалица от хора се виждаше дълга редица коли, която стигаше чак до площада. Типично улично задръстване в Париж. Жад запали цигара, дръпна жадно от нея и се обърна към Марка:

— И Франция участва във всичко това? Как вашият английски клуб е успял да зарази нашата страна? Простете, как Франция е успяла да се облагодетелства от светлината му?

— По онова време английското кралство се е разкъсвало от гражданска и религиозна война между династията на католиците Стюарт и тази на протестантите от двореца в ХанOVER. След като бил свален, бившият крал Джеймс II Стюарт се изселва във Франция в Сен-Жермен-ан-Ле с приближените си, наричани също „якобити“. Английските масони също били разделени между ХанOVER, които били на власт, и якобити, които били в опозиция в Англия или били заточени във Франция. Именно те през 1726 г. сформират първата френска ложа в Париж в квартал Сен-Жермен-де-Пре в задната стая на кръчмар на улица „Бушри^[2]“.

— Значи съм била права, като понечих да ви нарека „франкмесари“...

— Няма връзка... Великата ложа на Франция е официално създадена, но твърде бързо става арена на битката между якобити и ханOVERци. Впрочем и якобитите, и ханOVERците са аристократи, които много държат на правата си и много уважават религията. Якобитите дори били под закрилата на папата, преди да изчезнат след окончателния неуспех за връщане на трона на Англия на Стюартите.

Колата се придвижи два метра напред, но по нищо не личеше да има значително раздвижване на задръстването.

— Но защо франкмасоните са отговорни за Френската революция, щом като произходът им е благороднически?

— Още една не особено достоверна легенда. Да кажем, че масонството пуска своите корени у нас в началото на XVIII век. Дук д'Антен е обявен за първи френски Велик майстор през 1738 г. Движението се разраства в цяла Франция и обединява така наречения елит — благородници либерали, музиканти, търговци, духовници. Разцветът на ложите в провинцията е съпроводен с появата на различни течения — точно като в политическа партия.

— А откъде идва името Велик Ориент?

Въпреки че не искаше да си го признае, Марка обожаваше да отговаря на въпросите на непросветените върху историята на Ордена. Обичаше да говори за богатото на събития минало и особено за този XVIII век на Просвещението и на разума, през който абсолютизмът във Франция за пръв път се е разклатил.

— То се появило по времето на една война за влияние. Някои братя се отцепили и образували Велика ложа на Франция, която изчезнала почти мигновено.

— Сега разбирам защо обичате да се събирате с ваши братчета от Великия Ориент, Великата ложа на Франция и от всички други „велики“ общности, които не познавам. Споровете ви не са от вчера.

— Така е и ето защо митът за голямата конспирация на масоните е напълно неверен и съществува може би само в съзнанията на теоретиците на големия заговор. Никога не е имало Върховен велик майстор или пък папа масон, който да дава заповеди на всички ложи.

Зад колата им изсвири клаксон, който ги подсецаше да преминат по-напред. Жад бе твърде погълната от разговора и не бе видяла, че редицата от коли се бе придвижила напред.

— Но зад Революцията стоите вие?

Марка на свой ред запали цигара и се усмихна:

— И да, и не. По онова време сравнително заможните класи са посещавали ложите във Франция и в останалата част на Европа. Представителите от третото съсловие били главно кралски чиновници, артисти, писатели и дребната буржоазия. Преди 1789 г. в цяла Франция масоните наброявали между двадесет и пет и тридесет хиляди души и те определено не били зажаднели за кръв и обезглавяване революционери. — Колата стигна до площад „Шарл дьо Гол“ точно

когато слънцето беше под Триумфалната арка. Марка усети, че думите му интригуваха Жад. Никога досега не си бяха говорили толкова време спокойно, без да се карат. Той продължи. — При гласуването на депутатите за смъртта на Луи XVI масоните били разделени почти поравно между „за“ и „против“. Истинските и твърди революционери били враждебно настроени към масонството поради факта, че то не проповядвало екстремизъм. В интерес на истината идеите за социално равенство били доста широко дискутирани в ложите преди Революцията. Затова приписали всичко на масоните. Измислица, която дълго време била поддържана от Църквата и аристокрацията, както и от десните националисти. Трябвало е да се намери изкупителна жертва.

— Вие се шегувате. Винаги са ме учили, че в основата са Дантон, Сен-Жюст и Робеспьер. Цитирате Монтескьо, Моцарт, Волтер, но кои всъщност са големите виновници?

— Това си остава тайна, но историята винаги е била пълна със заблудени личности. Трябва ли да обвиняваме Църквата за всичко заради Светата инквизиция и Торквемада?

— Да...

Младата жена включи мигача, за да завие по улица „Ош“. Марка продължи:

— Знаете ли, че се движим по площад, построен в чест на император Наполеон, който днес е наречен на името на Шарл дьо Гол, но има и масонски привкус?

— Вече не се учудвам защо тук цари пълна анархия при шофирането. Колите се движат във всички посоки, гадна работа — каза Жад, като внимаваше да не се удари в джип, който се опитваше да я изпревари.

— Триумфалната арка, която слави победите на Империята, е построена от масонски архитект. Погледнете фронтоната и ще видите няколко от символите на нашия Орден. Улиците, които водят до площада, носят имената на маршали от Империята. От общо двадесет и шест осемнадесет са били масони. Така е и с барелефите.

— Има ли още много други такива примери?

— О, да. Ако посетите закритите галерии „Вивиен“ и „Колбер“, ще видите много изваяни ръце или пък кошер, един от нашите символи. — Жад натисна бясно газта и изпревари един мотор с риск да

го блъсне. После тръгна по улица „Ош“ по посока на входа на парка „Монсо“. Марка добави: — О, паркът „Монсо“! Ако се разходите по южната алея, ще видите малка пирамида, построена от наш брат масон, а точно след нея...

— Стига. Разбрах ви. Не ми изреждайте повече. Край на лекцията. Главата ми ще се пръсне.

Колата зави по улица „Курсел“, после по улица „Дарю“ и спря пред малка, сива врата на паркинг. Жад натисна бутона за влизане и колата се спусна надолу към празен паркинг с четири места, разграничени с избеляла жълта боя.

— Елате с мен, имаме работа.

Марка не слезе веднага от колата. Не искаше да се подчини моментално на нейните заповеди. Въпрос на принцип.

— Знам как да ви стимулирам, комисарю.

— Така ли? И как? — провлачи глас той.

Жад замълча, за да удължи момента на удоволствието. Определено ѝ харесваше да се шегува с него. Тя беше шефът, но не биваше да раздава безцеремонно заповеди. Достатъчно добре познаваше мъжете и знаеше как тези крехки същества се обиждат, когато жена им нареди нещо по твърде категоричен начин. Жад избърза напред и се качи в асансьора първа. Точно когато натисна копчето за третия етаж, а той беше все още на пет метра зад нея, каза:

— Мислех, че искате да видите архивните документи на Софи Доуз. Горе в кабинета имам пълно тяхно копие.

Марка изведнъж се разбърза.

[1] Кралско научно дружество — бел. прев. ↑

[2] От френски — означава „месарница“ — бел. прев. ↑

Брюксел

Влакът спря на перона. Тримата евреи не изпуснаха от поглед Бешир и го гледаха някак снизходително, сякаш беше малко момче, заловено да върши беля. Вратата на купето се затвори, пердетата се спуснаха и Бешир се озова сам със своите вероятни врагове. Как тези тримата бяха разбрали името на клиента му? Палестинецът мислеше трескаво. Ако са изпратени от Сол, защо са евреи? Ако пък бяха от израелските служби, как са засекли името на Сол? Ако беше така, те веднага щяха да си вземат обратно камъка и да го убият след това. Но защо са се облекли като правоверни евреи, които се набиваха толкова лесно на очи, колкото и имам по време на проповед?

Единственото нещо, което знаеше със сигурност, е, че никога преди това не се бе чувствал толкова уязвим. Този камък носеше нещастие. Чувстваше го от самото начало.

Най-възрастният пръв наруши мълчанието:

— Беатриче?

Бешир се направи, че не разбира.

— Да, арабинът... Беатриче е кодовото ти название, нали?

— Не знам за...

— Тихо. Тук сме заради теб. Така че ще ни се подчиняваш безусловно. Ще останеш тук, тихо и кротко, до Париж. Ние ще се грижим за твоята сигурност.

Бешир не харесваше свойския тон на възрастния евреин.

— От кои сте вие? „Мосад“? „Шин Бет“?

Тримата мъже се спогледаха мълчаливо и избухнаха в смях. Най-възрастният каза благо:

— Приличаме ли ти на евреи, приятелю?

Палестинецът го измери с поглед. Тези хора бяха полудели.

— Престанете да се подигравате с мен. Зададох ви въпрос.

Най-младият спря да се смее и му отвърна:

— Хайде стига. Достатъчно се посмяхме с теб, но имаме работа.

Ханс, покажи му.

Този, който беше най-близо до вратата на купето, хвърли поглед към коридора, а после се обърна към Бешир. Свали шапката си, прокара ръце по косите си и свали от там прозрачна мрежа, която прикрепяше фалшиво фризираните му коси. С другата си ръка внимателно отлепи брадата си. За по-малко от минута се преобрази напълно. На мястото на евреина сега седеше голобрад мъж с гладко лице. Ако погледът му не беше така суров и пронизителен, Бешир би казал, че е съвсем обикновен човек.

Тези хора не бяха евреи. Бешир въздъхна с облекчение. Поне не беше в ръцете на неприятелите си. Единият от тримата продължи:

— Виждаш ли, приятелю, не биваше да се притесняваш. Изпраща ни Сол. Когато му каза, че ще закъснееш, той веднага ни съобщи за пристигането ти в Амстердам. Възложи ни да те пазим, или по-скоро да пазим това, което пренасяш, въпреки че не знаем какво има в твоята чанта.

— Нямам нужда от помощта ви. Аз съм професионалист.

Младият мъж го потупа по ръката и се обърна към другите двама:

— Проблемът с арабите е, че са твърде самонадеяни и в крайна сметка им виждат сметката. Не се учудвам защо евреите ги избиват от десетилетия насам. — После се обърна към Бешир и му стисна ръката. — Чуй ме добре. Следят те двама души още от пристигането ти в Амстердам. Единият от тях е във влака и определено не е приятел на палестинската кауза, ако разбираш какво имам предвид. Твърде вероятно е да е от израелските агенти, които те следят от Йордания. Ние ще се оправим с него. Затова сме се облекли по този начин. Само ако знаеше колко ни е противно да приличаме на евреи...

Този, който седеше срещу Бешир, добави:

— Точно четвърт час след пристигането ти на гара Север ще те отървем от този тип, който те преследва във влака, и ще можеш да отидеш спокойно на срещата. А, и много ни хареса номера, който изигра на онези типове пред прозореца с проститутката в квартала „Червените фенери“...

— Ще ви видя ли в Париж?

Ханс си слагаше обратно изкуствената брада и коса.

— Не, мисията ни приключва там. Ще заминем отново със следващия влак, но вече... с по-цивилизован вид. — Другите двама

отново избухнаха в смях. Ханс ги прекъсна: — А сега да поиграем на карти, за да определим кой от трима ни ще убие истинския евреин и ще отърве от него нашия беден приятел, арабина. Имаме два часа на разположение.

Бешир притисна коленете си с ръце: тези тримата бяха истински расисти. Начинът, по който произнасяха „евреин“ и „арабин“ го потресе. Той, който разтреперваше неприятелите си, който бе убил толкова хора по целия свят, сега бе принуден да търпи тези гнусни свине. След като изпълни мисията си и прибере парите от сделката, трябваше да си отмъсти за това унижение.

Но това, което го тревожеше най-силно, е, че не беше забелязал нищо, тримата мъже го бяха изиграли. Беше видял мъжа в другия вагон, а не бе забелязал цялата тази група, която го следваше от Амстердам. Непростима грешка.

Тримата играчи го бяха забравили напълно и невъзмутимо играеха карти, сякаш нищо не се беше случило, и от време на време казваха по някоя дума на холандски.

Час и половина след това прекосиха Оазките полета. Влакът скоро щеше да пристигне на гара Север. Тримата мъже прибраха картите и се изправиха, сякаш беше издадена мълчалива заповед.

Единият от тях, този, който бе спечелил партията, извади от черна чантичка голям сребърен пръстен с някакъв герб, по средата на който имаше малък диамант. Отново от чантата мъжът извади малко бяло шишенце с капкомер. Постава малка капчица от течността върху диаманта и сложи пръстена на безименния си пръст.

Вратата на купето се отвори и те излязоха в коридора, без дори да погледнат Бешир. Сякаш изобщо не съществуваше.

Точно преди да се скрият от погледа му, най-възрастният се обърна към него.

— Когато пристигнем, не бързай да слизаш. Гледай да бъдеш последен. Не искаме да пропуснеш спектакъла.

Вратата се затвори и палестинецът остана сам, потънал в мрачни мисли.

Тримата „евреи“ вървяха по коридора под уморените погледи на пътниците. Само малка група японци се разкряха при вида им.

Когато стигнаха до втория вагон, първите двама изведнъж изгубиха равновесие, поклатиха се няколко секунди и по-едрият почти падна върху един от пътниците, който слушаше своя плеър. Хвана го за лакътя и започна да се извинява. Пътникът се усмихна и кимна в знак на разбиране. Тримата продължиха пътя си към челните вагони. Тази сцена продължи не повече от минута.

Влакът пристигна точно в 16,53 ч. на гара Север. Бешир слезе на перона десет минути по-късно. Блъснаха го двама пожарникари и мъж с бели дрехи, които тичаха с носилка. По средата на пътя той видя през прозореца русия мъж, който се тресеше като луд. Размахваше ръце, гърчеше се, а от устата му излизаше бяла пяна. Говореше някакви неразбираеми думи и виковете му стигаха далече. Около Бешир се бяха насъбрали и други пътници, любопитни да видят какво става. Пожарникарите, лекарят и един кондуктор от влака се опитваха да вържат побеснелия, но той сякаш имаше свръхестествена сила. Кръвясалите му очи се втренчиха в Бешир, който инстинктивно се дръпна назад, въпреки че ги делеше прозорецът на влака. Мъжът се хвърли с невиджана сила към прозореца, като нададе пронизителен вик, сякаш искаше да залови палестинеца. Когато се удари в металната рамка на прозореца, лицето му се оцвети в кръв, която покапа по земята. Зяпачите нададоха ужасен вик. Тогава кондукторът пусна пердето, за да скрие нещастника, чието тяло се свличаше до стъклото.

Бешир се отдалечи, преди пердето да скрие напълно какво се случва във вагона, и се питаше каква ли отрова с последващо действие са използвали убийците. Той потрепери при мисълта, че и него може да го очаква подобна смъртоносна инжекция след края на мисията му. Бяха го проследили и следователно имаше потенциална заплаха за това. В Палестина веднага би си намерил сигурно убежище, но в Париж действаше на враждебна територия и не познаваше никого, който да му се притече на помощ.

Вървеше по кея и се качи на първия ескалатор отдясно, за да стигне до багажното отделение. Един от служителите провери куфара му, за да изпълни плана *Vigipirate*^[1], който се прилагаше на всеки две седмици. Бешир избра шкаф и остави там куфара си, като преди това извади от него чантата с камъка. Остави документите си в куфара. Нещо като застраховка живот, в случай че клиентът му реши да се отърве от него, след като му предаде камъка. Запомети номера на

шкафа, всъщност паметта никога не му играеше номера, и се отправи към метрото. Никак не обичаше квартала в района на гара Север. Трябваше да чака цяла вечност, докато дойде такси, и още толкова, за да стигне до булевард „Монтен“, където беше срещата. Огледа се внимателно наоколо, за да се увери, че не го следят.

За първи път от доста време насам Бешир изпита това чувство, което обичаше да изпитват жертвите му: страх.

[1] За да отговори на световната терористична заплаха, във Франция е приет планът Vigipirate, който предвижда четири различни степени на тревога, съпътствани от съответните мерки за сигурност — бел. прев. ↑

Париж

Люксембургската градина

Гълъбът ненаситно кълвеше трохите хляб, сякаш не бе ял от няколко дни. Смело се приближи до крака на Марк Жуано с надеждата за още. Точно в момента, когато почти докосваше крачола му, иззад железния стол в зелено нещо изгърмя. Уплашена, птицата в миг отлетя и се скри в клоните на един дъб.

Жуано също се изненада и се обърна назад. Видя малко момче, което го гледаше подигравателно, а в ръката си държеше спукан найлонов плик, с който бе предизвикало този шум. Той ококори очи и сбърчи вежди, за да го смъмри, но детето просто се обърна и си тръгна. Жуано се извърна и зае първоначалната си поза: седнал удобно в ръждясалия стол и вдигнал крака на съседния. Ако беше достатъчно да заема заплашителни пози, за да избягва опасностите, колко просто щеше да е всичко... но неприятелите му нямаше да се стреснат толкова лесно като момчето.

Жуано извади от джоба на самото си бележник с черна кожена, изхабена от времето, подвързия. Един от личните дневници на баща му, с които никога не се разделяше и най-вече когато животът го изправяше пред ново предизвикателство. Този тук беше от 1940–1941 г. Незавършен дневник. Последното, което беше написал в него, беше от 30 октомври 1941 г. вечерта, преди германците да го арестуват и да го отведат там, откъдето повече никога нямаше да се върне.

Анри го е пазел почти като талисман. Точно заради този дневник и заради още няколко други от предходни години, които майка му бе дала в деня на пълнолетието му, той бе решил да се посвети в масонството. Най-много обичаше дневника от 1940 г. Разгръщаше го с обич и уважение всеки път, когато трябваше да вземе някакво важно решение или когато се чувстваше обезсърчен. Сякаш търсеше съвет от баща си, който не бе между живите от вече над шестдесет години и когото никога не бе познавал.

Отвори първата страница.

14 юни 1940 г.

Германците дефилират победоносно по „Шан-з-Елизе“. Кой би повярвал подобно нещо?... те са точно същите като тези, които срещнах в Нюрнберг през '36-а: арогантни, самонадеяни, опиянени от победата си. А колко членове на „Туле“ има в този парад... сигурно са малко, тъй като те не се движат открито и свободно. Те вече са си свършили работата и са донесли с тях нощта.

Обяд с Баскан в „Пти Рише“. Обстановката беше мрачна и двама малко подпийнали мъже извикаха, че Франция заслужавала поражението си, че евреите и франкмасоните занапред щели да вървят в крачка. Ние не казахме нищо. Имаше ли смисъл!!! Нямах смелост да мина през болницата и да видя болните. Реч по радиото.

Маршал Петен е единствената ни опора. Нека пази Франция от ордите на Хитлер и от тези, които го манипулират.

15 юни 1940 г.

Почитаемият Бертие тази сутрин дойде много рано, към седем часа. Беше обезумял. Германците са стигнали до улица „Каде“ и вратите на Великия Ориент са запечатани. Никой повече не може да влезе там. Бертие ми каза, че по-голямата част от нашите архиви са останали вътре. Нямахме време да ги изнесем. Поражението ни хвана неподготвени. Това е безпрецедентна катастрофа за Ордена. Великата ложа на Франция също бе ограбена.

30 юни 1940 г.

Германците започват да ограбват архивите ни. За това ни каза един от нашите братя полицаи. Извършва го специална част към Гестапо — Гехайме Фелдполицай. Префектът на парижката полиция брат Ланжерон, директорът на съдебната полиция брат Никол и брат Рош

от специалната бригада не могат да направят нищо друго, освен да предупредят братята ни. Те са все опесимистично настроени относно бъдещето.

20 АВГУСТ 1940 Г.

Днес маршал Петен разпусна официално всички големи ложи, пет дни след като оповести своя закон за разпускане на тайните общества. Така страховете на нашите братя от ложата „Компаньон“ се оказаха основателни. Не исках да повярвам на това. Маршалът обяви, че сме опасни организации. Един немощен и зъл старец, ето на кого се даде Франция... но това без съмнение е само една дълга нощ за Светлината на Ориента. Новият закон налага да бъдат разпратени формуляри на всички чиновници, за да обявят дали принадлежат към масонството.

30 ОКТОМВРИ 1940 Г.

Вече не ме смятат за лекар от един месец. Посъветваха ме да си взема отпуск... много дълъг. През цялото това време — дълбока депресия. Като изгубен съм. Не можах да напиша нищо. Говори се, че някои ложи се събират тайно. Аз нямам тази смелост...

Германците заповядаха на всички евреи да се явят в полицейските участъци за преброяване, иначе ще бъдат преследвани. Братята полицаи се срамуват от тази недостойна работа и често претупват нещата, но, уви, има други, които проявяват двойно старание. Какъв срам за всички нас. Бедната ми страна!

2 НОЕМВРИ 1940 Г.

Тази сутрин отидох в „Пти Пале“, за да видя със собствените си очи „масонската изложба“. Трябваше да се редя на опашка цели двадесет минути, преди да успея да вляза. Толкова любопитни бяха всички, за да открият нашите „обичаи“. Пенсионери, юноши, добре облечени

жени, пременени работници, цяла Франция, така скъпа на господин Мора, се бе струпала, сякаш отиваше в зоологическа градина. Масонска зоологическа градина. И всички бяха толкова усмихнати. От тези усмивки ми се повръща. Организаторите са сложили на входа две огромни информационни табла, в които ни обвиняват, че сме „разорили и ограбили нацията“. Че сме виновниците за „гротескна, лъжлива и непочтена комедия“. Болен съм от ярост. Вътре се разкрива всичко. Пресъздали са ложа със скелет на земята. Отвратителна палячовщина. В единия от ъглите има бюст на Мариан^[1], откраднат от една от нашите ложи, на който са сложили позорна табела с надпис „признанието“.

От срещата с моите съотечественици, които присъстваха на този спектакъл, ме заболя повече, отколкото от срещата с германските войници. И после, точно когато се чувствах най-нещастен, изведнъж погледът ми попадна на един отвес и един пергел, захвърлени там най-вероятно след като са били откраднати от някоя ложа. Нашето разпятие! Изведнъж сърцето ми се изпълни с гордост и смелостта ми се върна. Не мога да го обясня точно, но Светлината избликна повторно. Когато излязох, отново чувствах надежда. Един ден тези хора, които бяха организирали този смешен панаир, тези, които се мислят за господари на света, ще си платят. Ще си платят за обидата, нанесена на истинската Светлина.

21 ДЕКЕМВРИ 1940 Г.

Мрак обгръща света, но Светлината е вечна. Вече възстановихме няколко триъгълника^[2] в Ил-дьо-Франс на мястото на нашите ложи.

Какво щастие, братя мои! Обяд с Дюмеснил дьо Грамон, който членува в мрежа за масонска съпротива. Той ме запозна с брат с решителен поглед на име Жан Мулен. Преди да се разделим, си стиснахме ръцете. Битката ще бъде трудна и дълга.

Горе-долу сме наясно с репресивната система, наложена ни от нашите френски и немски неприятели. Привържениците на Петен създадоха три служби, за да ни преброяват и да проучват нашето наследство. Службата по тайните общества е оглавявана от някой си Бернар Фе, който отговаря за националната библиотека. Той е твърд монархист и учен, който ни мрази от много време. Имал е наглостта да се настани на улица „Каде“ в нашата сграда и да се рови в малкото останали документи, които германците не са отнесли. Има и Служба по разпуснатите организации, ръководена от полицейски комисар от Париж. Той и хората му имат право да претърсват братята ни, когато им дойде наум. Третата служба е следствената служба, чийто център се намира във Виши. Тя се занимава най-вече с политически въпроси. Според някои братя, които са добре информирани, първите две са под прекия контрол на германците. Опасна е третата, но информацията по неин адрес е доста неясна. Единственото нещо, което се знае със сигурност, е, че и те са разположили щаба си за борба с масонството във Великия Ориент на друг етаж от французите.

21 МАРТ 1941 Г.

Всеки път, когато пусна радио Би Би Си, Светлината се появява отново. Няколко наши братя са отговорни за излъчването на предаването „Французи говорят на французи“. Профаните не знаят, че първите звуци на неговата мелодия са от Петата симфония на нашия брат Бетовен и че тези звуци достигат право до сърцата ни. Знаят ли те, че много често по радиото на Лондон звучат откъси от най-символичната творба на нашия брат Моцарт — „Вълшебната флейта“.

Отвъд моретата веригата на нашето единение се възстановява!

28 ЮНИ 1941 Г.

Петен и неговият реакционерски режим извършиха ново преброяване на евреите, този път в южната част на страната. Изглежда, че искат от тях да декларират цялото си имущество.

11 АВГУСТ 1941 Г.

Германците не спират настъплението си в Русия. Изглеждат непобедими. Петен прокара нов закон, който забранява на масоните и на евреите да заемат държавни постове. За това ни уведоми брат Декроше, който работи в Държавен вестник. Как е възможно... тази сутрин видях на един плакат изобразени добрите французи, които си работят, и изведнъж ги нападат вълци в лицето на евреите и масоните. Боя се, че съотечествениците ми няма да преглътнат тази жестока шега. Разумът изчезна. Нацистите ли вливат тази отрова? Ето че французите, народ, произлизащ от многократно кръстосване на расите през историята си, отказват да приемат за равни някои от своите.

Пълна глупост от научна гледна точка! Но ние знаем откъде идва тази теория и много се радвам, че не я приех на сериозно преди десет години в Германия, когато срещнах хора, които я пропагандираха. Проклетата да бъде „Туле“ за това, което направи! И това подкупно магаре Петен дори поиска арианизация. Арианизация? Та те погледнали ли са собствения си Фюрер.

21 СЕПТЕМВРИ 1941 Г.

Първите списъци с имена бяха публикувани в Държавен вестник и, разбира се, във всички долнокачествени ежедневници, купувани от нашите врагове. Очаквам да видя и своето. Не се страхувам, но се боя за съпругата и сина си. Видях се с нашите братя от Ложата на доброто приятелство. Предвижда се да се срещаме веднъж месечно. Германците арестуваха трима от нашите братя, от които нямаме никакви вести. Приятел от

нашата мрежа успя да разбере нещо за германските ни преследвачи. Официално антимазонската дейност във Франция се ръководи от един лейтенант от службата по контраразузнаване, която се намира на улица „Каде“. Той докладва директно на Берлин. Както изглежда, друга нацистка организация продължава да разграбва нашите архиви и извършва обиски в някои от ложите, които се намират в неокупираната зона. Те търсят най-вече езотерични документи.

23 ОКТОМВРИ 1941 Г.

Вече е факт. Името ми, както и много други имена, е публикувано онзи ден в един колаборационистки вестник — професор Анри Жуано, Почитаем майстор на Великия Ориент. Имах чувството, че всеки е прочел този списък, в който бях посочен като престъпник. Когато слизах по стълбите, портиерката каза на един съсед на висок глас, че „братлетата вече не пеели“. Същата бе обидила и възрастната двойка Зилберщайн от четвъртия етаж, като им казал, че тя била „истинска арийка“. Аз съм по-добре. Тях наистина ги преследват от всички страни.

Аз, който съм толерантен по природа, усещам как в душата ми расте омраза. Тази толкова високо ценена от нашите врагове отрова.

25 ОКТОМВРИ 1941 Г.

Откриха Почитаемия Пулен убит в дома му. Повален с три удара — по рамото, врата и челото. Досуц като смъртта на Хирам. Пулен беше един от най-ерудитаните ни братя по въпросите на езотеризма. Беше на шестдесет и две години и не представляваше заплаха за никого. Брат Бриан бе натоварен с разследването по заповед на Гестапо. Твърде голямо съвпадение. Това означава едно-единствено нещо: „Тулe“ са тук. Предупреждават ни за това, като възлагат разследването на един от нашите братя. Винаги са ни следили и ненавиждали. А сега ни убиват.

Много рано тази сутрин трима френски полицаи дойдоха да ме приберат, за да ме отведат на разпит. Синът ми се събуди разплакан, а жена ми припадна, като видя, че ме отвеждат. Дано да издържи. Те ме отведоха на улица „Каде“. Цинизмът им е безграничен! Мислех, че ще се озова в ада, но всъщност влязох в някаква административна служба, ръководена от съвестни бюрократи. Злото е навсякъде. Дори в собствения ни дом те ни преброяват така педантично... след тричасово чакане двама цивилни германци ме повикаха, за да ме разпитат за архивите на нашия Орден. Първият, доста ограничен, изглежда се интересуваше само от политически въпроси. Искаше да знае дали съм участвал в преброяване на французите, симпатизиращи на германската кауза преди войната. Едва не се изсмях, но успях да се въздържа. После излезе и ме остави сам с другия, който беше любезен и говореше безупречен френски. Много бързо ме разпита за степента, която имам в масонството, и за интересите ми в областта на езотеризма. Познанията му в тази област ме изумиха и разбрах, въпреки че той се прикриваше, че пред мен стои член на „Гуле“.

Най-страшните ни врагове! Обясни ми, че работел за германския културен институт „Аненербе“, който изучавал тайната история на цивилизациите. Набирал учени, изследователи, разбира се, да не са евреи, които да работят в Германия по документите от архивите, иззети от окупираните части на Европа. Казах му, че по-скоро се надявам да продължа работата си в болницата и че не мога да замина. Той ме попита коя е моята област и като поклати глава, каза, че в „Аненербе“ има и медицинска служба, в която се правят ценни за човечеството опити.

Той ми смрази кръвта, като призна, че не поставя на едно стъпало евреите и масоните. Първите си били съвсем отделна раса, а вторите просто имали различно философско виждане.

После, за голяма моя изненада, ме остави да си вървя, като ме предупреди все пак да не напускам Париж. Този мъж силно ме отврати. Сигурен съм, че е от „Туле“.

30 ОКТОМВРИ 1941 Г.

Сега вече съм сигурен, че ме следят от сутрин до вечер. Не съм излизал от къщи от два дни. Вече не мога да се срещам с братята ми от комитета за съпротива. Няма повече да пиша в този бележник и ще го занеса на сигурно място. Надявам се да си го взема обратно в по-добри времена. Страх ме е. Какво ще стане със съпругата ми и сина ми, ако ме отведат или убият?

Жуано затвори бележника, след като прочете последния ред, написан от ръката на баща си. Майка му му бе разказала, че германците са дошли да го отведат на 1 ноември 1941 г. и че повече не го е видяла. Известно време след края на войната разбрала, че е бил убит в Дахау, два дни преди разтурването на лагера. Доста години след това един от неговите другари в лагера, израилтянин на име Марек, също масон, ги бе открил в Париж при свое пътуване.

Бе настоял да се срещнат, да му разкаже за преживения ужас и надълго и нашироко за работата на баща му, вършена по принуда от страна на нацистите. Точно преди да умре, му бе разказал за това. Едно признание, което с годините Марек вече не можеше да носи сам.

Жуано протегна схванатите си крака на стола. Той също остаряваше. След разкритията на Марек се опита да забрави всичко. Много е тежко никога да не си познавал баща си... но после, при смъртта на майка си, докато гледаше тази дребна женица в ковчега, си даде обещание...

Оттогава насам животът му пое в нова посока. Нищо вече не беше както преди. На свой ред сам си бе определил мисия: да довърши делото на баща си. Марек не бе скрил нищо от начина, по който бе убит баща му, също като Хирам, и ето че в началото на третото хилядолетие враговете им от векове насам отново започваха да убиват.

Години наред той се опитваше да открие следите им поне из документите, останали за това тайно общество, което официално вече

не съществуваше след падането на нацизма. Обществото „Туле“. Неумолимият враг, присвоил камъка, който ги приближаваше до тайната. То не се бе разпаднало след края на нацистка Германия и сега пускаше пипалата си в тъмното. С доста упорство Жуано бе убедил шепа от неговите братя, всички с високи степени, сред които имаше и не само членове на Великия Ориент, да сформират разузнавателна група.

Небето над Люксембургската градина се покриваше с пухкави облаци, а слънцето бавно залязваше на запад. Беше време да поема към улица „Каде“ за срещата си с комисар Марка. Той се изправи и се изпъна, за да раздвижи схванатите си от дългото седене крайници. Около него се чуваха детски викове. Тръгна към спирката на метрото при входа на парка и се попита какво ли ще е чувството да види името си във вестниците с единствената забележка след него, че е масон. Наистина неприятно. Не защото се срамуваше, а защото беше сигурен, че много хора ще реагират враждебно.

Беше чел някъде, не си спомняше дали книга, или статия, че някои хора много искали да има закон за оповестяване на имената на масоните. Разбира се, мотивите на правителството на Виши^[3] бяха по-почтени, тъй като масонството нямаше какво да крие. Просто масоните не желаеха да афишират присъствието си, да застават пред камери, да говорят пред вестници... а Жуано, дълбоко белязан от историята с баща си, намираще тези приказки за непристойни. Истинско посегателство върху личната свобода на човека.

Преди десет години в Англия един депутат лейбърист направил проучване в парламента за влиянието на франкмасонството в английската администрация. Сигнал до извода, че всички съдии и полицаи трябвало да бъдат преброени като масони и да разкрият принадлежността си към масонството. Мотивите за това проучване се основавали на съвсем реалната констатация за отклонения и конфликти на интереси, които при някои криминални дела пречели на нормалното разследване. Много бързо споровете по този въпрос се разгорещили и броят на масоните драстично намалял — от 700 000 братя през 80-те години те станали 260 000. Истинска загуба. Жив страх. В името на демагогията.

Но, от друга страна, той разбираше тревогата на непросветените, когато посред бял ден излизаха съмнителни афери, в основата на които

стояха лоши братя. Нищо ново под слънцето на Ориента. Преди войната скандалът с бизнесмена Стависки бе предизвикал вълна на недоволство срещу масонството, тъй като няколко негови представители бяха нагазили в мръсните води на тази афера.

Жуано замислено слезе по стълбите към спирката на метрото, размишлявайки върху заплахата, която се разрастваше.

Имаше ли начин да не се гледа пасивно на настъплението на групировката „Туле“? Какво да се направи срещу хора, които, също като дявола, привидно не съществуват?

Той и за миг не се доверяваше на разследването, водено от този Дарсан от Министерството на вътрешните работи. Би могъл да призове някои братя в министерството и да ги притисне, но това би било доста грубо и най-вече твърде открито. Трябваше да почака и може би да използва този Марка, за когото не знаеше почти нищо, като изключим трудовете му, които се приемаха доста ласкаво. Може би бъдещ член на „Орион“?

Оттук нататък Жуано трябваше да го привлече на своя страна, за да отклони Дарсан. Беше готов на това, дори да се наложи да използва масонските си връзки — нещо, което по принцип ненавиждаше. Но залогът този път беше твърде голям.

[1] Образът на жена, наречена Мариан, е един от най-популярните символи на Франция. В зависимост от епохите тя е изобразявана различно. По време на Френската революция се появява лик на жена с типичното боне, олицетворяващо свободата и републиката. Днес бюстове на Мариан могат да бъдат видени в сгради на официални институции, върху пощенски марки и монети — бел. прев. ↑

[2] Триъгълникът или пирамидата са масонски символи. В центъра им се изобразява всевиждащото око — бел. прев. ↑

[3] Правителството на Франция от юли 1940 година до август 1944 година — бел. прев. ↑

Париж

Седнала на бюрото си, Афганистанката удължаваше удоволствието да измъчва Марка с чакане. Когато излезе от асансьора, Антоан забеляза, че боята по стените падаше на големи люспи. Килимът в коридора беше разкъсан. Тази сграда сякаш бе дошла от миналия век. Навсякъде миришеше на плесен и миризмата ставаше още по-силна към по-горните етажи. В стаята цареше пълен безпорядък. Снимки, счупени черепи, измервателни уреди. На стената висеше плакат с изобразен на него дявол с криви пръсти, който е сграбчил земното кълбо. И единствената дума, която се повтаряше около него, бе „еврей“.

В малко изтърбушено кресло го очакваше най-лошото — ленти на Почитаеми майстори, издялани и счупени камъни, слънца и луни от изгнил картон. Всичко беше като декор на долнопробна оперета. Той затвори вратата така, сякаш затваряше капака на влажен и изгнил ковчег.

Жад протегна бавно дългите си крака като котка.

— Впечатляващо, нали? Нищо не е пипнато.

— Мислех, че всичко...

— Че всичко е било разрушено? Не.

— Това е отвратително!

— Знаете, че служителите от Министерството на отбраната са съвестни хора. След края на окупацията са иззели тази сграда от Гестапо. Официално за съществуването на това място не се знае нищо и върши чудесна работа при специалните операции. А що се отнася до този безпорядък, никога не се знае... може да послужи.

— Това не е възможно!

— Напротив! Това са реликви от прочутата Антимасонска изложба от 1941 г. Вече проверих.

— Но как са могли да запазят тези...

— Казаха ми, че генерал Дьо Гол си е навлякъл неприятности, като е разрешил отново масонските общества. Комунистите по онова

време са били доста силни и, както и днес, не са ви обичали много. В действителност в сградата има няколко шкафа, пълни с лоши спомени. Някой ден ще ви покажа този от втория етаж: в него има доста стар електрически стол, който е бил използван в Алжир, и вана, измислена от френското Гестапо на улица „Лористон“. Много е хитро, има люлеещ се стол в нея. Може би някои от братлетата ви са се къпали вътре... — Изведнъж Зевински се смути от вида на Марка, който приличаше на бито дете. — Извинете ме. Не биваше да говоря така. Простете ми. Аз не по-малко от вас мразя подобни...

— Няма нищо, стига!

Но Жад не спря. Напрежението, натрупано след смъртта на Софи, бе станало твърде голямо:

— Не, изслушайте ме! Писна ми от тази глупава война между нас. Трябва да отмъстя за приятелката си...

— А аз за сестра си — прекъсна я Марка.

— Знам. Уморена съм. Вече не мога да спя. Софи беше...

— От невинните години?

Лицето на афганистанката преbledня под грима.

— Не ми говорете за времето преди...

— Преди какво?

Жад се изправи бързо.

— Отклонихме се от темата. Искате ли документите? Вземете ги. И моля ви, не гледайте краката ми. Всички мъже го правят!

Антоан безмълвно седна зад бюрото. Не можеше да разбере защо сърцето му биеше до пръсване.

Зевински редеше фотокопия върху масичката, покрита с марокен. Около петдесетина листове, изпълнени с подписи, печати, диаграми... обикновени документи за обикновените хора, но истинско съкровище за него. И за други — също, които не се бяха поколебали да убият Софи, за да ги откраднат. Афганистанката видя колко развълнуван е полицаят и добави:

— Това не е всичко. Софи остави бележка за тези документи, която... не предадох на шефовете си. Тя е за вас. — Комисарят беше направо смаян, тъй като афганистанката нервно размаха ръка, за да се сети той да вземе листовите. — Това е последното нещо, което Софи е написала. Ще ви оставя да го прочетете сам. Аз ще изпуша една цигара в коридора.

Докато прекосяваше стаята, Антоан не можа да се сдържи и я погледна, страшно смутен от противоречивата натура на тази жена. Едновременно твърда като скала, с труден и безмилостен занаят, но и чувствителна към най-малките подробности като погледите на мъжете към краката ѝ например. В последния момент си даде сметка, че отново е вперил поглед в тях.

— Извинете, наистина не исках да...

Афганистанката се усмихна смутено.

— Не се извинявайте. Вече свиквам с вашите погледи, а и вие сте далеч по-привлекателен от талибаните в Кабул.

И излезе. Марка седна на мястото си, като се опита да забрави кошмарните призраци, които бродеха в съседната стая, и да се съсредоточи върху документите, които държеше в ръцете си.

Софи Доуз беше добър Архивар. Марка се убеди в това. Всеки документ бе описан, номериран и подробно разгледан: дата, подписи, тематика... Нищо не бе убягнало от анализа на сестра Доуз. Тя бе положила големи усилия и страст, за да води всички тези записки, да проследи всички връзки, да разгледа всяка една хипотеза. Нейна собствена жар или на научния ѝ ръководител Марк Жуано, който също работеше с архивите на Великия Ориент? Защо я беше изпратил в Йерусалим?

Във всеки случай имаше нещо общо между всички тези документи. Те бяха описани само от руснаците, но не и от германците. Сякаш идваха от някакъв друг източник или пък германците по някаква причина не са искали да включат в своите официални списъци. Сигурно точно този факт е породил интерес у Архиваря и го е подтикнал да продължи изследванията си.

Първите документи бяха съвсем обикновени.

Документи на една провинциална ложа, близо до Шатору, за периода 1801–1802 г. Речи, строителни фактури, вътрешна кореспонденция... всички документи бяха подписани от едно и също лице, Алфонс дьо Брьой, Почитаем майстор от ложата „Намерени приятели при пълно единение“.

Софи Доуз се бе занимавала с проучване на името на ложата, но не бе открила нищо интересно. Още от началото на Империята ложите се кръщаваха с имена, в основата на които стоеше братската обич. Това

беше начин да се забравят последиците от Революцията и да се възхваляват новото време и новият режим.

Почитаемият Алфонс дьо Брьой беше истински първообраз на масона по това време. Той е бил посветен преди Революцията и е бил ковчежник на ложата. През 1793 г. е участвал в републиканската армия. После в битката с Италия през 1796 г., където е произведен в чин „лейтенант“ след раняване в крака. През 1799 г. е участвал в експедицията до Египет като военен към групата учени, които Бонапарт е водил със себе си. Във Франция се появява отново през 1800 г., напуска армията с чин „капитан“ и купува държавни имоти в Брен, близо до град Блан. След провъзгласяването на Империята той създава нова ложа, за която иска разрешителен документ от Великия Ориент на Франция, единствената официална масонска власт от май 1799 г.

И там изведнъж нещата много се усложняваха. Софи бе описала цялата кореспонденция, водена между Алфонс дьо Брьой и отговорниците от Великия Ориент на Франция, които следели за създаването и за редовността на ложите. Това, което веднага правеше впечатление, бе, че много бързо тази кореспонденция се бе превърнала в напразна размяна на писма, без нито една от страните да взема предвид казаното от другата.

Още в първите писма Дьо Брьой е искал да наложи собствени ритуали и да издигне храма в своя имот в Пленкуро. Ако това последното се е сторило приемливо на отговорниците, то архитектурните планове на храма направо ги изненадали. Дьо Брьой изпратил скици и заявил, че иска храм във формата на болт, или поне това е първото сравнение, което хрумна на Марка. Дълъг триъгълник с Ориент отгоре, чийто полукръг да стърчи доста от двете му страни. Иначе казано, нещо като чадър, помисли си Марка.

В следващото писмо, след като несъмнено Великият Ориент е изказал опасенията си, Дьо Брьой твърдеше, че за архитектурата на този вид храм е получил вдъхновение от древен религиозен храм, който е видял в Египет. В полето отстрани Софи Доуз бе написала: „несвързано“.

В другите писма Дьо Брьой повече не говореше за храма си. Споменаваше го само веднъж, като уточняваше, че вместо мозаичен под в центъра на ложата трябва да има „дупка, в която да има храст с

оголени корени. Много важен символ, който показва, че животът се заражда първо под земята и чак след това могат да се достигнат седемте небеса“! Останалото, което пишеше, се отнасяше само до ритуали.

Според списъка на Доуз нямаше никаква следа за цялостен ритуал, измислен от Дьо Брьой. Ритуал, който очевидно е съществувал, тъй като се говореше за него в няколко от писмата на Великия Ориент. И най-вече когато един отговорник от ложата се учудваше от значението, което придаваше Дьо Брьой на пиенето на горчива напитка. Тази горчива напитка, която трябва да изпие посветеният и чиято единствена цел е да предупреди новопокръстения, че истинският път на масона е труден. Обикновен символ впрочем. Но не и за Дьо Брьой, който виждаше в изпиването на горчивата напитка ключа към масонската загадка, както го потвърждаваше недовършената чернова на една от неговите речи:

... чашата, която даваме на новопосветения, е вратата, която води към истинския живот. Това е пътят. Днес нашите ритуали са променени. Ние ги изпълняваме, но не ги съпреживяваме. Пътуванията, които караме да извърши новопокръстеният, са само бледо подобие на истинските кръщения, които отварят вратите от рог и слонова кост...

„Вратите от рог и слонова кост“! Ако Антоан си спомняше добре, ставаше дума за един цитат от Омир, споменат по-късно от Вергилий: всяка от тези две врати водеше към отвъдното. Но не се знаеше коя водеше към Рая и коя — към Ада. Марка остави листата върху масичката. Той си представи изражението на руснаците, докато са превеждали тези документи. Декадентско буржоазно вдъхновение, примесено с реакционерски мистицизъм. Каква беше ползата да си губи времето с тези религиозни писания?

При влизането на Жад в стаята той подскочи.

— Е?

— Вашата приятелка е направила добър анализ. Но според мен — напразно.

— Как така?

Зевински изглеждаше разочарована.

Антоан хвърли отчаян поглед върху купчината фотокопия.

— Това са езотерични писания, които не представляват никакъв интерес! Един масон, който мечтае да възроди масонството, да му влее нова кръв... имало е много като него... мислели са се за месии.

— Не разбирам.

— Това са документи на офицер от Империята. Бивш участник в експедицията в Египет с Бонапарт. При връщането си се е опитал да създаде нова ложа и нов ритуал, за който твърди, че го е вдъхновила древната египетска традиция.

— Но какво общо има тя с масонството?

— Нищо. Но след връщане от Египет е имало много хора, които са искали да пресъздават египетски обичаи. Имало е истинска вълна на египтомания, която е заляла културните общества във Франция и дори масонството.

— Но всичко това е изчезнало, нали?

— Не. Все още съществува египетското масонство на Мемфис-Мизраим, което продължава да посвещава. Но в началото на Империята е било мода. Нищо сериозно. Наистина мисля, че вашата приятелка не е била убита заради тези документи. Те нямат никаква стойност.

Жад се поколеба.

— Тя не твърдеше така, когато се видяхме в Рим. А и защо са я изпратили в Йерусалим на ваши разноски?

— Трябва да се срещна много скоро с Жуано, нейния научен ръководител. Ще го попитам за това. Сигурна ли сте, че не сте забравили нищо, когато взехте тези документи? И че Софи не ви е казала още нещо, когато ви е говорила за тях?

Афганистанката прелистваше пръснатите листове с отчаян поглед.

— Не, всичко е тук. Наистина мислех, че вие ще откриете нещо, някаква тайна формула, видна само за масоните, която аз не бих могла да разбера. Нищо интересно ли няма около този стар учен. Дьо Брьой? Хубаво име. Не е като Зевински. Благородник ли е?

— Не. Обикновен буржоа, забогатял при Революцията. Купил си е земя в... — Марка на свой ред разрови листовете. Ръцете му

докоснаха ръцете на Зевински. — ... в Пленкуро, близо до Шатору.

Жад бързо дръпна ръцете си.

— Шегувате ли се?

— Не, защо?

— Това име!

Афганистанката се задъхваше.

— Когато прибирах документите в моя сейф с електронния код на посолството, Софи ме попита дали кодът за отваряне може да се промени за една нощ. Аз се пошегувах с нейната параноя, но тя толкова се притесняваше при мисълта, че могат да попаднат в ръцете на някой друг, че най-накрая ѝ разреших да го смени. Тя избра една дума...

— Не ми казвайте, че...

— Да, това е името на селото. Тогава ѝ казах, че кодът трябва да се състои от петнадесет букви. Това очарова Софи!

Марка сбърчи вежди. Нещо не пасваше. Той отново взе документа, написан от масон Дьо Брьой, и преброи името буква по буква. Тръсна глава отегчено.

— Сигурно има някаква грешка. Пленкуро се състои само от тринадесет^[1] букви!

— Когато Софи набра кода си, тя го изписа по следния начин: *PlainTcourRault*. Добави две букви. Каза, че това било правилното изписване на името.

— Но по какъв правопис?

Жад промълви тихо:

— Този на рицарите от Ордена на Храма. Тамплиерите.

Антоан се изсмя.

— Ха, ето ги отново!

После се замисли. Жад го гледаше любопитно.

— Не се ли връзва?

— Нещо в този ръкопис ме безпокои.

— Какво?

— Вижте този пасаж: „Само ритуалът на мрака ще заведе новопосветения до Светлината“.

Очите на комисаря блуждаеха в празното.

— Не ми харесва този израз: *ритуал на мрака*. Намеква за нещо опасно.

[1] На френски името на селото се изписва Plaincourault — бел. прев. ↑

Париж

Улица „Монтен“

Фоайето на хотела се огласяваше от гръмки викове. Тълпа фотографи вече повече от час очакваше пристигането на Моника Белучи за представянето на новия ѝ филм. По този повод на входа на „Плаза Атене“ стояха трима охранители, които едва удържаха нейните почитатели, разбрали за пристигането ѝ още предишната вечер. Бешир се намръщи, като видя тази глутница, която препречваше пътя му, и се опита да мине.

Когато стигна пред един от охранителите, той му обясни, че има бизнес среща в бара на хотела и тъй като определено не изглеждаше като разпален почитател, го пуснаха да влезе.

В „Плаза Атене“ поискайте от Тюзете ключовете на неговия даймлер.

Електронното съобщение на Сол бе доста загадъчно. Бешир се промъкна между фотографите в опит да стигне до рецепцията и да потърси въпросния човек, но точно преди да стигне до нея, схвана всичко. Точно на входа на бара имаше плакат, който съобщаваше, че ще има рецитал на Тюзете, френски изпълнител на сантиментални балади, който щеше да изпълни с Мануела, певица, поканена като гост-звезда, песни на Синатра, Дийн Мартин и други любимци от това време. Въпросното лице беше певец. Интересно...

Изпълненията започваха след половин час. Той попита някаква служителка къде е певецът. Стройната блондинка му се усмихна и му посочи мъж с кестеняви коси, облегал на бара, в компанията на прелестна метиска с опънати назад коси. Бешир благодари и се запъти право към певеца. Искаше му се час по-скоро да предаде този проклет камък и да изчезва. Все още пред очите му беше побеснялото лице на онзи тип във влака точно преди да се свлече на пода. Не искаше да свърши по този начин.

Двамата певци изпълняваха дует на бара. Момичето държеше чаша шампанско като микрофон, а партньорът ѝ я гледаше с блеснали

очи. Да, Тюзе спокойно отпиваше от бърбъна си и тъкмо се готвеше да подхване своята част от дуета, когато Бешир го прекъсна:

— Съжалявам, господин Тюзе, но трябва да поговорим...

Певецът се обърна раздразнено и презрително го огледа от глава до пети.

— Все още не съм обърнал резбата, момчето ми, така че ми се обади след сто години. — Извърна се към партньорката си и рече: — Извинявай, Мануела, хората в днешно време са толкова невъзпитани.

Бешир го прекъсна заплашително:

— Ключовете на твоя даймлер, Тюзе.

Изражението на певица се промени мигновено и той се усмихна широко.

— Трябваше да кажеш това по-рано. Не се ядосвай. Мануела, извини ме за две секунди, миличка. Връщам се веднага.

Певецът го поведе към изхода на бара, а после към асансьора до рецепцията. Пусна пред тях двойка германци, които чакаха своя ред. После стисна ръката му и се намръщи. Усмивката се бе стопила.

— Дявол да те вземе! Трябваше да пристигнеш вчера. Чаках цяла вечер след рецитала ми.

Бешир издърпа ръката си и отговори сухо:

— Не съм длъжен да давам обяснения. Ето пакета. Моята работа е свършена.

Палестинецът тъкмо щеше да извади пакета, когато певецът го спря рязко.

— Не, не тук. Вземи ключовете от моя даймлер. Намира се на паркинга на хотела, точно до товарния асансьор. Сложи пакета в багажника и остави ключовете на рецепцията, преди да си тръгнеш. С останалото ще се заемем ние.

В главата на Бешир отекна сигнал за тревога. Това подреждане на нещата изобщо не му харесваше. Той не обичаше паркингите, дори и на големите хотели. Преди това ги проверяваше старателно. А и вече бе убил двама типове на един паркинг — чудесно място, за да се отървеш дискретно от някого. Дори и да се превръщаше в параноик, не можеше да си позволи друга грешка по невнимание, както бе станало във влака. След пристигането си в Париж живееше с натрапчивата мисъл, че да се опази живота си сега е първостепенната му задача.

— Няма да отида там. Ето ти пакета и си затваряй устата. Излизаш на сцена след четвърт час. Не карай публиката да те чака.

— Но аз не мога... Заповедите са ясни.

— Не ми пука за твоите заповеди. Аз си свърших работата.

И без да дочака отговор, Бешир набута в ръцете му найлоновата чанта, в която беше камъка, сякаш хвърляше чанта с боклуци. Обърна се и остави певеца с помътнен поглед и чанта в ръка. Единствената мисъл на Бешир беше да напусне хотела час по-скоро и да изчезне. Със сигурност певецът не беше единственият човек на Сол. Щом трима убийци бяха изпратени в Амстердам, сигурно имаше поне толкова и в Париж, та дори и в хотела. Той погледна към асансьора. Някакъв едър тип се бе приближил до Тюзе и го гледаше враждебно и втрещено. Носеше същата халка като дегизирания евреин във влака.

Бешир ускори крачка. Трябваше да излезе от това гнездо на оси, и то бързо! Само едно притискане с този камък и той щеше да агонизира тук, без никой никога да разбере какво всъщност се е случило. Достатъчно беше да го докосне за няколко секунди и — край. Да умре с пяна на уста в „Плаза Атене“, какъв край...

Той се насочи към входа. Там стоеше друг човек със сив костюм. Бешир ускори крачка като държеше под око и другите двама. Явно беше в клопка.

Изведнъж тълпата пред хотела се раздвижи. Чуха се истерични викове. Фотографите се спуснаха бързо към вратата, като блъскаха всичко и всеки по пътя си. Зашептяха: Моника, Моника, Моника... Огнената италианка се появи, следвана от двама телохранители и три асистентки. Говореше по мобилния си телефон. Мъжът със сивия костюм бе изненадан в гръб и изблъскан от единия от телохранителите на звездата. Бешир се възползва от този момент и се спусна към вратата, блъсна една от асистентките на актрисата и изскочи навън. Нямаше никакво време да благодари наум на прелестната италианска кинозвезда. Оттатък входа се сблъска с цяла глутница ревящи фенове с високо вдигнати фотоапарати. Стена от хора. Метна поглед през рамо. Двамата до асансьора бяха все още вътре, но се опитваха да го настигнат. Имаше само минута преднина. Не повече.

Пое дълбоко въздух и се хвърли в тълпата като бик на арена. Удари в корема момче, което крещеше от първия ред, и то се свлече на земята. Бешир яростно удряше с лакти наляво и надясно, стъпваше по

краката на феновете, чиито викове от болка се смесваха с истеричните им крясъци на радост. За по-малко от двадесет секунди той бе излязъл от тълпата. Но все още не се беше измъкнал. Останалите го следваха по петите.

Пресече улица „Монтен“ тичешком и застана пред голяма врата, точно между два стълба, която беше достатъчно вдлъбната, за да го скрие от преследвачите му. Те току-що се бяха измъкнали от тълпата и се оглеждаха във всички посоки, опитвайки се да видят Бешир. Този със сивия костюм погледна в неговата посока, но не го видя. Бешир си пое въздух. Ако се бяха загледали малко повече, щяха да го видят. Трябваше да изчака и да изчезне незабележимо.

Изведнъж светлина огря вратата. Сърцето му подскочи. Беше абсолютно на открито. По домофона на десет сантиметра от главата му се чу глас.

— Господине, тук ли живеете, или идвате при някого?

Бешир разбра какво се бе случило, като видя малката камера до вратата на сградата. Присъствието му бе засечено от инфрачервената камера и сега пазачът изпълняваше служебните си задължения. Тази система се използваше все по-често в луксозните жилищни сгради, за да се избегнат неприятности. Гласът стана по-сериозен:

— Ако нямате сериозна причина, поради която да стоите пред вратата, си вървете. В противен случай ще известим полицията.

— Не правя нищо лошо. Просто чакам приятели, които всеки момент ще дойдат.

— Чакайте ги на тротоара. Това е частна собственост. Последно предупреждение.

Преди да успее да отговори, Бешир зърна единия от преследвачите си, който го сочеше с пръст на другите двама. Палестинецът побягна край магазините към „Шан-з-Елизе“, където имаше повече хора. В обратната посока към моста Алма по това време на деня беше съвсем безлюдно и само щеше да изгуби ценно време да пресича потока от коли.

Въздухът не му достигаше. С това темпо краката му скоро щяха да се изморят и хората на Сол да го заловят. Нещо заседна в гърлото му, слюнката му стана горчива, вените на врата му пулсираха до пръсване. Годишните физическа подготовка бяха останали далеч в

миналото и тялото му вече не можеше да издържа на подобно натоварване.

Известните имена се редяха пред очите му: „Черути“, „Шанел“, „Прада“. Блъсна се в няколко момичета с вид на манекенки. Оставаше му да пробяга триста метра, преди да достигне края на „Шан-з-Елизе“ при кръговото движение Марсел-Дасо. Двамата му преследвачи бяха по-добре тренирани от него и когато пресякоха улицата, вече се намираха само на петдесет метра зад гърба му.

Палестинецът реши да мине на отсрещния тротоар и пресече улица „Монтен“ на един светофар точно когато зелената светлина се смени с червена. Спечели малко преднина, защото двамата мъже не можах да пресекат веднага и трябваше да почака петнадесетина секунди, за да минат от другата страна.

Бешир точно стигна до входа на ресторант „Авеню“, пред който беше пълно с топмодели и чести гости в телевизионните студиа. Зави на ъгъла след ресторанта и пое по улица „Франсоа I“. После сви надясно по „Маринян“, която отново излизаше на „Шан-з-Елизе“. Единствената му надежда беше да хване такси, но бързо се отказа от тази мисъл. Имаше задръстване.

Мъжете отново започнаха да го настигат и разстоянието между него и тях вече беше не повече от двадесетина метра. След минута, която му се стори цяла вечност, той вече беше на булеварда.

По тротоарите вървяха цели ята туристи, но и много семейства от Средния изток, които бяха закупили стотици апартаменти, дори цели сгради тук. Бешир бутна трима мъже, които с интерес гледаха разголено момиче на плакат на „Понк“, един от най-известните стриптийз барове в квартала. Без да спира, Бешир зърна за миг рекламата и разбра, че Аллах му е пратил знак, за да го спаси и да избяга от преследвачите си, които бяха по петите му.

Бешир познаваше добре „Понк“ и вътрешното му разпределение. Когато го отвори през 1999 г., той бе прекарал няколко седмици в Париж и ходеше при една рускиня на име Ирина, тогавашната звезда на локала. Тя беше от изключителна класа, нищо общо с порнографията на „Пигал“. Бешир си спомни, че в единия от салоните на клуба имаше авариен изход. Идеална възможност да се изплъзне от преследвачите си. Това беше единственото му спасение. Моника

Белучи му помогна в хотела, а една стриптийзърка можеше да му помогне тук.

Колоната от коли от площад „Етоал“ към „Конкорд“, потегли. Бешир се спусна към алеята между платната. Същото бе направил и преди малко, но тук рискът беше много по-голям. Булевардът беше три пъти по-широк от улица „Монтен“ и имаше по три редици коли в двете посоки, и съответно рискът да бъде прегазен беше три пъти по-голям. Трябваше да се има предвид, че парижките шофьори изобщо не даваха предимство на пешеходците дори и тук, на най-големия булевард в столицата.

Един мотор профуча на педя от него. Автобус заби спирачки и спря рязко, зад него екна хор от клаксони. Под проклятията на шофьорите Бешир стигна жив и здрав до средата на пътя, където имаше тясна алея за пешеходци. Туристите много харесваха тази алея и заставаха там, за да се снимат точно пред Триумфалната арка. Пое дълбоко въздух с ръце на хълбоците. Видя, че двамата му преследвачи бяха на тротоара, от който току-що бе дошъл преди не повече от половин минута. От тях го разделяха бясно преминаващите коли по булеварда.

По-едрият го гледаше усмихнато и му махна с ръка, сякаш бяха дългогодишни приятели. Другият беше намръщен и дебнеше за сгоден момент да пресече. Той се опитваше да слезе на улицата, но веднага профучаваше някоя кола и разочаровано се качваше отново на тротоара.

Бешир им обърна гръб и пресметна времето, което му бе необходимо да стигне до отсрещния тротоар и да отиде до „Понк“, който се намираше в края на улица „Понтийо“ най-много на три или четири минути път от тук. Той не можеше да изчака да светне червено, тъй като и другите двама щяха да направят абсолютно същото. Бешир изчака да светне жълто — момента, в който някои коли намаляваха, а други даваха газ, за да преминат в последния момент. Бешир се помоли наум да не попада на тези от втората категория, тъй като в противен случай щеше да умре на място.

Вече нямаше избор.

Срещу него в нощта блестяха светлинните табла на магазините. Киноафишите предлагаха чудни приключения на нетърпеливите зрители. Винаги си бе мислел, че ще бъде заловен в Палестина или в

някоя държава от Близкия изток. Никога дори не му бе минавала мисълта, че съдбата ще го изненада на „Шан-з-Елизе“.

Зеленото угасна. Светна жълто. Сега беше моментът.

Бешир се хвърли между колите, които се опитваха да спечелят още няколко метра. Коляното му се удари във вратата на кабриолет, сив металик, и силна болка се разнесе по цялото му тяло, но той продължи да тича.

Един скутер рязко зави встрани, за да го избегне, и се удари в камион за доставка на стоки, който беше във втората лента. Шофьорите надуха силно клаксоните, но той вече беше на отсрещния тротоар. Дватама мъже отново тичаха лудешки след него, но вече с малко закъснение.

Бешир побягна между минувачите и се спусна с всички сили по улица „Колизе“. Бягаше по улицата, тъй като тротоарът беше тесен, а пешеходците по него — много. След около двеста метра се озова в пресечката „Понтийо“. На около петдесет метра след него тичаха хората на Сол, които отново започваха да го настигат.

Пулсът му ставаше все по-учестен. Мускулите на краката му сякаш горяха. Имаше чувството, че кръвта във вените му се е превърнала в киселина. Оставаха около десетина метра до входа на клуба. Той спря рязко своя бяг.

Не можеше да застане пред охраната на клуба като маратонец, който е избягал разстоянието си. И бездруго не пускаха всекиго, така че в този случай не би имал никакъв шанс. Със сигурност посетителите на стриптийз баровете бяха нетърпеливи да влязат вътре, но не пристигаха чак тичешком.

Бешир попи потта си със салфетката, която намери в джоба си, и уверено застана пред входа. Преследвачите му също бяха завили по „Понтийо“ и го бяха видели, че е пред клуба. Намалиха крачка. Негър с бръсната глава му се усмихна, пусна го да влезе и му пожела приятна вечер.

Бешир отново благодари на Аллах за това, че се е сетил да облече костюма „Черути“ за срещата в „Плаза Атене“. Ако се беше облякъл както в Амстердам, със сигурност нямаше да го пуснат да влезе.

Сърцето му биеше до пръсване от тичането и той полагаше големи усилия да нормализира дишането си. Дробовете му се опитваха

да се нагласят към промяната в ритъма, а мозъкът му сякаш щеше да експлодира под влияние на повишеното кръвно налягане.

Набързо слезе по стълбите, които водеха до тесен и дълъг коридор с червени стени. Малки бели лампи, вградени в пода, водеха клиентите към главната зала. Той леко ускори крачка, за да не го заловят и за да попита за отделен салон, който да е свободен. В двадесет часа вечерта имаше голяма вероятност шансът да е на негова страна, тъй като още беше рано и нямаше много посетители.

Когато влезе в залата, забави крачка. Мястото беше пълно с мъже с костюми и вратовръзки, придружавани от няколко жени, също в костюми, наседали около стъкления прозрачен подиум с два метални пилона, които стигаха до тавана. Пръскаше се по шевовете в четвъртък вечер... Разбра на какво се дължи този факт, когато на една от масите до входа видя рекламни брошури с текст „Всеки четвъртък специална вечер след работа. Вход — петнадесет евро“. Обикновено входът струваше поне с десет евро отгоре.

Той отиде към бара. От тонколоните звучеше парче на диджей Дав, който беше един от собствениците на клуба. Две русокоси красавици във вечерни рокли в лилав и в черен цвят слизаха по стълбите към подиума, като се поклащаха в ритъма на музиката. Други момичета — чернокожи, руси, червенокоси — започнаха да танцуват грациозно пред масите на клиентите.

Бешир си спомни, че Ирина му бе казвала веднъж, че у французите, които не са свикнали с танците до масата, озовавайки се на няколко сантиметра от женските гърди и дупета, без да имат право да ги докоснат, това предизвиквало неудържимо желание. Бешир видя трима здравеняци с тъмни костюми и слушалки в ушите, които веднага бяха готови да се намесят, ако някой клиент направи и най-малък опит да фамилиарничи с момичетата. Един от тях ги бе изненадал с Ирина, докато я милваше. Разпорежданията бяха строги, още повече че ченгетата проверяваха посредством различни клиенти дали зад този нощен клуб не се крие публичен дом. Някои приятелки на Ирина заработваха допълнително с редовните клиенти на клуба, но повечето спазваха правилата и им се плащаше за разсъбличането край масите или в отделните салони.

От четиридесет евро за събличане в салон, което продължаваше пет минути, те получаваха половината. Най-желаните си докарваха

между двеста и триста евро на нощ. Със сигурност печелеха по-малко от компаньонките, поне три пъти по-малко, но като се събереше цялата сума за месеца, се получаваше съвсем нелоша заплата. На стриптийзьорките не се заплащаше с пари, а с билети, закупени от жена на входа.

Висока кестенява жена с черна тясна рокля се приближи до него с усмивка. Вероятно беше италианка. Приличаше му на една актриса, чието име не можеше да си спомни.

— Добър вечер, аз съм Александра. Желаете ли маса, или ще останете на бара?

Излъган, Бешир си бе помислил, че това е една от стриптийзьорките, но се оказа, че това е салонният управител за вечерта, която посрещаше гостите. Разбираема грешка, тъй като самите стриптийзьорки обикаляха между масите, за да предлагат услугите си, и бяха облечени в подобни рокли.

— Бих искал отделен салон. По-точно — този вдясно.

— Съжалявам, но вече е зает и мисля, че двама други клиенти също чакат за него.

В този момент Бешир видя двамата преследвачи да влизат в залата. Все още не го бяха забелязали, но беше въпрос на секунди. Извади от джоба си банкнота от сто евро и я пъкна в ръката на салонния управител, като посочи една жена с ръка.

— Осигурете ми този салон и брюнетката ей там, която прилича на Анджелина Джоли. Всъщност тези двамата, които току-що влязоха, са изпратени от конкуренти и на ваше място веднага бих предупредил управителите.

Брюнетката го изгледа изненадано, но прибра банкнотата.

— Изчакайте, докато салонът се освободи. Не мога да прекъсна стриптийза, но ще минете преди другите двама клиенти. Вземете си билет, връщам се веднага.

Всичко зависеше от този момент, помисли си Бешир. Онези типове го бяха видели и бавно си проправяха път към него. Единият от тях си играеше с пръстена. Нямаше никакво съмнение вече, че Сол бе подписал смъртната му присъда. Достатъчно беше да се блъснат в него и — край. Той се долепи до стената. Мъжете вървяха право към него по розовия килим от леопардова кожа и вече бяха на не повече от пет метра. Достатъчно беше да заобиколят една маса развеселени клиенти

и щяха да са пред него. По-едрият имаше малък белег под окото и силно се потеше. Другият ситнеше подир него.

Бешир видя сребърната халка на пръста на по-едрия от двамата, който бе приковал малките си сиви очи върху него. Потърси с очи стаята зад обшитата с перли завеса.

Играта беше към своя край. Преследвачите бяха на два метра от него. Планът му за бягство се проваляше. Каква ирония на съдбата да умре в стриптийз бар. Улемите твърдяха, че раят, пълен с девици, е достъпен само за истинските борци за вярата. Той щеше да умре сред прелестни полуголи жени и след смъртта си да се озове в царството на жените от Мохамедовия рай, които щяха да изпълнят всичките му желания... освен ако Мохамед не лъжеше.

Точно когато по-едрият преследвач щеше да застане пред него, между тях се озова огромен здравеняк. Бешир не виждаше дори вече залата, толкова широк беше гърбът на горилата. На десет сантиметра над очите си виждаше нискообръснатия му врат. Домакинята бе предупредила управителите и трима охранители заобиколиха хората на Сол и ги помолиха учтиво да напуснат клуба. Двамата убийци си дадоха сметка, че директният сблъсък няма да доведе до нищо и отстъпиха. Едрият се усмихна и махна на Бешир, че ще го чакат отпред.

Домакинята отиде до палестинеца.

— Всичко е уредено, салонът е готов и Маржори ви чака. Купихте ли си билет? Благодаря, че ни предупредихте. Натрапниците бяха прогонени и клубът ще ви почерпи с чаша шампанско.

— И аз благодаря. Един последен въпрос. Италианка ли сте?

Момичето се усмихна.

— Не, аз съм от Тел Авив. Приятна вечер.

Палестинецът се засмя. Току-що беше спасен от еврейка. Каква ирония на съдбата!

Бешир си купи билет и влезе в малкия салон, който му напомняше за прекрасните изживявания с Ирина. Веднага видя светлинния сигнал над аварийния изход. Жената, която толкова приличаше на Анджелина Джоли, го чакаше, за да започне шоуто си. Подаде ѝ билетите. Тя започна да сваля една от презрамките на лъскавата си рокля. Бешир изчака, за да види пищната ѝ тежка гръд, а после мина встрани.

— Красавице, продължавай да се събличаш и не ми обръщай внимание. Само минавам от тук. Не че ми липсва желание, но имам спешна работа...

Под смаяния поглед на девойката той бутна тежката врата, която се затвори автоматично след него и се озова в тъмен коридор, пълен с каси с бутилки. Тръгна по него, а музиката се чуваше все по-слабо. Не знаеше накъде води коридорът, но с нетърпение очакваше да намери изход. Най-вероятно водеше към покрития базар на „Шан-з-Елизе“, тъй като улица „Понтийо“ му беше успоредна. Бутна някаква врата и силна светлина го заслепи. Предвижданията му се оказаха правилни и се озова в базара. Изпита наслада от този миг на свобода. Още веднъж се бе изплъзнал от смъртта и жените в Мохамедовия рай щяха да почакат. А двамата кретени щяха да висят пред клуба, докато затвори, или пък да изпратят някой друг в заведението, но той вече нямаше да е там.

Помисли си да се качи на такси до гара Север, за да си вземе багажа, но това беше опасно. Можеше да наеме и хотелска стая, за да пренощува в Париж, но не се чувстваше в безопасност.

Реши друго. Щеше да остави куфара и да го вземе по-късно. Избра да отиде на някоя друга гара и да хване влак към независимо кой провинциален град. Аллах беше велик и великодушен към своите слуги. Бешир безгрижно прекоси пустия базар. Щорите на магазините бяха пуснати. Булевардът беше на не повече от петдесет метра. Премина през затъмнената аркада на търговския център. Точно когато се беше загледал в изложен на витрината костюм „Хуго Бос“, главата му се пръсна от болка. Бешир се свлече на земята. Смътно различи лицето на някакъв човек, наведен над него.

— Наистина ли си мислеше, че ще ни се изплъзнеш?

Обгърна го мрак. Дали под влияние на удара? Стори му се, че вижда камъка, надвиснал над него, сякаш се готвеше да го смаже.

Великият Ориент на Франция

Улица „Каде“

В храма Майсторът по церемонията духаше свещите, а Марка грижливо сгъваше лентата си на Секретар. В преддверието тихо разговаряха хора на малки групички. В стаята за вечеря се чуваше чукането на чашите и се извиваха синкави къмба дим от първите запалени цигари.

— Каж ми, Антоан, ти ли си натоварен с разследването на смъртта на онази млада жена в Рим?

Марка погледна изумено съседа си, който прибираше своя чук на Почитаем майстор в малко куфарче от тъмна кожа. За пръв път Почитаемият майстор на неговата ложа отваряше дума за работа. И то за официално необявено убийство.

— Нищо не може да се скрие от теб!

— Сам ли работиш?

Антоан си помисли, че определено профаните бяха прави, като си мислеха, че франкмасоните знаят всичко.

— Имам си партньор. По-точно партньорка. Знаеш ли това?

Почитаемият се усмихна.

— Чух, че била мъжкарана, която много те „харесвала“, но не знам нищо за нея. Но мога да ти кажа кой е съдия Дарсан, назначен от Министерството на вътрешните работи да ръководи разследването. Не е наш приятел определено.

— Тоест?

— Носи му се славата на реакционер. Но всъщност мисля, че по-скоро е анархист.

Смехът на комисаря отекна в стаята.

— Реакционер и анархист? Шегуваш се!

— Не съм сигурен, но слушай, Антоан, не за това те заговарям за това разследване. След малко ще ти представя наш брат, който е дошъл специално да се срещне с теб и тъй като е доста високопоставен... Великия архивар, Марк Жуано.

— Шегуваш ли се? Утре трябва да се срещна с него официално! Какво търси тук?

— Несъмнено предпочита дискретната обстановка на ложите. Исква да си поговорите като масони. Знаеш какво означава това. Така че подготви най-любезната си братска усмивка, изслушай го внимателно, а утре ще мина да те видя.

Докато слизаше по стълбите, Марка се настройваше психически за срещата с Великия архивар. Тази длъжност не съществуваше официално във Великия Ориент, но от няколко години все повече братя показваха задълбочен интерес към историята на масонството.

Изследванията ставаха все повече, много провинциални ложи възлагаха задачата на някои братя да проучат тяхната история. Великият архивар бе станал необходима и неделима част от останалите.

След като се прегърнаха и си размениха обичайните думи, Марка седна до Великия архивар. Усмивнат, строен... не можеше да определи възрастта му. Носеше смокинг и черна папийонка.

— Как ти се стори тазвечерната реч, брате? Темата не е от любимите ти, нали? — започна Антоан.

Усмивката на Архиваря се посъбра.

— Така е. Рядко се занимавам с политика. Още по-малко с политически промени. Но положението — разрастване на екстремизма, политическа корупция, социална мизерия — е такава, че...

— Трябва да се направи нещо, нали? — попита Марка.

— Да поискаме VI република, както го направи Ораторът тази вечер — каза Архиварят.

— Какво друго можем да направим? — въздъхна Марка. — Хората не гласуват, нетолерантността разваля обществото. Парите са преди всичко!

— Така е, но не за това съм тук тази вечер, брате.

Марка замълча при последните думи.

— Искам да поговорим за Софи Доуз.

Марка не отговори.

— Кажи ми — Жуано сниши глас, — имаш ли доклад от аутопсията?

— Дори видях трупа.

— Знаеш ли какво означава това?

— Да, че някакъв боклук е убил нашата сестра по ритуален начин. Точно като в легендата за Хирам, който е бил убит от трима лоши другари.

— *Първият го ударил по рамото.*

— *Вторият по врата.*

— *А третият по челото.* Но това не е всичко. Знаеш, че, въпреки че няма официално разследване, със случая е натоварен съдия Дарсан.

— Срегнах се с него.

— Аз също. Истински любопитко. Ударите са направили впечатление и на него. Има подобно убийство. В Израел.

— Кога?

— Преди три дни. Убит е археолог, специалист по епиграфия. Той е работел върху древни текстове, намерени при разкопките. И също е бил масон. Истински масон.

— Може би е съвпадение.

Жуано смръщи вежди.

— Убит е през същата нощ като Софи Доуз. А и... тя трябваше да се срещне с него в Йерусалим.

Списъкът на братята, убити като Хирам, ставаше все по-дълъг.

— Слушай, брате — продължи Марка сериозно, — ако искаш да открия убиеца на нашата сестра, трябва да ми кажеш в какво точно се е състояла работата ѝ.

— Тя подреждаше архивите от Москва. Руснаците са подредили документите по различен начин от нацистите. Следователно всеки документ подлежи на двойно разглеждане. Тъй като нашата сестра владееше еднакво добре както немски, така и руски, проверяваше дали някои документи не са изчезнали.

— Обикновена работа?

— Да. Тя откри известни различия в двете подредби. Някои документи изглежда са изчезнали още преди руснаците да се доберат до тях.

Комисарят сбърчи вежди.

— И?

— Успяхме да се доберем до някои документи, които са били описани от германците. Неизвестни документи. Затова беше убита.

Марка промълви:

— Сигурен ли си, че разликата в двете подредби е единственото нещо, което нашата сестра е открила? Това обикновени документи ли са били? Ами ако е открила още нещо, на кого би казала?

Лицето на Жуано се сгърчи.

— Тя нямаше много приятели... Освен онази жена... ченгето...

— Жад Зевински?

— Да. Тя беше... много близка на Софи. Дори ѝ е поверила документите. Така успяхме да си ги получим обратно.

— Знам това, дори ги видях. Зевински е запазила копие от тях.

Около тях братята започваха да вечерят и коментираха чутата реч. Изведнъж у Марка се прокрадна съмнение.

— А ти в какви отношения беше със Софи?

Жуано се усмихна уморено.

— Погледни ме!

Антоан прехапа устни, преди да продължи.

— Но защо сте държали толкова на тези документи? Те са съвсем обикновени. Не видях друго освен възторжените приказки на запленил от Египет наш брат. Дори ми се стори, че виждам почерка на тамплиерите в тези редове. Това усложнява още повече нещата.

— Те не са обикновени!

Марка повиши тон:

— Нали не вярваш в тези истории за тамплиерите! А и човек не се убива заради това!

— Убива се заради тайна. Тайна, която Храмът може би е криел.

— Глупости!

Жуано повиши глас:

— Не си достатъчно запознат, за да съдиш така!

Няколко братя прекъснаха разговора им. Великият архивар продължи по-тихо:

— Софи беше написала нещо по този повод. За нещастие не го намерих в документите, които ми върна Дарсан.

Марка посегна към джоба на самото си, но си беше сменил костюма и ръкописната бележка, която му даде Жад, бе останала у тях.

— Кажи ми...

Жуано въздъхна. Трябваше да каже още нещо.

— Прочете ли документите?

— Внимателно. Бъди сигурен в това.

— Не се съмнявам. Тогава си прочел, че брат Дьо Брьой е купил земи в малко село на име Пленкуро в Индр, нали?

— Да, прочетох.

— Там има параклис, построен от тамплиерите. Там е доказателството.

Комисарят се направи, че не разбира.

— Не разбирам. Доказателство за какво?

В края на масата Почитаемият удряше по чашата с върха на ножа си. Беше време за поздравниците. Жуано се намръщи.

— Дьо Брьой говори за ритуал на мрака. Боли ме черният дроб. И той остарява. Трябва да се прибирам.

Марка го хвана за ръката.

— Какво доказателство?

— Отиди в Пленкуро и ще разбереш.

И се изправи.

— Пленкуро — повтори Марка като насън. В това време Жуано остави пред него визитна картичка с печата на Великия Ориент.

— Добавил съм и личния си телефон.

Те се прегърнаха според ритуала и той прошепна:

— И не забравяй. Те са навсякъде.

— Кой те?

— Тези, които са убили Софи и всички останали. Една организация, която ни преследва от дълго време и иска да разкрие тайната, която ни принадлежи.

Марка се наведе към събеседника си.

— Кой са те?

— Бързо ще разбереш. Наричали са ги „Туле“ преди войната. Може би са си сменили името. Но почеркът им остава същият. Убиват по един и същ начин и искат това да се знае.

Лицето на комисаря замръзна. Той се поколеба, после каза:

— Слушай, правил съм разследвания в най-старата ложа на нашите италиански братя. Имало е подобни убийства през 1934 и 1944 г. Но във Франция?

Жуано го погледна сериозно.

— Аз също съм правил подобно проучване преди много време. Моят баща е бил убит в Дахау по същия ужасен начин. Срещнал е Злото.

„Шесто убийство“, помисли си Марка, докато гледаше как Великият архивар се отдалечава.

Когато излезе навън, Жуано се почувства много стар. Този Марка нямаше да успее сам. Трябваше му голяма подкрепа. И само един човек можеше да му я окаже. Той набра номера на Шефдебиен. Щеше да му предложи да се срещнат на следващия ден, ако е свободен. Договор с дявола. В замяна Шефдебиен щеше да иска подкрепа, за да стане Почитаем майстор. Само при мисълта за това Жуано се намръщи, но „Туле“ представляваше смъртна опасност.

Шеврьоз

Устата на Бешир сякаш беше пълна с горчив прах. Имаше чувството, че е изял буца пръст. Слюнчените му жлези се опитваха да се справят с този неприятен вкус, но абсолютно напразно. Той подскочи. Стаята беше тъмна. В нея се носеше мирис на мухъл и плесен. Намираше се в нещо като изба, пълна с каси и сандъци с бутилки вино, наполовина счупени. Болеше го главата. Едната му ръка беше закопчана с белезници към някаква метална пръчка в стената. Той прокара свободната си ръка по главата зад ухото и усети болезнен оток в областта на слепоочието. Помещението беше студено и влажно.

Опита се да стане, но мускулите на краката му отказаха да се подчинят, а и тъй като ръката му беше вързана, можеше да се помръдне едва десетина сантиметра. Тялото му отново се свлече на мръсния стар дюшек, върху който го бяха захвърлили похитителите му. Съзнанието му започваше да се прояснява и спомените се завръщаха в обратен ред. Ударът в покрития базар, стриптийз бара, преследването на двете горили, певецът в хотела... Беше се оставил да го заловят като пълен неудачник.

Кръвообращението му се възстановяваше полека-лека, първо в стъпалата, после в глезените и бедрата, но все още продължаваше да има чувството, че краката му са в менгеме. Горчивият вкус в устата му постепенно изчезваше и мракът в стаята намаляваше. Очите му свикваха с тъмнината и видя, че само на метър от леглото му има решетка, която отделяше ъгъла, в който бе затворен.

Отново се опита да стане и усети остра болка в глезените. Видя, че краката му чак до коленете са увити със стоманена жица, чийто край бе вързан за стара желязна халка, захваната в прашната стена. Бяха му събули чорапите и обувките и сега лежеше с боси крака.

Бешир се отпусна. Чудесно измислено! Колкото повече се напъваше да става, толкова повече връзките около краката му се стягаха и имаше опасност да спрат кръвта му. При все това той не усещаше никаква паника, тъй като работата му го беше научила да

запазва спокойствие в подобни ситуации. Още в началото, през 80-те години, бе отвлечен в Ливан от една отцепническа фракция на „Хизбула“, която го бе държала три месеца при подобни условия. Това го бе калило.

Заозърта се с надеждата да открие с какво да се освободи, но не видя друго, освен няколко парчета счупено стъкло по пода на избата. Нищо полезно. Отново се отпусна на леглото.

Бешир не разбираше защо Сол не бе наредил да го убият още във влака, вместо да чака да занесе камъка до хотела. Тримата „евреи“ можеха да го отровят с пръстена и да вземат камъка, като го оставят да се пени като другия нещастник. Защо да го чакат в „Плаза Атене“, щом му нямаха доверие... Може би скоро щеше да намери отговор на тези въпроси и нямаше защо да се измъчва сега с тях.

Зад решетката отекнаха стъпки. Бешир се надигна. Видя двама мъже, но не успяваше да различи лицата им. Чу се превъртането на ключа и решетката се отвори бавно. Единият натисна някакъв прояден от влагата ключ и на тавана светна крушка. Бешир запримига с очи, докато свикне с тази светлина. Другият го гледаше усмихнато, почти топло. Среден на ръст, на около шестдесет години, с румено лице и дълги провиснали върху устата сиви мустаци. Носеше платнена престилка на кръста. Имаше вид на бонвиван, чието червендалесто лице и закръглени форми издаваха склонността му да си похапва. Бешир позна първия мъж — един от тези, които го бяха преследвали. Вторият, с мустаците, се приближи до него с широка усмивка.

— Добър ден, аз съм градинарят. Кое е любимото ви цвете?

Бешир ококори очи. Помисли, че не е чул добре, и попита:

— Кой сте вие? Отвържете ме веднага и кажете на Сол, че искам да говоря с него!

Веселият човечец седна на ръба на леглото и опипа вързаните прасци на Бешир.

— Успокойте се, млади приятелю. Не ми отговорихте на въпроса. Кое е любимото ви цвете?

Бешир се зачуди дали срещу него не седи някой луд, толкова неуместен му се струваше въпросът на това зловецко място. Той повиши тон:

— Не ме интересуват твоите цветя, извикай шефа си.

Човекът с мустаците го погледна тъжно — сякаш беше разочарован от получения отговор. Извади градинарска ножица от джоба на престилката си, срязва халката и сякаш челюстите на менгемето се разтвориха. С усмивка на уста хвана левия крак на Бешир и пъкна малкия му пръст в острието на ножицата. Палестинецът подскочи.

— Чакайте, какво искате...

Човекът поклати глава:

— Не ви излъгах. Нали?

Бешир имаше чувството, че се намира в лудница. Човекът говореше абсурдни неща.

— Излъгал за какво? Нищо не разбирам... — Едва изрекъл това, Бешир изрева от болка. Ножицата щракна силно и отрязва малкия пръст на крака му. Плътта падна на земята, а от раната бликна кръв и изцапа престилката на мъчителя.

— Казах ви, аз съм градинарят. А добрият градинар трябва да използва добри инструменти. Хайде, нямам намерение да прекарвам нощта тук. Питам ви отново, кое е любимото ви цвете?

Бешир започна да се дърпа, но това само го затягаше още по-силно.

— Вие сте луд... аз... розата...

Градинарят се почеса по главата, сякаш преценяваше отговора на палестинеца.

— Лош отговор, приятелю. Лалето. — Бързо и точно той отрязва пръстчето и на другия му крак. Бешир се разкреця като луд и едва не изгуби съзнание. Другият мъж застана до главата му и с всичка сила му удари плесница. Бешир си пое въздух. Беше го страх. Страхът го пронизваше като горещо стоманено острие. Страхът беше по-силен от болката.

— Моля ви, спрете. Ще ви кажа каквото искате.

Градинарят се изправи и прибра ножицата в джоба на престилката си. От другия джоб извади лула и я натъпка старателно, докато кръвта на Бешир продължаваше да се стича по пода.

— Моля ви, ще ми изтече кръвта, спрете я. Моля ви...

В малката стая се разнесе дим с аромат на карамел и прогони лошите миризми. Мъжът дръпна няколко пъти, зареял поглед в празното.

— Аз съм градинар, нали ви казах?

Бешир усещаше как кръвта му изтича и всеки миг ще припадне. Раните го боляха страшно, но чувстваше, че губи и разсъдък. Не можеше да проведе никакъв смислен диалог с палача си. Не биваше да го обижда, а да го поласкае.

— Да... знам... това е хубав занаят.

Лицето на мъчителя просветна.

— Така е и не го казвате просто така, за да ми доставите удоволствие, нали? В наши дни хората вече не уважават този занаят.

Бешир усещаше, че ще изпадне в безсъзнание. Сигурно бе изгубил поне литър кръв. Локвата на пода ставаше все по-голяма. Другият мъж, който стоеше мълчаливо, му удари още две плесници. Градинарят отново седна на леглото, извади ножицата и я остави до него.

— Не, не! — извика Бешир.

— Хайде, хайде. Успокойте се. Ще ви превържем добре и кръвта ще спре — каза той, като извади бинт, памук, малко шишенце спирт и хирургичен ластичен бинт.

Другият старателно направи превръзката. Кръвта спря.

— Сега вече имам достатъчно тор за моите цветя. Впрочем, нали не сте болен от СПИН или нещо от този род? Цветята ми няма да го понесат... — Градинарят стана, взе лопатата и найлоновия плик, които беше донесъл, и сръчно изгреба напоената с кръв пръст. — Един от моите приятели биолози ми каза, че кръвта е чудесен тор за растежа на някои цветя. От няколко години се опитвам да проверя дали е така. И трябва да ви кажа, че има истина в това.

Бешир изтръпна. Този болен луд събираше кръв за тор. Колко ли хора бе измъчвал така...

— Всъщност се шегувах, като ви питах кое е любимото ви цвете. Каквото и да ми бяхте отговорили, щях да ви отрежа пръстите. Винаги постъпвам така, за да изглеждат по-поетични нещата. Ето какво ще стане сега. Вие ще си починете малко, докато аз се занимавам с моите рози, и после ще дойда пак.

Бешир не посмя да го попита нищо от страх да не го ядоса и да му отреже друг пръст. Градинарят внимателно му потупа крака.

— Остават ви още осемнадесет пръста. Възползвайте се от тях.

Двамата мъже излязоха и заключиха решетъчната врата. Бешир отново извика:

— Какво искате от мен?

Градинарят го погледна като дете, което не разбира какво му се казва.

— Другите — не зная. Аз отглеждам рози. — Мъжът тръгна спокойно, но изведнъж се върна към решетката. — Не бях достатъчно честен. Не режа само пръсти. Най-хубавото оставям за накрая.

Бешир изстена. Никой на горните етажи на сградата не чу виковете на палестинеца. Изолацията на стените и околната тишина приглушаваха всеки шум. В малкия замък „Плеси-Бусак“, разположен в китната долина южно от Париж, се намираше седалището на Френската асоциация за ботанически изследвания. Любителите градинари, които имаха наивността да звънят в асоциацията, постоянно попадаха на телефонен секретар. Тези, които отиваха до оградата на замъка, можеха да видят как обитателите на замъка работят в градините. Малкият екип доброволци на асоциацията си поръчваха стоки на търговците от съседното село и всяка година организираха Ден на отворените врати, за да се похвалят с прекрасния парник до замъка, който се славеше с екзотичните си растения и великолепни розови храсти.

Президентът на асоциацията, специалист по розите, имаше славата на бонвиван и никога не пропускаше да направи дарения на Червения кръст в селото. Всички в замъка го наричаха „градинаря“ и това му доставяше огромно удоволствие. Той беше от южноафрикански произход и бе дошъл по тези места към края на 80-те години, след като бе купил замъка от европейски инвеститори. От време на време някои от тях идваха да си починат в това прекрасно природно кътче, защитено от замърсявания. Замъкът служеше и на ръководителите на Ордена, и на някои от неговите членове на път към други страни. Това беше вторият по значимост замък на Ордена.

На първия етаж в напълно обновената кула се намираше стаята за почетни гости. Тя беше голяма, обзаведена в стила на Империята с легло с балдахин и голямо резбовано бюро.

На поставката за писма на бюрото, върху червена кадифена възглавничка, лежеше камъкът. Контрастът на двата цвята още повече подсилваше черния цвят на находката. Сол го гледаше с уважение.

Най-накрая му принадлежеше. Начало на нов живот. Той дълго прокарваше ръка по него, като очертаваше с пръсти еврейските вековни символи. Опитваше се да го оцени. Въпреки че изглеждаше като минерал, в него сякаш имаше скрит живот. Сол стоеше като хипнотизиран пред него.

Отвърна поглед от камъка и се погледна в малкото огледало до бюрото. На осемдесет и пет годишна възраст силите вече го напускаха, но умствените му възможности си бяха все същите. Колко ли живот му оставаше още на тази земя? Петдесет години най-много и повече... но ходът на съдбата щеше да се промени. Текстът на камъка и документите, които пазеше от толкова години, най-накрая щяха да го отведат да вратата, която щеше да го изведе към нови хоризонти.

Той поглади косите си и оправи яката на ризата си. Чу се глух шум. Изкарваха трактора. В съзнанието му изплува спомен от друга страна, от друг живот.

Сол се погледна в огледалото и затвори очи. В спомените си не беше старецът с побелели коси, а буйният СС оберщурмбанфюрер Франсоа льо Герман. Младият идеалист, който бе прекарал последната си нощ в бункера на Хитлер и заминаваше на мисия, която щеше да промени живота му. Това се случваше през прекрасното време на 40-те години, когато гореща кръв течеше във вените му и той беше млад и силен. Обзе го носталгия по това отминало време.

По време на престоя си в Южна Африка и други страни бе наблюдавал развитието на модерното общество, но никога не успя да изпита същото вълнение като през онези сурови и огнени години, когато неговата приемна страна, Германия, беше на крачка да построи най-силната империя, която някога е съществувала на Земята.

Думата „крачка“ му напомни и още нещо. Палестинският убиец, когото бе наел, сигурно вече бе минал през челюстите на ножицата. Лично той ненавиждаше мъченията, но признаваше, че са много ефикасни, и градинарят успяваше да пречупи винаги и най-жилавите. Абсурдното му поведение, смесица от насилие и безсмислени разговори, объркваше жертвите и те му се подчиняваха напълно. Веднъж той му бе показал колекцията си от пръсти и други отрязани части, които съхраняваше в буркани с формалин. Двадесетина буркана, подредени в дъното на един шкаф, и всеки от тях пазеше по нещо от жертвите му. Трябваше да се има предвид, че не бе донесъл колекцията

си от пръсти на чернокожи, която бе събрал в Южна Африка, докато беше военен съветник там.

Всеки път, когато го срещаше, Сол се опитваше да прикрие отвращението, което изпитваше към градинаря, който безспорно бе най-жестокият мъчител в Ордена. Някои дори го наричаха Ножицата заради страстта му към този инструмент и сръчността, с която подрязваше рози и... пръсти.

Сол отново взе камъка в ръце и дълбоко пое въздух, сякаш искаше да се докосне до вековната му душа. Доволен, той го остави върху огненочервената възглавничка и се изправи бавно.

След два дни заминаваше за Хърватия, но преди това трябваше да се види с Йоана, която всеки момент щеше да пристигне. Липсваше само една част от пъзела и тя беше в ръцете на масоните.

Той ги мразеше. Бойните му другари от СС в групата „Туле“ му бяха разкрили зловредното влияние на тази секта с множество пипала. След войната „Туле“ пак го бе спасила, като му даде нова идентичност и го изпрати на сигурно място най-напред в Аржентина, а после и в Парагвай. Франсоа льо Герман, както и много други нацисти бяха започнали нов живот.

Той се беше оженил и градил кариера като директор на дружество за електронни части, което принадлежеше на един от членовете на Ордена. През 50-те години го бяха помолили да поеме ръководството на службата за следене на масоните към Ордена. Постепенно ролята му ставаше все по-голяма, докато накрая зае централно място. Той, малкият Франсоа, бе станал съветник на прогермански Орден. Десетки години бе наблюдавал развитието на обществото, Студената война, ракетите, изстреляни до Луната, промените, настъпили при падането на комунизма, интересни открития... Този втори живот бе преминал като в сън, сякаш предишният му живот никога не бе съществувал. А сега най-накрая щеше да изпълни това, което му лежеше на сърцето, което се криеше толкова дълбоко в него.

Той, Льо Герман, отново им измъкна най-голямата тайна. Зародишът на света. Едно разследване, което бе към своя край.

Париж

Пропусна. Жад отново се прицели, разтвори крака, за да разпреди тежестта на тялото си, и притаи дъх. Пръстът ѝ натисна спусъка. Куршумът излетя от цевта с около сто километра в час и проби долната част на ръката на черния картонен силует. Пропусна. Уцели лакътя. Тренировката приключи. Беше плачевна. От двадесет изстрела само дванадесет точни. Жад бе изгубила форма. Лицето на Софи се бе запечатало в съзнанието ѝ. И най-лошото беше, че дори за миг не вярваше, че ще успее да открие убиеца на приятелката си. Как да го открие, като се намираше в Париж, а убийството беше станало в Рим... тя остави оръжието и заглушителната каска върху шкафа и даде знак на служителя, че е приключила.

Срещна един от бившите си любовници, когато минаваше през кафенето в Управлението на специалните операции.

— Жад? Как си?

— Добре. Върнах се от Рим. А ти?

— Тихо, това е държавна тайна!

— Хайде, хайде! Миналата година видях по телевизията, какво се е случило в Кот д'Ивоар. Казаха ми, че и ти си бил там. Нали ти атакува двата самолета „Сухой“ на авиацията на Кот д'Ивоар на самата писта на летището в Абиджан?

— Не знам за какво говориш, скъпа.

— Напротив! Точно преди това тези от Кот д'Ивоар бяха бомбардирани една от нашите бази и бяха убили девет френски войници от частта „Ликорн“.

— Наистина...

— Толкова по-зле за теб! Щях да ти кажа кой уби в един бордей в Будапеща двамата белоруски наемници, които пилотираха самолетите.

— Няма да ти кажа нищо.

— Върви по дяволите! Но ми се обади, ако останеш по-дълго в Париж.

— Дадено. Чао!

Жад го гледаше как се отдалечава към стрелбището. Завиждаше му. Специалните мисии ѝ липсваха ужасно и тя се питаше дали бе постъпила добре, като прие тази полицейска работа. В момента ѝ се стори добра идея, но си даваше сметка, че желанието за мъст не е достатъчна причина за това. Откакто се бе върнала в Париж, се чувстваше като дърво без корен. Въпреки това се бе прибрала в прекрасния си апартамент на улица „Брансион“, който бе преотстъпила на нейна приятелка. Докато Жад бе в Париж, Кристин, приятелката ѝ, се бе преместила да живее при гаджето си.

Но Афганистанката не можеше да открие себе си в този град, твърде много години бяха изминали... след третия ден в Париж започваше да снове единствено между зловещия си кабинет на улица „Дарю“ и апартаментата, който ѝ се струваше много малък. В Рим живееше в апартамент от сто и петдесет квадрата с гледка към Колизеума...

Жад излезе от клуба за стрелба и се качи в колата. Беше завалило и се наложи да вдигне гюрука. Денят започваше зле и тя си даде сметка, че лошото ѝ настроение се дължи на този Марка. Когато беше близо до него, имаше желание да му удари шамар, просто така, за удоволствие. Надменният му вид и лекциите му но история на масонството я дразнеха безкрайно. Но когато го нямаше, се улавяше, че мисли за него. Бе проверила досието му, както и той нейното най-вероятно, и разбра, че е разведен, че живее сам и че изглежда единствената му страст, освен работата, беше историята на масонския Орден.

Нямаше за какво да си мисли за него. Беше симпатичен на външен вид, но не и мъж, след когото биха се обърнали жените по улицата. Беше ѝ интересно да разбере как изглежда без дрехи. Стройната му фигура беше ли слаба и отпусната, или по-скоро с добре оформени мускули? Изглеждаше здрав... тя преценяваше мъжете без задръжки, тъй като в работата си по цял ден се срещаше и разминаваше с тях.

По принцип фактът, че е франкмасон, би трябвало да я накара да избяга от него и всъщност такава беше първата ѝ реакция.

Спомни си за онзи ужасен ден, когато беше седемнадесетгодишна. Беше избягала от училище, за да се прибере вкъщи и да слуша новия диск на „Дъ Кюър“, който си беше купила

тайно. Майка ѝ, която беше лекар, бе заминала на конгрес, а баща ѝ прекарваше дните във фирмата си за търговия с химични продукти.

Денят се очертава прекрасен. Силното слънце огрява гората. Тя отваря безшумно вратата на голямата тиха къща, убедена, че е сама. Изведнъж чува шум в дъното на коридора от стаята на родителите си. Заковава се на място. Ако баща ѝ я види, рискува да я смъмри строго. Проклина се наум, че не е проверила дали колата му е в гаража. Не знае какво да прави. Ако я види, ще ѝ забрани да отиде в Нормандия с приятелите си този уикенд.

Ами ако това не е баща ѝ, а са крадци? Изпада в паника, изтичва към вратата и се сгушва в леглото си. Жад никога не е била особено смела. Отекват стъпки по коридора, после по стълбите, които водят към кабинета на баща ѝ. Скрива се в чаршафите и се моли да е той. Отгоре чува движение. Това е баща ѝ. Познава стъпките му, толкова пъти го е чувала да ходи през нощта. Но, от друга страна, не е съвсем сигурна. Надява се, че скоро ще тръгне. Точно сега работата му не върви много добре и дори съдия-изпълнителят два пъти вече идва у тях. Веднъж бе дочула разговор между родителите си, че може да се наложи да закрият предприятието.

Жад чака така двадесет минути. Изведнъж горе се чува изстрел. Скача от леглото и се качва бързо по стълбите. Блъска силно вратата на кабинета и... ужас.

Пол Зевински лежи в старото си кресло от износена кожа с увиснала настрани глава и широко отворени очи; локвата кръв на пода става все по-голяма. Тя крещи и излиза от къщата. Тича, тича надалече, през гората, докато има сили. Ако не се бе скрила в леглото си, можеше да го спаси. Но тя беше страхлива.

Година по-късно научи от семейния нотариус, че срещу него е направен заговор между негов конкурент и съдия от търговския съд да ликвидират предприятието му и да го купят на безценица. Нотариусът беше казал също, че двамата виновници за смъртта на баща ѝ са франкмасони. Не знаеше какво означава това, но тази нова дума за нея звучеше като обида. Не можеше да изтрие от съзнанието си, че нейната страхливост и тези двама франкмасони бяха причина за самоубийството на баща ѝ. Ако успее да преодолее страха си и да се заеме с рискова професия, щеше да си уреди сметките с тях.

Дъждът спря. Беше време да отиде при приятелката си Кристин, за да обядват и след това да се отпрати към кабинета си, макар че само мисълта да се озове отново на това зловещо място я смразяваше.

Когато се разделиха с Марка, след като бяха прегледали документите на Софи, си бе обещала да научи малко повече за тези тамплиери, споменавани от приятелката ѝ. Не искаше да разпитва полицаия за тях, тъй като той много обичаше да показва каква широка култура има. Жад бе написала в интернет думата „тамплиер“ и се показаха дванадесет хиляди страници, а това би притеснило всекиго. А и малкото, което прочете, не предизвика интереса ѝ. Истории за скрити съкровища, изгубени тайни от времето на Исус, хилядолетни конспирации, тайни общества... измежду които и франкмасоните. Жад не можа да разграничи истината от измислицата. Само Кристин, която беше специалист по история и работеше като консултант по историческите предавания в радиото и телевизията, можеше да ѝ помогне. Бодра, руса, фотогенична, Кристин дьо Ниеф произлизаше от семейство, живяло в Египет, в чиито корени се смесваха няколко култури. Беше доста отворена и свободомислеща под влияние на майка си, образована и възпитана жена, но също така и стриктно следваше образованието си. Точният човек, който щеше да ѝ обрисова тамплиерите, без да изпада в излишни отклонения.

Жад стигна пред един модерен ресторант, който бързо бе спечелил младите от квартала и поради това цените там бяха доста надути. Кристин го беше избрала. Една от маниите ѝ беше да ходи на места, на които да бъде видяна.

Афганистанката остави ключовете си на служителя, който паркираше колите, и влезе в претъпкания ресторант. Видя Кристин, която разговаряше с някакъв кестеняв мъж от съседната маса, когото не познаваше. Приятелката ѝ го остави и я повика, като размаха ръце.

— Скъпа моя, радвам се да те видя. Откъде идваш?

— Стрелях цяла сутрин. Божествено.

Те се спогледаха и се разсмяха.

— Така те харесвам.

Жад се наведе към приятелката си и ѝ прошепна:

— А кой е симпатягата до теб? Не съм ли го виждала вече?

Кристин стана сериозна.

— Не можа ли да познаеш известния водещ Оливие Леандри? Мое бивше гадже. Ако искаш, ще те запозная с него. Очарователен тип.

Жад се усмихна.

— Не, искам съвсем друго нещо. Искам да поговорим за тамплиерите.

Приятелката ѝ се смая.

— Откога се интересуваш от история?

— Ще ти обясня после. Хайде да си изберем нещо.

Сервитьорът взе поръчката, докато двете млади жени пиеха по чаша шампанско за аперитив.

— Какво точно искаш да знаеш?

— Историята им накратко и някои подробности.

Жад обясни набързо какво се беше случило в Рим и какво общо имаха масонските документи. После Кристин ѝ направи пълен портрет на тамплиерите. Жад научи най-важното за Ордена, създаден в началото на XII век от деветима рицари в Йерусалим сред останките на Храма на Соломон, откъдето идваше и името им. През следващия век Ордена се разраснал изключително много в цяла Европа, разделена на хиляди части, и служел за банка на много крале и кралици. Двеста години по-късно, през 1312 г., папа Климент V забранил Ордена по настойчивото искане на френския крал Филип IV. Иззели имотите им, пленявали и измъчвали рицарите и така постепенно Храмът изчезнал от лицето на Земята. Този трагичен край породил впоследствие безкрай хипотези, някои от които — съвсем безпочвени. За любителите на езотеризма и мистериите те били неизчерпаем извор на тълкувания.

— Отговорих ли на въпроса ти? — попита Кристин, като си взе тънък резен патешко филе.

— Да. А каква е връзката между тамплиерите и франкмасоните?

— От историческа гледна точка — никаква. Нито един уважаван от колегите си специалист не е открил връзка между тях. Масоните пък вярват точно в обратното. Но тук навлизаме в територия на изучаване на символите и ритуалите, които вървят успоредно с класическото историческо проучване.

— Ами всички тези истории за съкровища и тайни... значи са само празни приказки...

— Не съм казала подобно нещо. Просто отбелязвам, че няма доказателство за това.

Жад изглеждаше разочарована.

— Слушай. Във връзка с разследването трябва да отида в един стар параклис в центъра на Париж. Ако открия нещо там, ще ми помогнеш ли? Много е важно.

— Добре, но след три дни заминавам за Йерусалим за представянето на документален филм за свети Петър.

Двете приятелки се целунаха и се разделиха. Преди да тръгне, Кристин каза:

— Знаеш ли... има неизяснени неща за тамплиерите. Кой знае, може би има какво още да се открие.

Докато Жад чакаше да докарат колата пред ресторанта, телефонът в джоба завибрира. Тя вдигна.

— Антоан е на телефона.

— Не познавам Антоан. Съжалявам.

— Антоан Марка. Сещате ли се?

Жад се усмихна.

— Съжалявам, Марка, но не се сетих само по малкото ви име. Може би ще свикна някой ден с него. Какво ново?

— Срегнах се с Жуано. Той има интересна версия за убийците, но трябва да получим достъп до файлове на Интерпол. Предлагам ви да отидем до кабинета. Дарсан е направил необходимото, за да имаме подобна връзка. Да се срещнем към седемнадесет часа, става ли?

— Да. Искрах... исках вие...

— Да. Побързайте. Трябва да затварям.

— Нищо, просто исках да бъда любезна.

Последва няколкосекундно мълчание.

— Внимавайте, че с този ритъм скоро ще пожелаете да ви посветя...

Жад усети иронията. Промени тона и заговори хапливо:

— По-скоро ще умра. Вървете по дяволите!

Затвори телефона и реши да се посвети на нещо друго. Обхвана я желание да пообиколи магазините. Всичките пролетни дрехи бяха останали в Рим. Беше си взела само най-необходимото за Париж. Някои дреболии нямаше да се отразят зле.

Натисна газта и пое към квартал Сен Жермен.

Шевръоз

Кракът го болеше ужасно. Никой не му бе донесъл обезболяващо и усещането се разпростираше по цялото тяло. За първи път в живота си на убиец той бе плакал като изплашено дете. Страхуваше се от завръщането на лудия с ножицата. Не можеше просто така да го измъчват, ако не искаха нищо в замяна. В крайна сметка той си беше изпълнил мисията докрай.

Чуха се стъпки по стълбите. Бешир пребледня, като видя палача си. Човекът с мустаците отвори вратата и също като първия път седна.

— Аз съм градинарят.

Бешир се опита да му се усмихне, за да го умилостиви. Този тип можеше да е садист, който се възбужда от страха.

— Знам. Дядо ми беше също градинар и обожаваше цветята.

Мъжът го погледна заинтригувано.

— Наистина ли? Надявам се, че ви е предал любовта към цветята.

— Да... Какво ще правите с мен?

— Не знам. Изпратиха ме да ви поднеса благодарности и извинения.

Бешир започна да се успокоява. Сигурно бяха от Сол. Нещо са се объркали преди това. Той пое дълбоко въздух. Обзе го надежда.

— От Сол?

Човекът отново се усмихна. Колко симпатичен беше всъщност.

— Не. От моите цветя. Те дълбоко оцениха вашия принос за тяхното развитие. Затова са благодарностите. А извиненията са за това, което ще се случи сега.

Устата на Бешир се напълни с горчива слюнка. Усети, че ще повърне. Зениците му се разшириха, дишането се учести.

— Нали няма да...

— Никога не съм ви лъгал какъв съм, млади приятелю. Аз съм градинарят, а градинарят подкастрия. — Той извади инструмента за мъчение от джоба си и захвана с него палеца на крака.

— Кое е любимото ви цвете?

Бешир извика от ужас.

На петдесетина метра, в парниковата градина на замъка, Сол вървеше в компанията на Йоана — Мари-Ан сред необикновените растения. Истински тропически рай от най-различни видове буйни палми, стотици разноцветни цветя и най-вече изобилие от рози. Сол взе ножицата, която беше наблизко, отрязва една роза и я подаде на убийцата.

— Благодаря. Предпочитам този инструмент да е във вашите ръце, отколкото в ръцете на градинаря. Предполагам, че в този момент си върши работата?

Сол вдъхна аромата на няколко огненочервени рози.

— Да. Жестока необходимост.

— Защо го измъчвате така?

Възрастният мъж хвана ръката ѝ и я поведе към редките видове. В парника се усещаше лека влажност.

— Трябва да разбере дали освен камъка не е отмъкнал и документи или някакви бележки на стария евреин от еврейския институт. И най-вече дали не е казал нещо на някого за тази история. Този господин, наричащ себе си „професионалист“, се остави да бъде проследен от тайните израелски служби като пълен глупак още от йорданската граница. За щастие ние се погрижихме за сигурността му още от Амстердам.

— Защо са го преследвали? Евреите знаят ли за интереса ви към гравирания камък?

— Не. Разпознали са го случайно на границата и са му прикачили таен агент. Той е палестински активист, преследван из цяла Европа.

Мари-Ан късаше листенцата на розата едно по едно и ги хвърляше на земята.

— Как разбрахте всичко това?

— Скъпо мое дете, погрижихме се за агента, който го следваше в „Талис“ при пристигането му на гара Север. На мястото са отишли двама фалшиви лекари, но горкият човек получи силен епилептичен пристъп.

— Предполагам, че нашият приятел, градинарят, се е заел да го накара да проговори.

Сол нежно погали брадичката на младата жена.

— Нищо не остава скрито от вас. Уви, нашият приятел не обича много евреите. Боя се да не му е отрязал... Но сега с палестинеца нещата се уравниават. Не могат да ни обвинят, че сме взели страна в израелско-палестинския конфликт. — Той се разсмя. Мари-Ан се помоли наум никога да не попада в ръцете му.

Излязоха от парника и се върнаха в замъка през главния вход. От сутринта подухваше лек ветрец и свежият полъх, който усетиха след задушния парник, беше изключително приятен. Камъчетата по пътеката към главния вход скърцаха. Отляво, на тридесетина метра от парника, тракторът бавно прокопаваше земята. Шофьорът им махна приятелски, като не спираше да управлява лостовете. Сол едва забележимо махна с ръка и вдъхна свежия въздух.

— Знаете ли какво прави тази машина, скъпа моя?

— Не.

— Копае дупка за нашия приятел, палестинеца, когато няма да е вече между живите. Поисках тялото му да бъде обърнато към Мека. От уважение.

— Желание, което ви прави чест. Когато аз убих босненците, им сложих по една свинска глава в общите гробове.

— Не е хубаво така. Имах няколко приятели босненци в СС и бяха чудесни бойци. — Той спря. — Сега да поговорим за вашата мисия. Отидете и намерете жената от посолството в Рим и я доведете тук. Изгубихме достатъчно време. Един от нашите хора е претърсил апартамента ѝ, но не е намерил нищо. Не можем да преровим кабинета ѝ в министерството. Времето тече. Тези документи ми трябват, за да довърша това, с което съм се заел.

— А после?

— Ще я посети градинарят.

— Разказвали са ми за метода му. Но защо не задава въпросите, преди да заиграе ножицата. Садист ли е?

Сол я погледна замислено.

— Садист... може би, но това не е основната причина. Той използва техника за мъчение, измислена от китайците, възприета от Гестапо и използвана от всички диктатури в Южна Америка. Тези, които практикуват този вид мъчение, са установили, че абсурдното и неразумното смущават поведението на жертвата. Мисълта, че страдаш

без причина, предизвиква много по-голям страх, отколкото играта на въпроси и отговори. Гледали ли сте филма „Маратонецът“?

— Да, този, в който Лорънс Оливие играе ролята на стар зъболекар нацист, който измъчва Дъстин Хофман.

— Точно така. Лорънс Оливие пристига със зъболекарските си инструменти, преглежда зъбите на Хофман, като му повтаря постоянно: „Няма страшно“. После му пробива зъба без причина. Е, и нашият приятел действа по същия начин, но с ножицата. По принцип отрязва по пет-шест пръста, преди да започне да задава въпросите. Всичко зависи от настроението му.

Мари-Ан се загледа в отдалечаващия се възрастен човек. Преди да се скрие от погледа ѝ, тя го повика:

— Защо трябваше да убия момичето в Рим с три удара?

Той се усмихна и ѝ обърна гръб, без да отговори.

Париж

Марка се бе спречкал с Жад. Определено общуването помежду им вървеше трудно. Последният сблъсък обаче го раздразни по-малко от друг път. Имаше нещо трогателно, когато тя понечи да бъде любезна по телефона. Но иронията на Марка спря този порив. Антоан въздъхна. Щеше да се опита да се държи по-добре следващия път, още повече че по всяка вероятност щяха да отидат двамата в параклиса на Пленкуро в Индр, а пътят до там с кола бе не по-малко от четири часа. Трябваше да си запазят две стаи в хотела. Две стаи... В съзнанието на Марка трепна еротична мисъл. Жад беше много привлекателна...

Позвъни се на входната врата. Марка остави мобилния си телефон на дивана, прогони Жад от мислите си и отвори вратата на своя гост. Всеки път, когато Марка канеше своя приятел, Почитаем майстор, се налагаше да полага големи усилия, за да си спомни името му. Анселм не е характерно име за Почитаем майстор от Великия Ориент. По-скоро звучи като име на някой абат, а това е доста смешно за агностична ложа. А и този Анселм, журналист в телевизия, говореше като епископ. Всеки път, когато правеше изказване в ложата, думите му звучаха като на свещеник, който проповядва уважение и братска обич. Някои братя се подсмиваха, още повече че беше отявлен антиклерикал; други благочестиво кръстосваха ръце, но всички го уважаваха. И най-вече Антоан, който въпреки разсеяния си вид слушаше внимателно всяка дума, изречена в Ориента.

В апартамента на Марка след преддверието се влизаше в малка стая, в която основно място заемаше огромната библиотека, останала семейно наследство. Това беше единствената стара мебел в този модерен апартамент, по чиито стени висяха картини на Еро и обливаха стаите в свежи цветове.

— „Мило“? Честно казано, не очаквах да чуя точно тази дума, нито пък описанието, което ѝ направи — каза Анселм, като отпи глътка от аперитива си — сладък бял ликьор. — Жена, която носи

прякоря Афганистанката и оглавява службата по сигурността в посолствата... интересен екземпляр. Учуден съм. Много учуден.

Анселм винаги използваше думата „учуден“, като прехапваше устни. Марка познаваше само този негов порочен навик. А и не трябваше да има други, тъй като за да бъдеш Почитаем майстор в ложа и за да се задържиш на това място, са необходими особени качества. Два пъти в месеца Анселм правеше чудо — в ложата заживяваха и заработваха в общ ритъм хора, които в обикновения живот нямат нищо общо... Истинско чудо.

— Не знам. В последния момент понечи да каже нещо „мило“. Сякаш се изпусна.

— И какво от това? — учуди се Анселм, който продължаваше да бъде голям прелъстител въпреки трите си извънбрачни деца и трите издръжки.

— Ами не знам — въздъхна Марка.

— От дълго време си без жена, старче — отбеляза Почитаемият. — Всъщност изобщо не можа да се възстановиш след този проклет развод. Повярвай ми... — Анселм го погледна състрадателно. — Държал си се лошо! Хайде, стига с тази жена. Нека първо поговорим за срещата ти с нашия брат Жуано.

Марка му предаде дума по дума техния разговор от начало до край.

— Значи ти е говорил за тамплиерите.

— Да. Той вярва, че наистина съществува някаква тайна. И говореше съвсем сериозно.

Двамата замълчаха. Чуваше се само разтапянето на бучките лед. Комисарят продължи:

— Какво знаеш за този Жуано? Познаваш ли го?

— Само по име. Университетски преподавател е, специалист по история на религиите. Син е на Анри Жуано. Известен невролог през 30-те години.

— Знаем. Мисля, че е бил изпратен в Дахау.

— Да, отвлечен е от германците през 1941 г.

— Защо?

— Нацистите са имали нужда от специалисти по неврология. Изпратили са го да прави изследвания в лагер за Луфтвафе, въздушната германска армия.

— Какво общо има това със специалността на Жуано? — попита Марка.

— Германците са търсели нови начини за реанимация на техните пилоти, свалени над Ла Манша. Според оцелелите операции се командвали от есесовци. Опитните зайчета набирали от съседните концентрационни лагери. Хвърляли ги в ледена вода и после се опитвали да ги съживяват. Жуано не се е поддал и е бил убит в Дахау точно преди освобождаването на лагера.

— Мир на праха му във Вечния Ориент — тихо каза Марка.

— Да. Лека му пръст... Тази смърт винаги е измъчвала сина му. И то до такава степен, че е започнал собствени разследвания.

— И?

— През 1943 г. Жуано е бил преместен от лагера за изследвания на Луфтвафе в друг лагер, който се намирал под прякото ръководство на „Аненербе“. Замъкът „Вевелсбург“, „културният“ център на тези болни. Изглежда там са работели върху психиката и по-точно върху различните нива на съзнание.

— Доста неща си научил!

— Жуано представи труд върху живота и работата на баща си по време на среща в памет на депортираните братя. Бях там.

— А този замък?

— Есесовските лекари са работели върху мозъчните механизми. И са имали значителна преднина в тази област навремето. Това се дължало най-вече на факта, че в лекарския екип имало включени най-различни специалисти. Според Жуано е имало дори психоаналитици. И като се знае само какво е било отношението на Хитлер към Фройд!

Почитаемият замълча. Марка си спомни за една книга на Фройд, която беше видял в Рим. Книга за възхвала на Мусолини. Отношенията на бащата на психоанализата и европейските диктатури винаги са били двойки. Анселм продължи:

— Моето професионално мнение е повече от ясно: нацистите са били луди и техните смахнати изследвания не са довели до нищо.

За пръв път Анселм се разгорещаваше и губеше обичайната си сдържаност. Доказателство, че темата го интересуваше извънредно много.

— Например в лагерите на смъртта доктор Менгеле е правил опити върху очите на неговите опитни зайчета, като е инжектирал

химични вещества, за да станат сини. Лудост. Някой си доктор Хорбигер е изнесъл лекция в университета в Мюнхен, че Земята е куха и в центъра ѝ има слънце и други континенти. Не само че тази теория е официално приета, но германците изпратили експедиция на Северния полюс през 1937 г. с цел да открият входове на пещери, които биха доказали тази странна теория. Да не говорим за астрологическите проучвания, Граала, тибетските медитативни техники... Ще отиде цяла нощ!

Марка остави приятеля си да се успокои. Знаеше, че Анселм изповядва чист и твърд рационализъм и не обичаше нищо свързано с езотеризма. За него масонските ритуали произхождаха от някаква вътрешна подреденост и социално мислене. Това виждане беше споделяно от много братя, и то най-вече във Великия Ориент. От братя, които не вярваха в нито един бог и признаваха само светското и републиканското начало на масонството. Анселм беше посветен в ложата Кондом в Гер, истински бастион на радикалния социалистически антиклерикализъм. Всяка година на 21 януари, на годишнината от обезглавяването на Луи XVI, след масонската среща се сервираше телешка глава, а всеки Свети петък — говежди ребра.

Това е един от многото парадокси на масонството, където съжителстват агностици, лаици, но и убедени християни и вярващи евреи.

Марка познаваше един друг брат, журналист в частна телевизия и член на Великата ложа. Специалист по алхимична символика с десни политически убеждения, той често ходеше на проповеди и беше пълна противоположност на Анселм. Марка никога не би ги настанил на една маса: те биха се изпокарали за две минути. А и двамата бяха масони... различаваха се по всичко, но бяха братя.

Във Великия Ориент имаше и други разделения, макар и не толкова явни, но с не по-малка сила. При последното избиране на Почитаем майстор на Великия Ориент голямата зала на „Стад дьо Франс“ се бе превърнала в арена на спорове и битки, в които участваха всички. Много непросветени хора си мислеха, че всичко в една ложа се решава от Почитаемия майстор и че той налага волята си като диктатор, но се лъжеха жестоко. Всяка ложа живееше свой живот и избираше свои дейности.

Когато Марка сърфираше в интернет и посещаваше блога, посветен изцяло на масонството, винаги хвърляше по един поглед и на секцията „Антимасонство“, в която имаше всякакви писания за големия световен масонски заговор. За него не спираше да се говори и беше неизчерпаема тема. Последният появил се антимасонски сайт беше от Канада и в него се твърдеше, че римският легионер, приковал Исус за кръста, е истинският предтеча на масоните и е създал таен Орден, за да победи християнството... Проблемът при тези сайтове беше, че наред с официалната информация се прокрадваха и пълни измислици. Приятелят му Анселм гледаше на всички критики по един и същи начин, но Марка знаеше, че много от официалните истини криеха своя тъмна страна. Проблемът се състоеше в това да разграничиш истината от лъжата.

Анселм допи питието си, изправи се и каза:

— Всичко това в крайна сметка няма кой знае колко общо със сина Жуано. Виждаш, че знам повече за баща му, отколкото за самия него. Какво ще кажеш да хапнем? Ще отидем с колата някъде по левия бряг.

Комисарят обикновено се хранеше на улица „Ансиен комеди“ в един каталунски ресторант, който изглеждаше като книжарница с плакати и брошури по витрината и туристи рядко го посещаваха.

— Добър избор — каза Анселм, — не познавам този ресторант, а често идвам в квартала.

Бяха седнали на малка дървена маса с хартиена покривка, върху която се разказваха историята и заслугите на Каталуня.

— А какво може да е научил за тамплиерите този Жуано? — попита Марка.

Анселм не бързаше да отговори.

— Често ли идваш тук?

— От време на време. Ястията им са чудесни и най-вече черната наденичка. Трябва да я опиташ.

— „Каталунски ресторант“ — прочете Анселм на витрината до входа. — Никога досега не съм те питал, но баща ти е каталунец, нали? Марка сбърчи чело.

— Не, но дълго време е живял в Барселона. Да се върнем на тамплиерите.

Анселм разглеждаше шкафа за виното, който заемаше голяма част от стената. Триъгълните кутийки, покрити с наклонени керемиди, бяха пълни с бутилки тъмно вино.

— Какво вино се произвежда в Каталуня?

Марка изгуби търпение.

— Не те ли интересува, че Великият архивар дойде лично да говори с мен за тамплиерите?

Анселм продължи да го дразни:

— Погледни през прозореца вдясно. Виждаш ли дървената фасада на онзи ресторант отсреща?

— Виждам само японски туристи, които се редят на опашка...

— Да — въздъхна Анселм, — величие и упадък на едно прочуто място. „Прокоп“ съществува от XVIII век. Той е едно от първите места, където хората са идвали да пият кафе, преди да се отдадат на шоколада, но не прекалено, както са казвали по времето на Волтер, тъй като затопля. С други думи, поражда интимни желания.

— Ако си решил да ми правиш сравнение между кафето и шоколада по време на Просвещението...

Сервитьорката, каталунка с дребна гръд и ъгловато лице, донесе ястията.

— Прибраната назад коса не ѝ отива, нито пък тези широки токове! Но да бъдем сериозни. Това, което искам да ти кажа, е, че няма да спечелиш нищо, като се забъркваш в тези истории. Жуано е обсебен от минали работи. Той смесва всичко. Съвсем скоро ще ти каже, че момичето е било убито от неонацисти. — Марка мълчеше и внимателно разрязваше парчетата риба треска в мед. — Погледни например „Прокоп“. На това място се е събирал интелектуалният елит на франкмасоните преди Революцията, за да развиват философските си виждания. Днес го посещават само туристи. Но ето ни нас, които близо два века по-късно седим на две крачки от него и разговаряме. Това е важното. Ти, както и Жуано, си се потопил прекалено много в миналото. Привиждат ви се сенки навсякъде.

— Преувеличаваш!

— Хората просто минават през този свят. Важна е веригата, която ги свързва през времето и пространството! И тази верига продължава от век на век. Човек трябва само да осъществи връзката. Чрез миналото ние градим бъдещето.

— Много поетично — иронизира го Марка. — След като си разви теорията, ще ми помогнеш ли, или не?

— Да ти кажа нещо за Ордена на тамплиерите?

Анселм погледна десерта си някак намръщено.

— Слушай, бях на последната среща на „Орион“. Присъстваше и твоят приятел Жуано, и още един брат, който представи своя труд. Шефдебиен, познаваш ли го?

Марка се учуди.

— Собственикът на „Ревелан“?

— Самият той. Говори точно за тамплиерите. И за първи път се говореше за точни факти, а не за разни езотерични глупости.

— Тоест?

— Тоест влиянието на тамплиерите върху нашите ритуали произхожда от заемки в началото на XIX век, въведени от хора, които са имали достъп до архивите от Революцията. Дребни буржоа, които са искали да въведат в ложите рицарски обичаи. Искало им се е да създадат аристократично родословие. Суета, просто суета!

— Това изобщо не ми помага — въздъхна Марка.

— Е, да! Това убива легендите! — отвърна Анселм, като гледаше сервитьорката.

Антоан се изправи.

— Няма ли да пиеш кафе?

— Не, трябва да вървя.

— Аз ще остана още малко. Никога не съм се запознавал с каталунка.

Марка бавно тръгна към вратата.

— Антоан?

— Да?

— Афганистанката... е хубав прякор!

Париж

Костюмът „Прада“ я съблазняваше от витрината. Жад се бореше с желанието си да се върне в магазина и да си го купи. Беше си изключила телефона, непоносимият Марка, с когото трябваше да се срещне малко по-късно, беше далече и тя реши да си достави това удоволствие.

Тези, които я бяха нарекли Афганистанката, дори не подозираха, че когато беше в Кабул, страдаше от липсата на магазини и имаше огромно желание да пазарува. Беше си обещала веднага щом се върне в Париж, да обнови гардероба си. Толкова приятно бе да се разхожда отново из столицата. Изведнъж усети, че Париж я стимулира. Бе избрала квартал Сен-Жермен, въпреки че цените му бяха от най-високите в столицата, но удоволствието да се разхожда между „Одеон“ и площад „Сен Сюпис“ взе връх. Освен това тук имаше много по-голям избор на дрехи. Поли, рокли и панталони от различни колекции висяха на закачалки от светло дърво. Всичко това създаваше някаква минималистична, почти строга атмосфера, която беше много на мода по това време. Тази изчистена линия вървеше ръка за ръка с надутите цени. По стените в букови рамки висяха снимки, излъчващи спокойствие — черно-бели будистки храмове, добродушни женски лица на ориенталски жени. Дизайнерът дори бе поставил табели от старо дърво над всяка закачалка. На тях с черно мастило бяха изписани различни сентенции: „Светът си остава едно голямо село“; „Животът ни всеки ден е подарен“ и т.н.

Слаба намръщена продавачка показва съблекалнята на Жад. Беше съвсем малка и човек едва можеше да се завърти в нея — нямаше нищо общо с общия вид на магазина. Тя се съблече и надяна новата дреха, докато друга клиентка влезе в съседната пробна. Жад излезе от кабината, огледа се в единственото огледало в магазина и видя строго облечена жена в черен костюм с бял кант. Изведнъж ѝ се стори, че е с пет години по-възрастна. Тя огледа другите дрехи на закачалките, но ѝ

беше много трудно да си хареса нещо. Нищо не ѝ грабна окото и реши да продължи разходката по магазините.

Точно когато влизаше в пробната, върху нея връхлетя тъмнокоса жена, която излизаше от съседната пробна. Нещо сякаш я убоде в ръката, когато момичето едва не падна и заби нокти в ръката ѝ. Лакирани в черно нокти по последна мода. Момичето се изправи и се извини. Едната от продавачките понечи да ѝ помогне, но някак вяло, сякаш беше напълно неуместно да паднеш в това светилище на модата. Жад се усмихна. Ставаше по-трудно да пазаруваш, отколкото да пазиш посолството в Кабул.

Тя се облече и реши да разгледа Сен-Жермен още малко, за да задоволи желанието си за пазаруване. Когато излезе от магазина, без да купи нищо, разочарованата продавачка дори не ѝ каза „довиждане“. Жад знаеше, че се намира в Париж. Слънцето грееше силно изпод двата облака, които мързеливо се придвижваха над столицата. В три часа следобед хората по улиците ставаха многобройни, смесица от туристи и весели парижани.

Тя не можеше да си създаде точно мнение за Марка. Той я дразнеше и интригуваше и това я объркваше. Досуц героиня от поредицата „Арлекин“.

Тези истории за езотерични убийства на франкмасоните я объркваха. Територията ѝ се струваше толкова непозната. Марка плуваше в свои води. Дори и да задейства всичките си връзки, пак нямаше как да е сигурна в получената информация. Някои от познатите ѝ може да са масони, без тя да го знае. Гонеше я параноя и как не, ако се вярва дори само на една десета от приказките за влиянието на франкмасоните. Но заповедите бяха ясни. Трябваше да си сътрудничат с Марка за разследването. Странно, но лицето на Софи потъваше в някаква мъгла и ѝ се струваше, че нейното убийство е просто лош сън. И въпреки това тялото ѝ гниеше в някой гроб на парижкото предградие. Такава беше истината. Не е трябвало да отива при тези франкмасони. Още една причина да не ги обича.

Но трябваше да работят заедно... В късния следобед щеше да се обади на Марка, за да потвърди срещата.

Едва бе изминала и десетина метра по тротоара, когато усети, че главата ѝ се завърта. Тя пресече улицата, но сетивата ѝ се притъпиха. Отсрещният тротоар сякаш се отдалечаваше безкрайно. Вървеше по

пътя като сомнамбул, дишането ѝ ставаше трудно, очите ѝ — неподвижни. Тя се изплаши. Да запази контрол над тялото си, беше основното нещо в нейната професия и дори и най-малкото нарушение в дейността на сетивата я притесняваше. Опита се да приложи някои от съветите на своите инструктори по време на тренировъчните лагери. Успокой дишането, изчисти съзнанието, не се страхувай.

Само един път досега се бе поддала на паниката по време на учение, когато трябваше да се гмурне при пристанището в Льо Авр, за да симулират подводно нападение на командоси. Точно когато трябваше да сложи фалшивата мина под кораба, апаратът ѝ за гмуркане се повреди и не пропускаше въздух до дробовете ѝ. Усещането, че бавно губиш съзнание, е кошмарно. За щастие един от учителите я спаси точно навреме от удавяне, но сега в самия център на Латинския квартал, сред цялата тази радостна тълпа, никой нямаше да ѝ подаде ръка.

Мускулите на краката ѝ бавно се схващаха, ръцете ѝ се сковаваха, съзнанието ѝ отново се предаваше както тогава под водата. Усилията ѝ да запази контрол над самата себе си се оказваха неуспешни. Щеше да се свлече на улицата, без никой да ѝ протегне ръка.

Точно в този миг усети, че някаква ръка я подкрепя. Чудна помощ. Някой е видял неразположението ѝ и се е спуснал към нея, за да я хване и да не се свлече на тротоара. Ето че тя, която бе изживяла толкова страшни мигове в Афганистан, тази покварена и враждебна страна, сега бе беззащитна като старица. Устата ѝ се схващаше като след упойка при зъболекар, а краката ѝ се огъваха на всяка крачка.

— Не се тревожете, госпожице, държа ви.

Това беше топъл, женски, приятелски глас. Жад на всяка цена трябваше да се съвземе. На около десетина метра пред себе си видя терасата на едно кафене.

— Заведете ме да седна. Просто преумора.

Стиснаха още по-силно подмишниците ѝ. Не можеше да види лицето на своя ангел-пазител. Усещаше само сладникавия парфюм, който я обгръщаше. Лек и приятен аромат. Стори ѝ се познат. Жад се успокои. Отново се почувства сигурна.

Гласът стана по-нежен.

— Какъв късмет! Бях точно зад вас, когато пресичахте.

Шофьорите бяха надули клаксони, ядосани, че двете жени блокират движението. Водачът на едно такси ядосан размахваше ръце зад волана.

Жад се остави да я водят, като праметна ръка през рамото на спасителката си. Господи, какъв късмет. Точно като на пристанището, когато я спасиха в последния момент. Трябваше да поиска телефона на жената, за да ѝ благодари. Толкова рядко се случваше да ти помогнат в наши дни. Когато разкажеше на приятелите си за това злощастно приключение, никой нямаше да ѝ повярва. Тя, Афганистанката, да се свлече насред Париж. Каква шега!

Млад мъж с леко набола брада ги видя и предложи услугите си.

— Искате ли да ви помогна? Приятелката ви не изглежда добре...

Жад понечи да отговори, но другата жена беше по-бърза от нея.

— Не, няма нищо. Тя е диабетичка. Трябва да ѝ сложа една инжекция инсулин и ще се оправи. Паркирала съм наблизко. Благодаря ви. — После се обърна към нея. — Хайде, Жад, още малко.

Главата на Афганистанката щеше да се пръсне. Тази непозната не ѝ беше приятелка, а и откъде знаеше името ѝ? Ами тази история с диабета? Опита се да каже нещо, но от гърлото ѝ не излизаше звук.

Тя се сгърчи уплашено. Беше безпомощна като дете. Видя младият мъж да се отдалечава, а нея я водеха в противоположна посока. Терасата на кафенето също се отдалечаваше. Искаше да протегне ръка и да се опре на стола, който вече беше далеч.

— Пус... Пуснете ме. Искам да си вървя. — Тялото ѝ вече не я слушаше. Тя разбра, че е била дрогирана. Натрапчивият парфюм проникваше дълбоко в твърдите ѝ като картон ноздри. Тя се досети. Същият парфюм като на жената, с която се беше сблъскала в пробната. Пробождането в ръката — класически номер!

— Жад, не се безпокой. Всичко е наред. Ще те заведа на място, където ще можеш да си починеш. А после... имаме толкова много да си говорим.

— Аз... Аз не ви познавам. Пуснете ме.

Минувачите я гледаха намръщено, сякаш бе пияна.

Вратата на някаква черна кола се отвори и я сложиха като дете на задната седалка. Толкова зле се чувстваше, че не можеше вече да

различни нито формите, нито цветовете. Всичко се смесваше в сивкава мъгла.

Топлият глас прошепна близо до главата ѝ:

— Спокойно, Жад. Наркотикът ще те отведе в страната на сънищата. И, между нас казано, добре че не си купи онзи костюм. Не ти подходеше. — Тя усети, че я целува по челото, и отново по тялото ѝ пробягна паническа тръпка. А от този парфюм направо ѝ се гадеше. — Наспи се добре. А, забравих да се представя. Казвам се Мари-Ан. Аз съм новата ти приятелка и се надявам, че ще се разбираме добре. Поне за малкото време, в което ти остава да живееш. Афганистанката потъна в дълбок сън.

ДЕБХИР

*Изпратих душата си да полети
в невидимото,
за да разгадае тайните на
вечността.*

*Една нощ тя се върна
и ми прошепна, че аз самият
съм небето и адът.*

Омар
Хаям, **Рубаят**

Шеврьоз

Смъртта. Бърза, мигновена, за да прекрати цялото това непоносимо страдание, което разяждаше плътта и душата му. Третата среща с градинаря беше най-ужасна. Мъчителят отрязва всички пръсти на ръката му, като започваше от горната фаланга, което стократно увеличаваше болката му. Лявата му ръка беше вече само жива рана, увита в превръзка, която градинарят като по чудо извади отнякъде, сякаш наистина изпитваше съжаление към него.

Сол се появи. Той не си го представяше така — възрастен мъж с белоснежни коси, висок и изправен въпреки възрастта си. Той искаше да разбере дали Бешир е взел и някакви документи заедно с камъка и ако е взел, къде са те сега.

Изтощен и изпонарязан, палестинецът беше готов да си признае всичко, само и само мъчението му да свърши. Той му каза номера на шкафа на гара Север, където бе оставил куфара си с надеждата похитителите да проявят малко снизходителност. Напразно. Сол му обеща, че градинарят повече няма да го посещава, но че ще си умре в тази изба.

Освен това му каза, че с удоволствие би изпълнил предсмъртното му желание, ако има такова. Бешир поиска болкоуспокояващо лекарство, за да притъпи малко острата болка и да му донесат отвара от халюциногенната гъба, донесена от Амстердам и скрита в двойната преградка на куфара. Дадоха му много малко морфин, който така и не успя да успокои страданието му.

Няколко часа, или може би минути по-късно той вече бе изгубил всякаква представа за времето, Сол се върна в килията и носеше чаша с гореща течност, която Бешир изпи до капка.

— Убийте ме точно след три часа. Тогава ще съм под пълното влияние на гъбите. — После добави задъхано: — Мръсник, аз изпълних мисията си.

Сол погали мокрите му от пот коси.

— Следяха ви евреи и рискът беше твърде голям. Нищо лично. Дори подкрепям палестинската кауза.

— Спрете с тези глупости! Проклет нацист! — Сол се изправи безмълвно. Главата на Бешир падна на леглото. Измъчваше го един последен въпрос. — Защо трябваше да убия онзи тип от Йерусалим с три удара?

Сол се обърна и му се усмихна.

— Много е дълго за обяснение. Да кажем просто, че вашата жертва принадлежеше към организация, която е враг на моята групировка от много време насам. Този начин на убиване е нещо като визитна картичка. Трябва да ви оставя. Ако това ще ви успокои, до вас ще има жена в последния ви час. Ще бъде в съседната килия. Това може малко да ви помогне. Пожелавам ви по-бързо да достигнете до вашия рай, където вашите девизи ще ви доставят всички обещани от Мохамед удоволствия. В моята религия за съжаление няма подобно нещо.

Бешир видя как Сол се отдалечава към вратата. Главата му вече се замайваше. Гъбите започваха да оказват своето въздействие. Скоро мислите му щяха да отлетят в друг свят. Той разбра, че му остават още няколко секунди в трезво състояние на този свят, и извика:

— Но коя е тази религия?

Ехото от гласа на възрастния мъж долетя до него.

— Тази на по-силния.

Париж

Марка още веднъж внимателно прочете копията от документите на Великия Ориент, които му бе дала Жад. Ръкописът на Дьо Брьой беше или поредица от глупости, или криеше нещо смислено и позоваванията на тамплиерите можеха да се окажат показателни. Във всеки случай Софи беше убита в Рим точно заради тези документи.

Основната мисъл на Дьо Брьой беше да построи нов храм, в който да се изпълнява ритуал, идващ от Египет. Да премахне мозаичния под и да сложи в средата храст с открити корени... а и фактът, че всеки новопосветен трябвало да изпие горчивата чаша във всички ложи по света. Ритуалът на мрака... за да достигне веднага до Великия архитект на Вселената.

Това формално противоречеше на масонското учение, според което построяването на вътрешния храм, този на познанието на всемирната хармония, ставаше стъпка по стъпка. Той не си бе дал сметка за това различие при първото четене, но очевидно нещо се бе запечатало в съзнанието му, защото сега изникна отново.

Основната доктрина на масонството се състоеше в постепенното изучаване на символите и ритуалите. Всеки новопосветен преминава през степените Чирак, Калфа и чак после Майстор и това е само началото, ако се вземат предвид и останалите степени, които се достигаха в някои ложи. Търпението и смирението бяха двата основни стълба, които водеха до достигане на по-високо ниво на познание. Дьо Брьой пък твърдеше, че неговият ритуал позволява да се достигне до състояние на всемирно съзнание. Директна връзка с Бога. Истинско богохулство за масонството, ако тази дума изобщо имаше някакъв смисъл в тази Вселена.

Марка остави документите и разтри врата си. Жуано му бе подсказал да отиде в рицарския параклис в Пленкуро, сякаш там ги чакаше някакво известие. Него и Зевински.

Марка погледна часовника си. Петнадесет минути закъснение. Това хич не му се вярваше... а оставаше и въпросът с правописа на Пленкуро. Тринадесет или петнадесет букви? Отново погледна часовника си. С какво ли щеше да е облечена този път: панталон, пола?

Той въздъхна. По-добре беше да се занимава със сериозни неща. Още повече че си беше дал сметка, че разследването на убийството на Софи Доуз се превръщаше в нещо като религиозно разследване. Освен самоличността на убийците го интересуваше и загадката на документите.

А и тези повтарящи се във времето убийства, имитиращи убийството на Хирам. Задължително трябваше да мине през централата на тяхната обител и да вземе документи по случай, подобни на случая в Рим. Ако във Франция имаше и други подобни убийства с „три удара“, то тогава всяко съмнение, ако изобщо имаше такова, водеше към заговор. Очевидно имаше заговор за убиване на масоните, който се предава от векове. Но с каква цел? Нямахше представа, но невидимият враг съществуваше през всички столетия.

Отново погледна часовника си. Жад го беше забравила. Закъсняваше с повече от половин час! Той набра номера на мобилния ѝ

телефон, но се включи секретар. Със сух тон ѝ остави съобщение да му се обади. Започваше да го дразни и при все това си даваше сметка, че той трябва да направи първата крачка. Жад показваше по-голяма враждебност към масонството от обикновеното недоверие на непосветените. Трябваше да открие откъде идва.

Шевръоз

Постепенно се събуди от миризмата. Тежка, отвратителна миризма, която проникваше и в най-малките кътчета на стаята. Тя познаваше тази мъртвешка миризма. Споменът веднага изплува в съзнанието ѝ. Споменът за две жени в болницата в Кабул, за които талибаните бяха отказали да се погрижат. Те бяха заболели от гангрена и гниеха. Жад охраняваше двама лекари от една неправителствена организация, които тайно носеха лекарства на сестрите в болницата, начело на която стоеше талибан, студент по теология, за когото страданието бе дар от Бога.

Жад бавно се съвземаше от вцепенението си, сякаш главата ѝ беше стисната в менгеме. До ушите ѝ долитаха арабски думи. Тя говореше този език, но не разбираше откъде идват. Вече не беше в Кабул. Беше сигурна, че се разхождаше в Париж, че обикаляше Сен-Жермен, за да си купи нещо, когато...

Долови арабска молитва, дълго стенание, примесено с ридания. Афганистанката си преведе всяка дума, но въпреки това не можеше да разбере какво означават всичките, взети заедно.

Бвити, качвам се на камъка... ноктите ми разкъсват плътта... Бвити... небето е червено от кръв, окото ме гледа. Трябва да тръгвам...

Някой говореше до нея. Откъслечни, несвързани думи. Тя опита да се надигне, но краката ѝ бяха вързани за земята.

— Виждам го... прекрасно е, но камъкът ме задържа... върви си, ти си демонът... — Мъжът извика. — Ти си демонът... Ти ме съблазняваш... горкият аз... всичко е в ръцете на Всемогъщия.

Жад се обърна надясно и видя, че едва на метър от нея лежи мъж, също затворник, който размахваше ръце във всички посоки като обладан от зли духове. Въпреки мрака тя успя да види, че едната му ръка и десният крак са увити в кървави превръзки. Жад разбра откъде

идва зловонната миризма, която беше усетила. Крайниците на нещастника до нея бяха гангренияли. След един определен етап антибиотиците вече нямат никакво действие. Тя обезумя и извика с всички сили:

— Има ли някой тук? Елате бързо. Елате, един човек умира.

Тя спря да вика, когато разбра, че няма смисъл. Реакцията ѝ беше смешна, тъй като хората, които я бяха отвлекли, сигурно прекрасно познаваха състоянието на горкия човек. Сигурно дори те бяха виновни за него.

Тя усети, че отново ще я обземе паника, но успя да запази самообладание. Похитителите ѝ със сигурност не искаха да я убиват, защото ако е така, нямаше да е тук сега. Огледа се наоколо. Намираше се в нещо като изба с решетки. Никакъв изход.

Бвити... корените на небето... окоето също стана черно, кървави сълзи текат... прекрасно е... аз се превръщам в една от тези сълзи...

Жад се обърна към Бешир.

— Кой сте вие? Чувате ли ме?

Мъжът обърна лице към нея. Целият беше потен, очите му бяха обърнати, от устата му излизаше пяна.

— Аз съм този, който е... пропастта...

Добре че той също беше вързан, защото иначе този луд можеше да ѝ направи нещо. Това беше единственото положително нещо в цялата ситуация, помисли си Жад. Мъжът продължаваше да говори, без да спира, но думите му ставаха все по-неразбираеми. Пяната капеше по ризата му и дори горната част на панталона вече беше мокра.

Тя извърна глава и се опита да преосмисли отвличането си от квартал Сен-Жермен. Работа на професионалист. Инжектирането на дрогата, отвличането наред Париж пред очите на стотици минувачи. Момичето, което извърши това, сигурно беше съучастничка на убийците на Софи. Изведнъж се сети, че нейната похитителка и убийцата от Рим може да са едно и също лице и гневът ѝ заслепи всичко останало.

От дясната ѝ страна мъжът продължаваше да говори:

— Камъкът е моята стълба! Аз — опетненият пред Бог!

Миризмата ставаше непоносима. Той нямаше да издържи още много. Трябваше да го разпита, бързо.

— Кой е твоят Бог?

— Най-великият... Скритият. Никой не е чувал истинските му думи.

— А ти?

— Аз видях златната страна на Пресветия, когато той прати духа си в камъка. Той проговори... На езика на хората. И свещената му дума е тяхната съдба.

— На кои хора?

В стаята отекна лудешки смях.

— Нечестивците изкопаха камъка и посяха разруха. Сред останалите думи Господ издълба тази, която ще ги превърне в роби.

— Но кои нечестивци?

— Синовете на Цион, които не познаха истинския Бог. Днес камъкът ще проговори. Ще изрече свещената дума бвити, бвити, бвити.

Жад едва не подскочи от леглото, когато обърна глава към решетката. С лула в уста и пъхнал ръка в престилка, от там я гледаше втренчено мъж с мустаци. Той ѝ махна приятелски и се усмихна. Тя се изсмя нервно.

— Не виждате ли, че този човек умира от болка?

Още един мъж се приближи до него. Той имаше позаплашителен вид и я гледаше настойчиво. Първият отвори вратата и двамата влязоха в стаята.

— Наистина е така. Веднага ще го успокоим, нали, Ханс?

Злодеят с бръсната глава извади пистолет от сакото си и го опря в слепоочието на Бешир. Силен изстрел отекна в избата. По стената се пръсна кръв, примесена с парчета плът.

— Не!

Жад изрева. Споменът за баща ѝ внезапно оживя. Безжизнената глава на креслото, локвата кръв на пода. Кошмарът отново започваше. Куршум в главата. Но този път вече не беше онова малко момиченце и страхът не я парализираше. Изпитваше единствено гняв. Извор, който никога нямаше да пресъхне.

— Отрепки!

Мъжът с мустаците седна до Жад и някак странно погали бедрото ѝ. После поклати глава, остави лулата на пода и с лукав тон каза:

— Аз съм градинарят. Кое е любимото ви цвете?

Париж

Остров Сен Луи

Ресторантът, чиято дървена фасада датираше още от миналия век, се намираше между кея Анжу и улица „Пултие“. Почти всички клиенти бяха антиквари и галеристи на почтена възраст, привлечени от декора в стил бел епок. Кухнята не предлагаше кой знае какви специалитети, но пък за сметка на това имаше голям избор на вина. В залата, където светлината винаги бе приглушена, бяха обособени отделни кътове и клиентите спокойно можеха да си говорят. В тази атмосфера имаше нещо задушевно и специално и това много привличаше посетителите. Създаваше се чувство на споделеност.

Ето защо управителят се изненада, когато видя мъж на около тридесет години, с анцуг, да прекрочва прага и да се спира в преддверието. Той огледа набързо стаята, сякаш търсеше някого.

— Господинът желае ли маса?

— Не. Моят приятел вече е запазил. Сигурно е тук. Благодаря.

И тръгна между столовете към другия край на ресторанта. Там, където управителят бе настанил един господин, който искаше възможно най-спокойната маса.

— Наистина имаш прекрасен вкус, братко. Този ресторант е чудесен. За съжаление не съм облечен подходящо — каза новодошлият и седна на пейка, покрита с износена кожа.

— Не се тревожи, Патрик — успокой го Марк Жуано.

Дойде сервитьорът. И двамата си поръчаха аперитив.

— Покойният ми чичо, когото познаваше добре, имаше много консервативен вкус за обличане. Малко поостарял по мое мнение. И най-вече — в пълен противовес на нравите днес. Казват, че една от характерните черти на истинските благородници е тяхната противоречивост. Така например аз ръководя козметична компания, насочена определено към бъдещето, но в същото време съм масон и защитавам традиционните ценности.

— Точно затова те поканихме в „Орион“. Как намираш новите си братя?

— Очарователни.

— Видях те да говориш с нашия брат биолога. Имате ли... как да кажа... светски отношения?

Шефдебиен се усмихна. Вече се започваше.

— Няма нищо тайно. Този брат, или по-скоро неговите лаборанти са много напреднали в изучаването на биотопите на Южна Америка. Без да навлизам в подробности, накратко казано, те имат опит в ботаниката, който би могъл да бъде полезен на „Ревелан“.

— Тоест?

— Продажбата на козметични продукти е в разцвет. Има много перспективи във въпросната област.

Жуано остави менюто, което до този момент четеше, на масата.

— Тази област, да кажем, по семейни причини не ми е напълно непозната.

— От твоя баща? — попита Шефдебиен.

— Да, от моя баща. Добре си се осведомил!

— Знам само, че е бил известен невролог.

— От него съм наследил афинитета към точните науки. И биологията винаги ме е привличала.

— Мислех си, че повече те привлича философията и духовната природа на нещата. Все пак си специалист по история на религиите.

Жуано си поръча, преди да отговори.

— Аз съм това, което Жерар дьо Нервал е наричал „озарен“, тоест човек, който е бил убеден, че трябва да открие някаква истина. И тази истина е масонството. От много години, също като чичо ти, събирам спомените ни. Отделни спомени, които често са много разпръснати. Всъщност досега няма нито едно сериозно, пълно и научно обосновано изследване, което да изясни корените ни...

— ... и съответно нашето настояще — добави Шефдебиен.

— Да. Впрочем от два века, от официалното му възникване, франкмасонството се е превърнало навсякъде по света в една от най-обсъжданите и опасни понякога власти. А няма основателна причина за това. Защо франкмасонството например оцелява векове наред, защо оцелява след всички диктатури и революции? Ето този въпрос си задавам аз. И не съм единственият.

— И какъв е отговорът?

— Тайната! Тази прословута тайна, която никой не е разкрил и която ние, масоните, без да си даваме сметка за това, пазим. Тайна, в чието съществуване вярват много хора и която подхранва много истории...

— А има ли такава тайна?

Този въпрос прозвуча иронично. Сервитьорът сложи приборите на масата.

— Тайна? Разбира се! И тя е у всеки истински масон. Той я носи, без да го знае. Изживява я, без да може да я обясни. След посвещението си всеки един от нас знае, че се е променил. В душата му заживява нова сила, променя го, преобразува го, развива го. Също като необработения камък в ръцете на майстора, който малко по малко заприличва на нещо. Тайната се крие в изпълнението на ритуала.

— Така ли мислиш наистина...

— Някои мислят, че има и друга тайна. Някаква материална истина. Чичо ти много я е търсил.

Великият архивар се загледа в чашата си, в която пробягваха червени отблясъци.

Сервитьорът поднесе месото така, както трябва в реномиран ресторант в самия център на Париж.

Великият архивар продължи:

— Изгубена тайна, която вероятно един ден отново ще бъде открита. Несъмнено от тамплиерите. Или поне отчасти. Знаеше ли, че чичо ти също се интересуваше от тези въпроси?

Шефдебиен махна вяло.

— Чичо ми се интересуваше от всичко. И най-вече от тамплиерите! Между нас казано, не го приемай лично, но твоето търсене на тайната, в която са замесени и тамплиерите, прилича малко на измислица. Надявам се да не ми кажете, че търсите сина на Исус или Свещения граал...

Марк Жуано го изгледа настойчиво.

— Без ирония, моля. И аз съм като теб, оставям тамплиерите и техните големи тайни на жадните за окултни мистерии профани. Наистина съм убеден, че те пазят нещо. Трябва да поработя върху този въпрос, като остана сам.

— Защо не прекараш няколко дни в замъка на моя чичо в Дордон? Ще бъдеш сам, а и атмосферата е по-спокойна...

Жуано погледна събеседника си и се замисли.

— Приемам предложението ти.

— Добре... Добре. Тогава се обади на нотариус Катарел в Сарла, той урежда наследството. Ще го предупредя. Ще ти даде ключовете.

Великият архивар остави приборите.

— Благодаря ти за съдействието. Знаеш, че не забравям. Но има още нещо. — Постепенно ресторантът се беше напълнил. Отвсякъде се носеха разговори. — Както знаеш, баща ми е умрял в концентрационен лагер. През последните му дни до него е бил един брат, също депортиран. Брат, който нищо не е забравил.

— Било е ужасно...

— Повече отколкото можеш да си представиш. Нацистите са отвели насила баща ми, за да им съдейства за научни опити. В момента, в който вече не са имали нужда от него, са го преместили в Дахау. Там, в един от последните му пленнически дни, той е разказал всичко на другия задържан, Марек. Според него е имало тайно общество, което е правело изследвания за тяхна сметка. Това братство е било много влиятелно в СС и всъщност е представлявало власт във властта. Баща ми е правел опити, свързани с тази тайна.

— Коя точно? Нацистите са правели серия от ужасни и ненормални опити.

— Търсели са вещество, наследено от боговете. Но тъй като всяка врата води до безкрая, те са могли да стигнат както до рая, така и до ада. Това вещество е било част от изгубен масонски ритуал, ритуала на мрака.

Шефдебиен бе спрял да се храни.

— Нищо не разбирам.

— Представи си една Божия напитка, която те отвежда направо към произхода и силата на живота. Това, което ние, масоните, наричаме Великия архитект на Вселената. И си представи какво са могли да направят с нея нацистите! За тях това е сома, възхвалявана във ведическа и арийска Индия.

— Но това е лудост — извика Шефдебиен, — да вярваш в съществуването на изгубена преди векове тайна и която е нещо като... мощно екстази...

— Огромна сила.

— Не, това е лудост.

— Лудост? Нищо не разбираш. Баща ми е умрял заради тази тайна.

Патрик бутна чинията си.

— Аз продавам просто козметични продукти.

— А аз мога да ти предложа нещо по-добро!

Докато разрязваше сиренето си, Жуано продължи:

— Този еврейски брат, за когото ти споменах, посвети живота си на това разследване. Той беше археолог в Израел и миналия месец откри гравирани камък, който споменавал за подобно на търсеното от нацистите навремето вещество. Той бе убит, а камъкът — откраднат от последователите на нашите врагове.

— Кои? „Гуле“?

Лицето на Жуано помътня.

— Да, звярът е още тук, скрит, но нанася удари. Ние и те... се надпреварваме смъртоносно за тази напитка.

— Кои сме „ние“?

— Няколко души от „Орион“. Това разследване не касае Великия Ориент. На Почитаемия майстор ще му стане лошо, ако разбере за това.

Шефдебиен се огледа наоколо и после сложи ръка на рамото на Жуано.

— Добре, да обобщим, преди да ме заболи главата. Става дума за древна тайна. Нещо като чародейно питие, напитка, която хората са познавали, а после са изгубили. Прочутата сома на древните. Напитката, от която заприличваме на богове!

Великият архивар се усмихна.

— Точно така. Открай време се знае, че някои растения, тоест някои молекули, имат голямо влияние върху човешката душа.

— А ти знаеш ли кои растения се съдържат в тази напитка?

— Едното е известно, другото се съдържа в рицарския параклис в центъра на Франция благодарение на ритуал, открит от брат през XVIII век, а третото е изписано върху въпросния камък. Липсва единствено дозировката на тези три съставки. В един архивен документ се споменават тези елементи, но се назовава само един. Хората от „Гуле“ вече познават два от другите елемента. Първият,

който открие трите елемента, ще може да произвежда напитка, която ще отвори нови врати пред сетивата, ако цитираме Алдо Хъксли.

Двамата мъже дояждаха десерта си. Мълчаливо. Жуано изглеждаше уморен. Бе говорил много. Шефдебиен, който обичаше кратките обобщения, анализираше чутото.

— Добре. Кажи ми кое е веществото, открито от теб.

— То е цитирано в архивен документ, който руснаците ни върнаха. Този документ е копие на изгубен оригинал, вероятно написан от някой германски бюрократ. Навремето е било честа практика да се преписват документи, тъй като можело да се окажат важни. Накратко, един от нашите Архивари, Софи Доуз, откри това копие. Оригиналят вероятно е останал в ръцете на „Туле“. Значи и двете страни познаваме първия елемент.

Кафетата димяха на масата. Никой не беше отпил.

— Кой?

— Чувал ли си да се говори за огнената болест? За огъня на свети Антоан?

— Не.

— През 1039 г. е избухнала първата епидемия от тази болест в Дофине. Половината селяни са полудели и са станали жертва на невъзможни халюцинации.

— Откъде идва тази епидемия?

— *Claviceps paspali*, или *Claviceps purpurea*. Малка гъба, известна като мораво рогче, която расте по ръжта. През 1921 г. са изолирали халюциногенните съставки в тази паразитна гъба, някои от тях са впечатляващо силни. В мистериите на Елефсис в Гърция, посветени на Персефона, богинята на подземното царство винаги е представяна с житен клас в ръцете.

— А вторият?

— След като откри първите документи, в които се споменаваше тази гъба като съставна част в изгубения ритуал, Софи Доуз ми каза веднага и ние пренасочихме разследванията си. Казах за това на Марек, а той, от своя страна, го потвърди чрез казаното от баща ми относно опитите на нацистите. След един месец Софи откри друг документ, ръкописа на Дьо Брьой, и почти по същото време Марек откри гравирания камък. Софи замина да посети параклиса в

Пленкуро, където мислеше, че се намира вторият елемент, преди да отлети за Рим. Повече не я видях.

Шефдебиен изглеждаше смаян. Жуано продължи:

— Третият елемент, открит от Марек, е в ръцете на нашите неприятели.

— Убитият археолог... — прошепна Шефдебиен.

— Точно така — каза Великият архивар, — трябва отново да намерим камъка и следователно „Туле“. И затова имам нужда от твоята помощ и от средствата на твоята компания. Ако съберем трите съставки на сома, трябва да я произвеждаме. За да се пие...

— А каква е връзката с ритуала на мрака?

— Сома е част от този загадъчен ритуал.

Жуано махна за довиждане на своя брат и тръгна към катедралата „Нотр Дам“. Следобед искаше да замине за Сарла. Шефдебиен се бе обадил на своя пилот и самолетът, собственост на фирмата, беше готов да излети по-късно през деня.

Въпреки пролетното слънце по брега на Сена беше хладно. Шефдебиен вдигна яката си. Веднага щом отидеше в кабинета си, щеше да се обади на шефа на лабораториите, за да предостави веднага възможност за работа на Жуано.

Шефдебиен не намираше друго освен положителни страни в това сътрудничество. Той и за миг не вярваше в божествените свойства на тази напитка, приемана по време на въпросния ритуал. Струваше му се, че Жуано доста се е вкопчил в това разследване и беше приел нещата прекалено лично. Мислите му бяха обзети единствено от този ритуал на мрака. Понякога някои братя доста се увличаха и Жуано беше пример за това. При все това може би, без да искат, древните бяха открили отвара с психотропни и лечебни свойства. Пазарът на антидепресанти беше широко отворен, а и от дълго време „Ревелан“ се опитваше до навлезе във фармацевтичната индустрия.

Но най-важният мотив за желанието му да участва в цялата тази работа беше моралният дълг, поет от Жуано. Членът на „Орион“ имаше голямо влияние и щеше да му помогне да постигне целта си, която преследваше от години: да стане бъдещият Велик майстор на Великия Ориент.

Шеврьоз

— Кой сте вие?

— Казах ви. Аз съм градинарят.

Мустакатият наистина изглеждаше такъв. Жад се понадигна на леглото и видя, че бърка в джоба на престилката си.

— Защо съм тук?

— Не знам. Искам просто да разбера кое е любимото ви цвете.

— Съжалявам. Мразя цветята.

Мъжът извади малка ножица от джоба си и я размаха пред очите й.

— Не е възможно. Всички обичат цветята, особено жените. Ще ви науча да се държите както подобава.

Той постави градинарския инструмент върху големия й пръст. Тогава Жад разбра какви бяха превръзките на ръката и крака на мъртвия до нея. Тя не трепереше. Обученията, които бе преминала, я бяха научили да не се плаши от физически и психически мъчения. По време на стаж в лагера на Главната дирекция по външна сигурност до Орлеан един от инструкторите ги бе запознал с различните видове мъчения, практикувани по света. Отнемане на сетивата, използване на наркотици, използване на електрически ток и на всякакви други уреди за мъчение, но от всичко казано изводът, който се налагаше, беше, че най-голямо въздействие върху жертвата имат повторяемите мъчения. Тази практика бе въведена в Чили при Пиночет и в Аржентина от полицията на генерал Видела с активното съдействие на специалисти от ЦРУ и тя бе показала своите резултати.

Фактът, че стана очевидец на убийството на арабина, само я подготвяше психологически за това, което я очакваше. Но тя нямаше да покаже страх и да достави удоволствие на този мръсник, който искаше да я нареже. Тя знаеше, че страданието ще е жестоко, непоносимо, но се сети за Софи и концентрира цялата си омраза върху този палач.

— Преди да започнете вашата работа, градинарю, бих искала да ви задам един въпрос.

Мъжът, объркан, спря движението си.

— Ами... добре.

— Обикновено мъчителите като вас всъщност са импотентни. Правила съм проучване за това. Те се радват на болката на жертвите, но не могат да се възбудят. И при вас ли е така?

Мустакатият мъж пребледня и каза на помощника си:

— Ханс, остави ни! Ще си поговорим малко с госпожицата, за да оборя аргументите ѝ. Мисля, че виковете ѝ ще бъдат непоносими. — Той я изгледа с прехапани устни. — Жена, която не обича цветята и се съмнява в моята мъжественост... За пръв път ще изневеря на принципите си и ще започна от ушите! — Градинарят доближи ножицата до главата на Жад, но тя не трепна. Знаеше, че палачът ѝ чака и най-малкия признак на страх, за да започне мъчението си. Нейното непоколебимо и иронично лице сломяваше силата му.

Металните остриета се отвориха и се плъзнаха около дясното ѝ ухо много нежно, почти като милувка. Жестока милувка. Жад затвори очи и стисна юмруци, както я бяха учили, за да концентрира цялата си мускулна енергия. Мъжът се наведе над нея. Тя усети острия му дъх, примесен с мирис на тютюн.

— След пет минути ще ме молиш да спра, но няма.

Изведнъж в избата се чу женски глас.

— Достатъчно, градинарю. Остави я на мира.

Мъжът се изправи и се обърна към решетката. Лицето му се беше изопнало от гняв.

— Как смееете да ме прекъсвате сега? Следвам точни заповеди.

Младата жена се появи зад решетката и повиши тон:

— Моите са по-важни. Сол иска да я качим горе и аз лично да се заема с нея. Изчезвай. И вземи горилата си Ханс.

— Не можеш да ми говориш така, сополанке. Знаеш ли, че и аз съм от организацията?

— Да, и не ми пука. Искаш ли да кажа на Сол, че не му се подчиняваш?

Мъжът прибра ножицата и се изправи с неохота.

— Не съм сигурен, че Сол иска точно това, но... — И добави към Жад: — Знай, че просто ще отложим за малко нашето занимание.

Никога не съм използвал женска кръв за моите цветя. Ще се върна скоро. — Той отвори вратата и излезе с помощника си.

Мари-Ан се приближи до Жад и на свой ред седна до нея:

— Спасих те. Дължиш ми голяма благодарност.

Жад я погледна презрително.

— Не се надявай на никаква благодарност от моя страна. Знам коя си. Ти уби Софи в Рим.

— Да. Фасулска работа. Всъщност ти ми се струваш много поинтересна мишена. С теб трябва да си кажем някои неща, но преди това трябва да взема предпазни мерки. — Мари-Ан извади сребърен пръстен с остър връх от кожена кесийка и го сложи на показалеца си. Преди Жад да помръдне, тя притисна пръстена върху голия ѝ крак и на мястото, където я убоде, се появи капчица кръв. — Имаш късмет, Жад. В тази изба обикновено се леят литри кръв. А от това малко ще поспиш, около четвърт час. Време, напълно достатъчно да те преместим горе.

Афганистанката усети, че главата ѝ се замая отново, както и когато я отвлякоха. Понечи да каже нещо, но не успя.

Париж

Великият Ориент

Имаше стотици картонени кутии върху металните сиви полици в голямата стая на шестия етаж в сградата на Великия Ориент. На всяка кутия имаше поставен етикет с надпис на кирилица, а върху някои от тях още личеше, че е имало и печати, които са били скъсани.

Марка поглади остарелите кутии, които бяха изминали хиляди километри през цяла Европа. Париж... Берлин... Москва и отново Париж. Необикновено пътуване на тези ръкописи, скрили историята на вековния Орден.

Полицаят се върна към входа на залата с архивите, където се намираще уредникът, четиридесетгодишен мъж с прошарени коси и гъсти вежди.

— Какво вълнение да гледаш тези архиви, когато знаеш историята им! Благодаря, че ми позволихте. Колко ли време ще е необходимо, за да се изчете цялата тази информация?

В късния следобед, тъй като Жад не се появяваше, Марка реши да отскочи до улица „Каде“, за да види дали има още ръкописи на Дьо Брьой и някакви сведения за убийства на братя масони, подобни на убийството на Хирам. Той бе повикал и уредника, който, за късмет, щеше да прекара една част от вечерта в подреждане на руските архиви.

— Тук вероятно са цели години. За щастие руснаците много са ни улеснили, тъй като етикетите, които виждаш по кутиите, са много точни и изчерпателни. Като си помислиш, че от 1953 г. служителите, които са знаели френски език, са прекарвали месеци в разлистване и изучаване на тези листове, без най-вероятно да знаят колко са важни. Или може би са превели работата, свършена вече от германците...

— Какво са търсели?

— Съветската империя се е впускала в Студената война. Сигурно са търсели политически документи и най-вече са искали да разберат каква е била организацията на ложите и дали си имаме своя шпионска мрежа. Комунистите не са ни обичали много...

Марка поклати глава.

— И не само те. Нацистите, фашистите, комунистите, реакционерите, монархистите, националистите... трябвало е да имаш здрав гръб, за да обявиш принадлежността си навремето.

— Е, да, човек не може да се харесва на всички, но тези архиви представляват най-вече исторически интерес, също като документа, върху който работя сега. Виж го.

Уредникът подаде на Марка пожълтял от времето лист със ситен, архаичен почерк. Той беше изписан много красиво и започваше с думите:

Списък на новите служители на ложата „Деветте сестри“

Откъс от речта на 20-ия ден от 3-тия месец на 1779 година

Почитаем майстор — брат Франклин

Марка извика:

— Списък с членовете на Ложата на Бенджамин Франклин! Това е безценно!

Уредникът се усмихна:

— Тази бележка е на повече от двеста години. Но какво мога да направя за теб?

Полицаят разказа накратко за убийството на Софи Доуз, за документите, върху които е работила, и разкритията за убийствата в Италия. Уредникът замислено си почеса брадата.

— Доуз взе всичко и от папката на Дьо Брьой няма нищо. Между нас казано, много се ядосах, като я видях да взема оригиналите със съгласието на Жуано. За щастие ни ги върнаха! А относно убийствата, за които ме питаш, те съветвам да видиш в книгата с описа на руските кутии. Те са старателно и точно подредени. Надписите са на кирилица, но числата са същите. Когато намериш това, което ти трябва, ме повикай. Аз съм в съседната стая.

Марка седна на стол до стената и взе голямата жълта папка с описа. Погледна часовника си — двадесет и два часа. Отново си помисли за Жад и набра още веднъж номера на мобилния ѝ телефон. Остави ново съобщение на секретаря. Може би ѝ се е наложило да свърши нещо спешно. В крайна сметка не бяха женени, за да ѝ се налага да дава какъвто и да било отчет. Нямаше да казва и на съдия Дарсан. Щеше да го стори на следващия ден, ако пак нямаше новини от нея.

Отвори папката и прегледа различните заглавия. Квитанции за членски внос от 1830 г., речи от 1925 г., протоколи от срещите през 1709 г... Марка търпеливо четеше. След около половин час очите му започнаха да се зачервяват, а краката — да изтръпват. Точно тогава обаче попадна на интересна бележка.

Мемоарите на брат Андре Барикоф от ложата „Гренел етоале“ за преследваните масони в историята. Година — 1938, серия — 122, подраздел — 12 789.

Марка стана и отиде да повика уредника, който подреждаше някакви разпилени документи. Той вдигна глава и му се усмихна. След две минути пред Антоан стоеше голяма картонена кутия. Той скъса връзката и отвори размекнатия от влагата капак. Вътре имаше папки с

много ръкописи и таблици с числа. Марка прегледа папките една по една и най-накрая попадна на тази, която го интересуваше.

Остави голямата кутия на пода до бюрото и отвори папката „Барикоф“, в която имаше около десетина листа. Това беше журналист, член на Великия Ориент, който работеше в един от всекидневниците с голям тираж. Той бе описал доста подробно насилствената смърт на някои братя през годините. Марка бързо изчете текста. На осма страница сърцето му подскочи. Тридесетина реда...

... Интересно е да се отбележи, че по-възрастните ни братя говорят за убийства, подобни на убийството на Хирам. Първите са извършени в Германия в средата на XVIII век във Вестфалия. Дванадесет германски братя от една и съща ложа били намерени мъртви на поляна с нанесени белези като тези по тялото на Хирам — счупена ключица, счупени гръбначни прешлени и смазан череп. Наш брат, полицай, който водел разследването, открил, че убийците са част от страшното братство „Света Вехме“, създадено от съдии и военни с цел да унищожат враговете на християнството. Разследването било спряно и виновниците никога не били намерени. Братът полицай изпратил писма до ложите, за да ги предупреди.

Попаднах и на други две подобни убийства, извършени отново в Германия точно след войната. Първото е извършено в Мюнхен след неуспеха на спартакистката революция, когато крайнолевите комунисти не успели да завземат властта през 1919 г. в Бавария. Действията на франкската част „Оберланд“, дясноекстремистка милиция, ръководена тайно от групировка, наречена „Гуле“, били безпощадни и сред стотиците убити е имало и няколко масони, убити по същия начин. Важно е да се отбележи, че тези братя не били част от революционерите. Има и още едно убийство, този път извършено в Берлин. Става дума за Почитаем майстор от ложата „Гьоте“, захвърлен на тротоара със същите белези по тялото. Би било интересно да се разбере дали нацистите продължават да убиват по

подобен начин, но след затварянето на ложите и създаването на лагерите нямаме достъп до подобна информация.

По-нататък в текста следваха философски размишления върху обтегнатите отношения с фашистите. Марка си записваше някои неща в същия бележник, в който пишеше и в Рим. Най-накрая попадаше на сериозна следа. Вече не ставаше въпрос за съвпадения. Всичко идваше от Германия. Кървава пародия на смъртта на най-уважаваната в масонството фигура — Хирам.

Шеврьоз

Без съмнение някой аристократ от края на XVIII век бе автор на недокоснатия декор на тази стая, където всичко говореше за удоволствие. През последните години от управлението на Луи XV благородниците бяха създали стил, изцяло посветен на удоволствията от плътската любов.

В по-отдалечените от Париж и Версай замъци, в красивите долини, бяха построили специални домове за удоволствие, където се събирали развратниците по онова време. Далеч от великолепието на двора, от светските салони и от философски кръгове на столицата се бе зародило ново изкуство на живот.

Големите прозорци гледаха към парка. Капаците бяха вдигнати. Дълги завеси пропускаха слънчевите лъчи, които се отразяваха върху излъскания под като в блестящо огледало. Навремето тази светлина нежно е галела снежнобелите крака на любовниците. Над мраморната камина имаше огромно венецианско огледало. Върху големите заоблени кресла бяха разхвърляни женски дрехи. До бюрото от махагоново дърво имаше обувка с ток. Другата беше на леглото. Бял ленен шал бе праметнат върху мраморния бюст със съучастническа усмивка.

В дъното на стаята имаше тъмна ниша, скрита зад завеси. Върху леглото от тъмно дърво с балдахин лежеше жена, изпод чиито разкъсани дрехи се виждаше бяла плът. От дивана Мари-Ан с пламнал поглед гледаше жената, която щеше да убие.

През всичките тези години, обладана от единственото желание за мъст, хърватката не бе имала време да помисли за любовния си живот. Тя се бе виждала с разни мъже, имаше мимолетни авантюри, но никога не бе изпитвала сексуално желание. Беше добра, старателна любовница, но не чувстваше нищо.

Да убиваш, означаваше да чакаш. Да чакаш понякога по цели дни, докато пляквата излезе от бърлогата си. Да чакаш в коли, в коридори, на пътя. Да чакаш в дъжд и вятър. Мари-Ан не знаеше как

братята ѝ убийци прекарваха времето си, преди да убиват, но тя бе намерила решение.

Докато чакаше, си представяше следната гледка, без съмнение запечатана като спомен от детството ѝ — стая, потънала в полумрак с хубави мебели. Всичко напомняше удоволствие. В един по-тъмен ъгъл имаше легло. Разхвърляно легло, където мирисът на сладострастието се слива с мириса на непознато тяло. Тук Мари-Ан винаги спираше да си представя. Когато желанието ставаше гореща рана. Само веднъж си бе позволила да отиде по-далече. И тогава, като в проклет сън, видя тялото на друга жена... От тогава си налагаше да не мисли за подобни неща. До днес, когато влезе в тази стая.

Навън паркът беше тих. По това време работниците бяха приключили работата за деня. Мари-Ан погледна през прозореца. Голямата поляна беше пуста. Само статуята с мраморен поглед бдеше в тишината. Отвъд поляната се простираше дъбова гора, чак до края на имота. Никой нямаше да я обезпокои.

Хърватката се обърна към леглото. Жад се бе размърдала. В какъв ли тъмен свят се бе озовала? Мари-Ан видя, че се е изпотила леко под мишниците. Никога не бе виждала нещо по-еротично.

Трябваше да се вземе в ръце. Да си спомни за какво я беше довела. Ала погледът ѝ спря върху махагоновото бюро, където беше поставена прозрачна кутийка с две все още пресни гъби с набръчкана шапчица. Арабинът бе взел само малка част от тях. Именно тя, по нареждане на Сол, бе приготвила отварата. Халюциногенна напитка, за да се подготви за преминаването в отвъдното. Оставаха две гъби... с които да се остави на собствената си слабост и да задоволи желанията си.

Жад леко простена. Беше ѝ студено. Ръцете ѝ бяха вкочанени. Остра болка пробягваше по краката ѝ. Искаше да се размърда. Не можа.

— Няма смисъл — каза тих и бавен глас. — Същинска Спяща красавица — продължи гласът, — само дете няма да дочакаш принца. Няма да дойде... — Жад отвори очи и се помъчи да се изправи. Убийцата стоеше пред нея: — Не ме карай да те измъчвам. Помисли за тялото си. Толкова хубаво тяло. Сигурно си изпитвала сладки удоволствия... — Мъчителната се качи на леглото. — Приятелката ти

беше хубава. Целунах я, преди да я убия. — Жад сподави вика си. — Само че ти си гола...

— Кажи ми какво искаш!

Мари-Ан се отпусна на леглото. Русите ѝ коси докоснаха Жад.

— Аз? Толкова много неща! И най-напред... — Тялото на Афганистанката се изпъна. — Кукличката се страхува? Предпочиташ твоето ченге ли?

— Откъде знаете?

— Наистина ме разочароваш. Ченге! А как беше Софи?

— Мръсница!

— Щом казваш! Във всеки случай ще умреш. Така че не се ядосвай. Мръсница? Може би?

Жад пое въздух.

— Не, нямам нищо общо с ченгето. Не е мой тип.

Гласът стана по-глух:

— Не?

— Не.

— Предпочиташе приятелката си?

— Познай.

Русите коси помилваха тялото ѝ.

— А ако не обичам загадките?

— Ръцете ми... Софи обичаше ръцете ми.

Мари-Ан стана, залитайки.

— Ръцете ти... Твоите ръце? За идиотка ли ме вземаш? — Тя се засмя и захвърли обувките си в другия край на стаята. — Ще ти докажа обратното.

— Докажи го тогава!

На бюрото сред книжата имаше нож за хартия.

— Една ръка. Само една. И ако направиш дори и едно движение... — хърватката допря ножа до гърлото ѝ — ... ще те убия!

Жад си помисли за Марка. Без причина. Можеше да си помисли и за някой друг. Защо не за баща си? Или за някой мъж, когото бе обичала? Защо за него? Той не представляваше нищо. Неудачник. Истински неудачник. Изведнъж се сети за един час по френски в гимназията. Дълго бяха обсъждали произведение на Пруст. „Една любов на Суан“. Една невъзможна любов между образован мъж и лека

жена. Любов, на която Суан посвещава всичко. Страстта към жена, която „дори не е мой тип“.

Жад си спомняше това последно изречение. Не знаеше дали е точно така, но смисълът беше същият. Същата истина. Истина, която я плашеше и която я бе карала често да сменя любовниците си. Контета, интелектуалци, но никога не се беше влюбвала. И сега, съвсем близо до смъртта, тя мислеше за този тип със смешно име Антоан.

Мари-Ан бе приключила с освобождаването на дясната ѝ ръка. Тя сграбчи пръстите на пленницата си.

— А сега ми достави удоволствие.

Сарла, Дордон

Господин Катарел беше опитен нотариус. В края на всяка седмица се разхождаше сред природата, облечен спортно и с цифров фотоапарат през рамо. Когато срещнеше някой от своите клиенти, веднага се впускаше да разказва за страстта си към местната архитектура и започваше дълги обяснения за някоя къща с дървен скелет или срутен покрив.

Като съвестен кореспондент на „Исторически преглед на Перигор“ той редовно публикуваше по някоя възторжена статия за проядена от червеи входна врата или пък разкриваше недостатъците на модерната архитектура. С течение на времето си бе извоювал славата на добър познавач и така си бе спечелил много клиенти. Всяка новопоявила се агенция за недвижими имоти, работеща в неговата област, бързо залязваше. И това беше така, тъй като живописните снимки на господин Катарел не се появяваха само в регионалните списания, но и сред любителите на стари къщи — заможни хора, които проявяваха интерес към някоя стара къща или замък, които да реставрират.

Господин Катарел беше дискретен човек. Беше наследник на няколко поколения деловодители при нотариуси, познаваше добре работата си и региона.

Ето защо, когато младият Шефдебиен, както го наричаха, за да го различават от чичо му, го бе помолил да посрещне един от неговите приятели, Марк Жуано, нотариусът прие с охота. Още повече че

генералният директор на „Ревелан“ бе уточнил, че приятелят му ще се настани в замъка.

От летището в Бурге Жуано бе отпътувал с частния самолет на „Ревелан“, предоставен му на разположение от Шефдебиен. Самолетът кацна в Бержерак, където го очакваше кола на търговското представителство в Бордо. Собственикът се бе пошегувал, че по този начин ползва облаги за сметка на фирмата и може да отиде в затвора. В същия стил Жуано му каза, че в правосъдната система е пълно с проявяващи разбиране братя.

Господин Катарел покани госта си да седне в похабено кожено кресло. Единствената по-люксована мебел в тази строга провинциална обстановка.

— Благодаря ви, че ме посрещнахте толкова късно, господин нотариус, но сега пристигам от Париж. Със самолет.

Жуано нарочно уточни тази подробност. Нотариусът леко сви вежди.

— Не знаех, че има директна линия по това време...

— Дойдох с частен полет. Но нека поговорим за замъка. Вие сте негов пазител в известен смисъл.

— Може да се каже. Наследникът ми се довери и ме помоли за това. А също и да ви посрещна...

— Оказаното доверие ви прави чест...

Нотариусът повдигна вежди.

— Бях много близък на покойния маркиз дьо Шефдебиен. Дългогодишен приятел. Необикновен човек.

— И аз също го познавах. Жаждата му за знания не секваше.

— И бе много последователен... интересуваше се от всичко.

— Ами замъкът му?

Нотариусът сви устни.

— Прекрасна архитектура, но се боя, че няма да намерите много голям комфорт.

— Строгост, подходяща за размисъл. Маркизът много ли е работил тук?

— Разбира се. Разбира се. Това място, напоено с история, е извор на вдъхновение...

Жуано го прекъсна:

— Нямам търпение сам да стигна до този извод.

— Няма да останете разочарован, сигурен съм. Замъкът е готов да ви посрещне. Ключовете са изцяло на ваше разположение, господин Жуано. Моят помощник ще ги донесе веднага. Но позволете ми да ви поднеса нещо ободрително преди това. Местният специалитет — орехов ликьор.

Жуано кимна с глава.

— С удоволствие.

Господин Катарел донесе чашите.

— Надявам се по време на престоя си да разгледате и околността. Знаете, че е богата на история.

— Какво ще ме посъветвате да видя?

— Първо, праисторическата пещера. Там е родено изкуството, скъпи господине. Пещерата Ласко!

— Мислех, че пещерата е затворена за посетители?

— До нея е възпроизведено точно нейно копие.

— А истинската пещера?

— Тя се отваря само в извънредни случаи. Идват много хора и въглеродният двуокис влияе зле на стенните рисунки. Дишането на хората замалко да я унищожи.

Великият архивар се усмихна. Той познаваше братя в град Корд в департамента Тарн, които бяха създали храма си в пещера. Не фантазори, а ревностни братя, които стриктно спазваха ритуала. Истина е, че в доста трудове напоследък специалистите споменаваха, че праисторическите пещери са били места за посвещения в култове. Говореше се за шаманство, за ритуални церемонии...

— А после и замъците, господин Жуано, замъците! Истински чудеса! А и малкият замък „Бьон“, който ще видите, е такъв.

— Това семейният замък на Шефдебиен ли е бил?

Нотариусът се поколеба.

— Тоест...

— Мислех, че...

— Покойният маркиз наистина твърдеше, че замъкът е част от семейната му собственост, но...

— Вие много обичате историята, нали?

— Признавам си, така е.

— Та значи този замък...

— Никога не е принадлежал на Шефдебиен. Маркизът го купи почти разрушен и реставрира част от него.

Жуано мълчеше и отпиваше от ореховия ликьор. Нотариусът продължи:

— А сегашният маркиз не зная какво смята да прави...

— И аз. Той е толкова зает.

— Разбира се! „Ревелан“!

— Нотариусът отново изви вежди.

— Още повече че подобна сграда изисква постоянни грижи. Помислете си само, замък от XIII век! Цели хектари покрив. Само върху реставрираната част. Без да броим всички пристройки. Има и параклис...

— И богата история?

— Изключителна!

Великият архивар остави чашата.

— Ще бъде ли много нахално от моя страна, ако ви помоля...

Очите на нотариуса пламнаха.

— В никакъв случай! Искате ли още малко от нашия местен ликьор?

— С удоволствие. Прекрасен е.

Нотариусът можеше да говори, без да спира за замъка „Бьон“. Когато Жуано си тръгна, вече беше единадесет часа вечерта. Той мина през Стария град, за да стигне до колата. Имаше много туристи. Наистина Сарла предлагаше изключително архитектурно наследство. Сякаш човек се бе върнал в Ренесанса. Някои улички си бяха същите, както и преди векове. Каменните фасади, запазени непокътнати, криеха множество хотели. Високите порти и прозорците с железни пръчки се редуваха.

Средновековните останки също бяха многобройни. Например гробището, където все още имаше гробове, върху чиито плочи бе изрисуван кръстът на Храма. А точно над църквата се намираше прочутият Фар на мъртвите. Малка конусовидна Кула без друг отвор освен входната врата, която разпалваше въображението на местните хора. Споменаваха се възпоменателен паметник, общ гроб и дори

ложа на масони. Така или иначе, в Сарла наистина имаше много масонски ложи. Почти всички видове масонство бяха застъпени там.

В джоба на Жуано подрънкваше връзка тежки ключове от ковано желязо.

Шевръоз

— Но... наричай ме Йоана.

— Очарователно! Откъде идва?

— Хърватия. Също очарователна страна...

Жад се съвземаше и се опитваше да прецени каква е възможността да се измъкне от този ад. С овързани крака и ръка силата беше повече на страната на убийцата. Афганистанката нямаше никакво желание да изпълнява желанията на тази луда, но нямаше друг избор предвид опрения в гърлото нож.

— Чакам...

Гласът на девойката ставаше по-дрезгав и Жад усети натиска на ножа по-силен. Имаше чувството, че участва във филм и че някой перверзен тип снима сцената. Хрумна й нещо. Думите на умрелия затворник.

— Знам всичко за бвити.

Йоана веднага намали натиска.

— Бви... какво?

— Бвити. Трябва да говоря с шефа ти.

— Моят шеф?

Йоана се изсмя.

— Да, твоят шеф. Кажи му, че съм готова да му кажа всичко за това, както и за франкмасоните. Те са по-напред от вас.

Докато отклоняваше вниманието на Йоана, ръката ѝ достигна до една от обувките с остър ток, захвърлени от насилницата на леглото. Бавно, сантиметър по сантиметър, тя доближаваше обувката до тялото си. Ножът продължаваше да бъде опрян в гърлото ѝ, но натискът беше по-слаб. Йоана се наведе към Жад.

— Искам ръката ти.

Жад замахна с обувката, металният ток удари хърватката в слепоочието и тя падна до леглото. Убийцата изрева като ранено животно. За щастие ножът само леко бе одраскал Жад по врата.

Афганистанката го взе и разреза връзките, които я стягаха. Още не се бе спасила. Къщата сигурно бе пълна с приятели на убийцата и на градинаря. Убийцата се превиваше на пода. Афганистанката не можа да се реши да я довърши, сложи ръка на врата ѝ и натисна силно сънната артерия, за да спре оросяването на мозъка и да удължи състоянието на безсъзнание. После я завърза.

Жад се бе справила така добре благодарение на обученията си. Тя прекоси стаята и погледна през прозореца. Градината беше пуста по това време на нощта. За щастие стаята, в която я бяха затворили, се намираше на първия етаж.

Заобиколи леглото и внимателно отвори вратата. В дъното на дългия коридор се чуваха шумове и музика. Твърде рисковано. Трябваше бързо да измисли изход, тъй като някой можеше да се появи. Тя реши да опита да се спаси през прозореца.

Бръкна в чантата на Йоана върху масата и извади от нея документите ѝ за самоличност, които без съмнение бяха фалшиви, и мобилния телефон, който беше изключително ценен, за да види списъка с повикванията. Облече се бързо и отиде в банята, за да наплиска лицето си с вода. Отражението, което видя в огледалото, я отчая. Можеше да уплаши някого. Прилепналата ѝ коса още повече спомагаше за вида ѝ на психично болна, избягала от някоя клиника.

Нямаше време да се оправя. Отново прекоси стаята и взе ножа, като го огледа внимателно. Щеше да е лесно... никой нямаше да я обвини... какво представляваха моралните принципи пред хора, които измъчват и убиват без най-малкото угризение? Тя приближи острието до корема на Йоана със зловна усмивка. Още няколко сантиметра и тази проклетница щеше да предаде Богу дух.

Вече ѝ се бе налагало да убива в работата си, но не и противник в безпомощно състояние. Лицето на Софи се появи пред очите ѝ, усмивката ѝ, радостта от живота... още малко омраза и щеше да отмъсти за нея...

Изведнъж се сепна. Не биваше да се превръща в машина за убиване. Принципите ѝ отново излязоха на преден план, но бе смутена. Не можеше да я остави просто така. Трябваше да ѝ остави спомен.

Жад се огледа и видя една каменна скулптура, поставена върху масичка. Представляваше стилизирана колона. Тя я претегли с ръка.

Сигурно тежеше почти пет килограма. Върна се при убийцата, вдигна скулптурата и силно удари китката на хърватката.

Йоана се събуди от силния удар и изкрещя. Очите ѝ се напълниха със сълзи, тялото ѝ се замята във всички посоки. Жад седна върху нея и я обездвижи между краката си.

— И аз имам тъмна страна. Не съм мило момиче. Ще бъдеш саката цял живот. И това не е всичко.

С едната си ръка тя притисна счупената ѝ китка, а с другата започна да удря пръстите ѝ, един по един, с механична точност. Момичето се задъхваше, в погледа ѝ гореше жива омраза.

— Готово. Сега вече никога няма да си служиш повече с нея. Костите и хрущялите ти са на трохи. За твоє сведение това е техника, на която ме научи един от моите инструктори, който пък я бе научил от един офицер от Конго. Така са наказвали крадците.

Преди да стане, Жад ѝ удари плесница.

— А това е само за да те унижа и да си доставя удоволствие. Проблемът при нас, жените, е, че ни обучават, като потискат инстинктите ни. А от време на време е хубаво да им даваме воля. Сбогом, мръснице!

Афганистанката провери здравината на връзките. Убийцата не можеше да се измъкне. Тя доволна отиде до прозореца и излезе от външната му страна. Градината беше тиха като нощта. За по-малко от минута слезе пъргаво на земята. Двама мъже, вероятно въоръжени, обикаляха пред оградата и препречваха пътя ѝ оттам.

Жад се промъкна край парника и повървя стотина метра надолу покрай стъклата. В другия му край видя градинаря, който поливаше гигантски фикуси. Стори ѝ се, че им говори като на човешки същества. Сети се за нещастника, измъчван и убит от него, и гневът ѝ се усили още повече. Можеше да го изненада и да го убие, но нямаше време. Трябваше да бяга и да предупреди властите, както и Марка, и Дарсан.

Градинарят спря поливането и се обърна към мястото, където беше Жад. Сърцето ѝ подскочи. Той гледа известно време натам, сякаш бе чул шум, и после продължи със заниманието си. Младата жена въздъхна облекчено. Тя се промъкна към задната част на замъка и потъна в гората.

Париж

Таксито го чакаше на улица „Каде“. Марка седна на задната седалка. Беше почти два през нощта и той имаше само едно желание — да легне в мекото си легло. Най-много след десет минути щеше да е в апартамента си. Телефонът в джоба му иззвъня. На екрана се изписваше непознат номер. Женски глас каза:

— Марка, елате да ме приберете веднага. Аз съм в Дампиер.

— Вие шегувате ли се! Чакам като кретен, оставих ви две съобщения, а вие ми се обаждате чак сега, сякаш съм ви шофьор...

— Стига! През деня ме отвлякоха убийците на Софи. Искат да ме убият. Оставих съобщение на Дарсан, но сигурно спи. За щастие съм запомнила номерата на двама ви. Селото, където се намирам, е малко. Не мога да поема риска да си поръчам такси, ако подслушват честотите.

Забързаният глас на Жад не оставяше никакво съмнение за спешността на случая. Полицаят помисли. От IX район на Париж до Дампиер бе поне един час път с кола. Много време.

— Жад, идвам. Но за да спечеля време, ще се обадя на един приятел, който живее по-близо до теб. С малко повече късмет ще може да те прибере преди мен. Ще ти се обадя отново.

— Не, обаждам се от телефона на убийцата, не знам номера ѝ. Аз...

Тя бе прекъснала! Марка взе бележника си и потърси едно определено име. Брат Вилануева, управител и собственик на замъка „Ликорн“, един от най-добрите хотел-ресторанти в района на Рамбује. Преди година Марка му бе направил услуга, като му предостави поверително досие на опасни и съмнителни бизнесмени, които искаха да инвестират при него, и така му спести много неприятности. Некоректните инвеститори много обичаха малките френски фирми, за да перат парите си.

Той набра номера. Отговори сънен глас:

— Да...

— Марка е на телефона.

— Кой?

— Твоят брат Марка.

— Ама че шега. Аз съм единствено дете в семейството.

Марка си спомни, че Вилануева беше малко глух. Затова по-силно извика името на ложата, където се бяха запознали.

— *Горящата звезда!*

Чу се радостен вик:

— Моят брат, комисарят! Не те познах. На какво дължа това удоволствие в този късен час?

— Работата е много сериозна. Една приятелка се намира в опасност. Трябва да я вземем от Дампиер и да я заведем на сигурно място. Ще ми направиш ли тази услуга?

— Разбира се. Ще бъда в Дампиер след четвърт час най-много.

— Отлично. После и аз ще дойда. Ще й дам твоя телефонен номер, за да можеш да я намериш. Още веднъж ти благодаря.

В слушалката отекна силен смях.

— Обожавам полицейските истории.

Марка се облегна на кожената седалка и каза на шофьора накъде ще се движат.

— Имате ли с какво да платите — измърмори той, — ще струва около сто евро. Не приемам чекове.

Полицаят размаха трицветната си карта под носа на шофьора, който сниши глас.

— Извинете, но кой ще ми плати курса?

Марка въздъхна.

— Закарайте ме при банкомат.

Телефонът иззвъня отново. Беше Жад.

— Какво става?

Един брат ще те прибере след четвърт час, а аз ще дойда при вас в неговия хотел. Запомни номера на телефона му, за да му кажеш къде се намиращ.

— Марка?

— Да?

— Ти се обърна към мен на „ти“.

— Дължи се на вълнението.

Шевръоз

Градинарят гледаше овързаната жена на земята с ненавист. С грешката, която беше допуснала, бе поставила Ордена в опасност.

Хората му бяха претърсили цялата околност, но напразно. Затворничката сигурно е избягала през гората и шансовете да я заловят бяха нищожни. Той разполагаше само с трима души и те бяха недостатъчни, за да се организира хайка. А и предвид късния час трябваше да се свършат по-важни работи. Организацията трябваше да заличи всяка следа от пребиваването си тук, преди властите да са изпратили полиция, за да претърсят всичко.

Всички отговорници в Ордена по целия свят познаваха много добре процедурата по евакуация в случай на нужда. Два пъти в годината всички членове бяха длъжни да симулират евакуация при точно разпределено до минута време. Първа фаза: събиране на всички документи и инсцениране на пожар с газови бутилки, за да се смята за неумишлен. Втора фаза: слагане в стаите на шестте трупа, съхранявани обикновено в хладилни камери. Поставяха и фалшиви документи в джобовете им и така допълваха маскарада. Трета фаза: напускане с коли, паркирани в специално построения за това гараж в другия край на парка. При последното упражнение хората бяха напуснали за двадесет и пет минути.

Градинарят освободи Йоана.

— Тази кучка ми съсипа ръката. Дайте ми морфин!

Мъжът не помръдна. Ако зависеше от него, би я довършил с един куршум в главата. Обикновено така се постъпваше с допусналите грешка. А конкретно в този случай тя беше виновна не само за разрушаването на един дом на Ордена, но и за идентифицирането на някои от неговите членове. За нещастие тази хърватка беше под закрилата на Сол и дъщеря на един от членовете на ръководния състав. Тоест не можеше да ѝ направи нищо. Момичето на татко.

— Добре. Ще ви изпратя Ханс с инжекция. Заминаваме най-много след четвърт час. Знайте, че ще напиша доклад срещу вашия провал. Заради вас организацията губи една от базите си, а аз — моите скъпи същества.

Жад слушаше предвзетите приказки на градинаря, а болката в дясната ръка беше непоносима.

— Вашите скъпи същества?

— Любимите ми цветя. Ще умрат в пожара. Никога няма да се възстановя от този удар. Много съм чувствителен.

— Какъв глупак! Реже хората на парчета с ножицата си, а лее сълзи за проклетите цветя...

Градинарят я погледна с ненавист и напусна стаята, като каза:

— Четвърт час, не повече. Пожарът скоро ще избухне.

Йоана се обърна към леглото. Градинарят нямаше да ѝ спести нищо в доклада. Знаеше, че грешките ѝ нямаше да бъдат извинени и че счупването няма да ѝ позволи повече да изпълнява единственото, което можеше: да убива. Тя не очакваше никаква милост от Ордена, „състраданието е гордост на слабите“ — любимият израз на Сол. Единствената ѝ надежда за спасение бе в любовта на баща ѝ.

Област Рамбуйе

Ликорн

От доста време Марка не бе спал в хотел. А и глаголят „спя“ не беше най-подходящият. Той бе прекарал остатъка от нощта в размисли и с цигара в уста.

Трябваше да подреди в съзнанието си много и различна информация. В съседната стая Жад спеше с подути китки и глезени.

Най-важното беше, че знаеше съставката, изписана на камъка от Тива. Преди да си легне, Жад му бе разказала за бълнуванията на онзи нещастник и странната дума „бвити“, която непрекъснато повтарял непосредствено след като споменавал камъка от Тива. Никога нямаше да разберат кой е бил, но благодарение на него част от пъзела отиваше на мястото си.

Бвити.

Марка бе чувал тази дума. Беше я чел някъде или може би я беше чувал в някоя реч в ложата. Той слезе с тихи стъпки в малкото фойе на хотела, в което по това време нямаше никого, и пусна компютъра с достъп до интернет, който беше на разположение на клиентите.

Търси поне половин час, докато намери статията за бвити в сайт, посветен на... африканския култ. Етнолози от Националния център за научни изследвания бяха работили върху обичаите, свързани с това растение и практикувани в Габон, в малко скрито в гората селце, принадлежащо на племето мицого.

Посвещението бвити. Бвити, душата на света, познанието на отвъдното, скритата истина.

За да видиш бвити, трябвало да изпиеш отвара, приготвена от корените на свещено растение, ибога, и да следваш точно определен ритуал на посвещение.

Свещеното химично вещество: ибогаин. Жуано щеше да е очарован. Така щеше да узнае и втория елемент.

Докато четеше статията, изведнъж го побиха тръпки. Два пъти прочете следния откъс, където съвпадението бе много обезпокоително.

На първо място има няколко сходни черти при посвещаването в бвити и посвещаването в масонството. Крайният резултат е същият — познаването на тайната на отвъдното, която масоните наричат „великата тайна“. [...] но най-странното в масонския ритуал са трите удара с дървения чук, които напомнят убийството на Хирам, строителя на Храма на Соломон, извършено от трима негови събрата, на които е отказал да разкрие великата тайна. Единствената разлика между масоните и бвити е, че последните вярват наистина, че познават тази тайна. Изследователите отбелязват, че по време на посвещаването в бвити „главата на кандидата се удря три пъти с чук, за да се освободи съзнанието“.

Марка не можеше да възприеме това съвпадение.

Мислите се преплитаха в главата му. Как култът към бвити се е озовал на един еврейски камък на хиляди години? Вероятно през Ещпет, посредством египетските търговци, които влизали в контакт с африканските племена, или може би през Етиопия, която правеше експедиции до сърцето на Африка.

Въображението му работеше усилено, кралицата от Саба, кралицата на Етиопия, завоевание на великия цар Соломон, може би е подарила тези растения на евреите...

Изтощен от мисли, той заспа. На сутринта очите му бяха червени, лицето — бледо и уморено. Изглеждаше като Дон Жуан след истинска любовна нощ. Ако Анселм го видеше сега...

Жад още спеше. Антоан изпъна ръце и се запъти към прозореца. Зората прогонваше мрака. Беше спал само три часа. Трябваше му кафе. Определено бе имал и по-добри сутрини.

Отново се сети за „Туле“, тази покварена организация. Да отвлекат опитен военен като Жад наред Париж... да дрогират и измъчват в името на някаква измислена тайна... същата сила, която бе убивала и преследвала братята му през годините. Трябваше да се обади на Жуано веднага.

Замъкът „Бьон“

Дордон

Великият архивар изключи будилника и седна на дивана в стаята. Когато мина покрай сводестия прозорец, той се загледа в отиващата си нощ. Шест часа сутринта, а наоколо цареше такава спокойствие. Предишната вечер се беше качил на голямата кула на замъка. Долината Бьон беше пред очите му. През поляните криволичеше рекичка. Тук-там квакаха жаби. И докъдето стига поглед — гора.

Ключовете за замъка бяха на масата. Старият Шефдебиен сигурно често се е облягал на този парапет и е съзерцавал гледката и Вечерницата зад хълмовете. Колко ли хора са размишлявали тук през вековете? Но Жуано не изпитваше носталгия. Той бе заспал веднага след като се върна от нотариуса и се събуди с бодро съзнание. Телефонът му иззвъня.

— Марка е.

Комисарят докладва точно какво се е случило — Зевински е била отвлечена, затворена заедно с един нещастник, който бълнувал, после избягала и сега били на сигурно място в хотел, държан от един брат.

Той каза и за откритието на Бвити и не пропусна да отбележи за ровенето в архивите на Великия Ориент... за убийствата в Германия, приличащи на убийството на Хирам...

Жуано се развълнува много. Вече имаха равни позиции с „Туле“. Оставаше третият елемент и точната дозировка.

— Отивайте в Пленкуро. Спомни си за документите, открити от Софи. За този масон от XVIII век, за този Дьо Брьой, който искал да създаде нов ритуал.

Мислите на Марка се бяха подредили. Той каза:

— Като прочетох повторно документите, открих, че той го е наричал „ритуала на мрака“.

— Ритуалът на мрака... поетично и тревожно. Единият от ключовете към този ритуал е във фреската. Трябва да заминете и двамата в Пленкуро колкото е възможно по-скоро.

— Защо?

— Софи Доуз е минала от там, преди да замине за Рим. Изпратила ми е съобщение, с което ме уведомява за някаква необикновена фреска в параклиса, но без да ми дава повече

подробности. Аз трябваше да отида в деня, когато научих за смъртта ѝ. Заминете още днес.

— Ще бъде трудно. Почти не съм спал, а и не гарантирам, че Жад...

Гласът на Жуано загрубя:

— Сега не му е времето да се оплаквате. Залогът е твърде голям. Фреската в параклиса изобразява първородния грях. Съблязняването на Ева. Обади ми се, когато стигнете. Тази фреска крие липсващия елемент, а може би и някакъв код или формула, които много ни трябват.

Жуано затвори телефона.

Плесента по ръжта. Огънят на свети Антоан.

Ибога. Африканското дърво на познанието.

Само още един елемент. И дозировката.

Жуано си спомни за документите на Дьо Брьой, участника в експедицията до Египет. В неговия необикновен план за храм в центъра на ложата се предвиждало да има храст с оголени корени...

А и това, което Марек бе дешифрирал върху камъка. Абсолютната забрана да се внася *вещество, което довежда човешкото съзнание до пророчество...*

Опасността беше ясна. Ако дозировката не е ясна, нещата излизаха извън контрол. Ад или рай.

Жуано погледна часовника си. Остави съобщение на Шефдебиен, за да могат биолозите му да синтезират първите две съставки.

Ибогаин и лизергинова киселина.

С малко повече късмет следобед Марка щеше да му съобщи и третата съставка...

Жуано се загледа в изгряващото слънце. Хората от „Туле“ също бродеха насам-натам, невидими, с надеждата, че първи и единствени ще разгадаят тайната. И двете страни бяха близо до целта. За първи път от много години насам Жуано имаше надежда. Баща му щеше да бъде отмъстен и разследването скоро щеше да приключи.

Автомагистрала А20

Полуизпържените картофи плуваха в мазнина. До тях в пластмасовата чинийка имаше някакъв кренвирш с неопределен цвят. Кетчупът допълваше цялата тази гадост, която Жад гледаше с нескрито отвращение.

— Яде ли се?

Марка погледна в огледалото за обратно виждане и изпревари холандската каравана отдясно. Вътре малко момиченце му правеше физиономии и му се изплези точно когато ги изпреварваха. Жад се смръщи страховито и момиченцето се изплаши. Холандските родители строго погледнаха Афганистанката. Марка натисна газта и остави далеч зад себе си караваната. Два мазни картофа паднаха върху светлия панталон на Жад. Веднага останаха малки жълти петна.

— Внимавайте. Изцапах се.

Марка се усмихна, без да отклонява поглед от пътя.

— Кажете го на Дарсан! Той ще е възхитен!

— Не можахте ли да купите нещо по-здравословно за ядене?

Тя размаха един смачкан пържен картоф.

— Не само че това нещо е срам за гастрономията, ами погледнете и този мек кренвирш. Освен това мирише лошо.

— Нямаше друго на бензиностанцията. Нито сандвичи, нито салати, нищо... тъй като спяхте, не исках да ви будя. Още малко и пристигаме. Ще хапнем там.

Младата жена върна чинията в книжния плик, остави го на задната седалка и се сви. Пътуваха край горите на Солон и полетата на Бос, еднообразни, но успокояващи гледки. Жад ясно си спомняше лицата на похитителите си, на мъчителя с ножицата, на убийцата...

След тяхното обаждане Дарсан бе изпратил по следите на Ордена специален екип, който открил само димящи руини. Пожарникарите, повикани спешно, бяха пристигнали преди тях. Пламъците на пожара бяха изплашили до смърт съседните села. Шестте трупа на живеещите там бяха открити овъглени и всички хора

наоколо много съжالياваха за гибелта на членовете на Асоциацията на градинарите минималисти и най-вече за милия холандски градинар.

Жад не трепна, когато Дарсан им съобщи за пожара. Той искаше да ги свика спешно на среща, но Марка каза на Жад да му предаде, че са по нова следа и че ще се върнат на следващия ден. Жад си помисли за глутницата негодници, които я бяха отвлекли и сега бродеха на свобода. Хора, за които човешкият живот не струваше и пукната пара. Поквареното им съзнание се ръководеше от една абсурдна цел.

В своята професия Жад се бе запознала с грубостта и липсата на съчувствие у някои представители на човешкия род. Екзекуции, атентати, кланета. Мислеше си, че е видяла всичко, но... само веднъж в живота си бе ставала свидетел на подобна жестокост във владението на афганистанския генерал Дорстом, водач на планински клан. Този „господар на войната“, както искаше да го наричат, организираше колективни мъчения с цел да утвърдят властта му. Техниката беше проста и ефикасна: използваша танкове със закачени за веригите им затворници. Танкът потегляше и смачкваше затворниците. Първо стъпалата, после целите крака, корема... и така, до лицето, което танкът размаваше като зрял плод. После генералът караше някой член на семейството да почисти веригите и да събере остатъците от плътта по земята. Тя едва не повърна, докато гледаше филм, заснет от дисидент на режима. По време на тайните преговори през 2002 г. след идването на американците в Афганистан генералът, исторически противник на талибаните, станал важна политическа фигура. И без угризения той навсякъде се хвалел, че неговите лични методи били пример за това, как се насажда страх в сърцето на врага. Погледът му беше същият като на похитителите на Жад. Същата лудост и циничност.

Същият този генерал Дорстом се уповаваше на благоразположението и уважението на западните сили, които се радваха, че имат възможността да оставят на това куче да си цапа ръцете вместо тях.

Всички тези спомени я притесняваха. Както и това, че през последните часове твърде много се беше сближила с Антоан.

— Не мислите ли, че нашата история за архиви и тамплиери е доста неуместна?

— Неуместна?

— Да. Търсим тайна на хиляди години, която може изобщо да не е съществувала, докато по света има милиони хора, които умират от глад, живеят под различни диктатури и страдат от болести.

Марка зяпна от почуда.

— А ние спокойно си пътуваме, за да разгадаваме някаква езотерична загадка. Ако не ме бяха отвлекли и Софи не беше мъртва, всичко щеше да ми се струва много смешно.

Комисарят запали цигара. Беше време да каже нещо.

— Не е така! Вие смесвате неща, които са несъвместими. Когато избирате да се грижите за сигурността на посолството в Рим, то работата не се състои в това да се грижите за децата на Конго в някой приют или да помагате на оцелелите от цунами тайландци.

— Така е, но работех в реалността. А с вас имам чувството, че гоня някаква химера, гоня вятъра, Някаква измислица... нещо като Индиана Джоунс в търсене на Граала.

Марка издиша дима от цигарата.

— Значи ако преследвахме убийцата на нашата приятелка по класическия начин с пистолети, полиция, по специална операция, всичко щеше да е по-конкретно и ефикасно ли?

— Взехте ми думите от устата.

— Никой не ви кара насила да идвате. От гарата в Шатору за два часа и половина сте в Париж.

Антоан се ядоса малко.

— Съжалявам, но не обичам езотерични загадки. Не разбирам интереса на хората към тези истории. Исус и тайният му син, тамплиери, астрология, лечители... приказки за възрастни. А да не говорим за масонските загадки... Сектата „Храмът на слънцето“ се е прицелвала във всички тези глупаци и ето какво стана...

— Не принижавайте нещата. Лесно е да се влезе в секта, грудно е да излезеш от там. А при нас е обратното. Голяма част от братята във Великия Ориент не обичат езотеризма и споделят вашето мнение по въпроса. Други обединения са по-запалени по символизма, а това няма нищо общо със свръхестествени обяснения или магии. Няма значение! Има една ценност, която се нарича „толерантност“ и всеки може да вярва в каквото си поиска.

— Но не и когато става дума за обскурантизъм!

Полицаят отново усети, че започва да се ядосва.

— Ако знаехте само до каква степен масонството е воювало срещу обскурантизма през вековете. Ходили ли сте на училище?

— Не виждам какво общо има това...

— Общо? Безплатното училище на Жюл Фери, отворено за всички без значение от произхода, е по идея на масоните. Мога да изреждам и още. Първите взаимоспомагателни дружества за болни работници са създадени също от масоните. Законът „Вейл“ за абортите в началото на 70-те години? Прокаран и подкрепян изцяло от масоните... помислете си за момичетата, които са се оставяли да ги режат с какво ли не! И моля ви, не ми говорете за обскурантизъм!

— Да...

— Да... както казвате. Ако присъствате на срещите на ложата „Дълг и братство“, членовете ѝ работят през цялата година от обяд до полунощ по проблеми на обществото и изобщо не се интересуват от езотеризъм. И въпреки това са стопроцентови масони.

Жад видя, че се разпали. За първи път сваляше маската си на ченге и на многознайко. Така ѝ харесваше повече. Реши да го поразпали още малко.

— За социалната ангажираност, добре, но интересно защо няма много работници и секретари във вашите ложи. Все лекари, собственици, политици... поколенията и режимите се сменят, но вие все сте от страната на властта. Има ли ложа „Топла супа“ например?

Марка стисна волана. Това момиче искаше да го изкара от равновесие. Не можеше да му прости, че е прибегнала до помощта му. Не трябваше да ѝ се дава.

— Може би имате основание относно присъствието на различните класи, но да твърдите, че винаги сме на страната на по-силния е абсурдно. Задавали ли сте си въпроса, защо всички тоталитарни системи по света са забранявали масонството?

— Ами... да. Хитлер и Мусолини. Но те са забранявали всички групировки, синдикати, партии, католически организации...

— Да добавим от дясно и Петен, Франко в Испания, Салазар в Португалия, от ляво всички водачи на революцията в комунистическите страни и множество други „велики демократи“ от същото брашно. Без да броим авторитарните лидери на арабските страни. И интересно защо, за да използвам вашите думи, повечето от техните противници идваха при нас...

— Браво на пропагандата. Но забравяте африканските диктатори, големите мошеници, съдиите, които...

Марка рязко удари спирачки и отби вдясно в аварийното платно. Жад изненадано впи ръце в предпазния си колан. Той се обърна към нея.

— Стига. Да си изясним нещата. Аз не съм говорител на масонството и в него, както във всички други групи, има и мръсници... нито повече, нито по-малко. Според вас всички сме боклуци. Спрете да ми триете сол на главата!

Жад се усмихна. Бе спечелила първия етап. А и ставаше толкова съблазнителен, когато беше ядосан.

— По-добре да потегляме. Опасно е да стоим в това платно.

— Не, няма да тръгна, докато не ми обясните истинската причина за вашата злоба.

Шумът от минаващите коли бе оглушителен. Жад започна да се чувства некомфортно.

— Чакам.

Жад въздъхна и му разказа за самоубийството на баща си и за ролята на трима мъже масони, която изиграли, за да го накарат да продаде фирмата си и да я купят на безценица. След около четвърт час тя приключи с разказа си и замълча. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Марка бе потънал в размисли. Баща ѝ и приятелката ѝ от детинство. Най-близките ѝ хора, убити насилствено. По различни причини, но и двамата свързани по някакъв начин с масонството. Ето какво обясняваше нещата. Той потегли бавно. Колата постепенно набираше скорост и после мина в основното платно. Той чу безстрастния и сух глас на Жад:

— Не искам да говорим повече, докато стигнем.

Хърватия

Замъкът „Хвар“

Седнали на пейката, петима мъже и две жени гледаха скалистия залив, потънали в мислите си, и очакваха пристигането на Сол. Някои от тях все още помнеха убийството на своя другар в смъртоносната прегръдка на Девата от параклиса на няколко метра от тук.

Два пъти в годината ръководството на Ордена се събираше сред природата в някой от замъците си и вземаше решение за извършването на важни операции. Това бе стара традиция, наследена от групата „Туле“ и възприета от основателя, барон фон Себотендорф, който обичаше да казва, че природата създава у човека влечение към трансцендентното.

Единият от петимата мъже с очила със златна рамка взе думата:

— След малко Сол ще ни се обади по телефона. Той е във Франция. Най-добре е да започнем с текущата работа, а пък той ще ни уведоми за хода на операция „Хирам“. Бъдете кратки. Най-напред паричните средства. Ти си, Хаймдал.

Всеки член от ръководството си имаше кодово название от нордическия пантеон. Адвокатът Хаймдал извади малко листче.

— Инвестициите на Ордена се покачиха средно до петстотин милиона евро основно чрез нашите пенсионни фондове в Маями и чрез консорциума за развитие в Хонконг. Стесняването на пазарите намали малко приходите ни, но покупката на стоманолеярния завод „Пакстън“ компенсира загубите. Искам позволение на ръководството за закупуването на дялове в едно... израелско дружество.

Шестимата членове на Ордена се размърдаха недоволно. Мъжът се усмихна.

— Зная, че имаме силни деонтоложки принципи да не влагаме пари в еврейска или ръководена от еврейин фирма, но в този случай конкретно става дума просто да се купи и да се продаде най-много след месец... Печалбата ще е добра.

Мъжът с кобалтовосиниге очи, скрити зад златните очила, този, който пръв заговори, го прекъсна:

— И дума да не става. Нещо друго? Не? Твой ред е, Фрейя.

Руса жена, прочут шведски лекар, чиито разработки върху клонирането замалко не ѝ донесоха Нобелова награда, кръстоса ръце.

— Почти нищо ново. Всички опити да удължим жизнеспособността на човешки клонинг са неуспешни и мисля, че ще продължава да бъде така и в близките две години. Псевдоуспехите, тиражирани в медиите, не са истина. Нашият кувъз в Асунсион е пълен с ембриони. Предлагам да ги продадем на паралелния пазар за опити с лекарства.

Другите членове кимнаха одобрително. Главният посочи с пръст съседа си, едър мъж.

— Ти си, Тор.

— Двадесетина представители на политически групировки от Западна и Източна Европа, близки до идеите ни, направиха обучение по нашето предписание. Очевидно без да знаят точно с каква цел. Напомням ви, че тази година се навършват шестдесет години от падането на Райха и основната заповед е да не си играем на провокации. Трябва да говорим за социалните проблеми и на преден план да изнесем напредничавостта на нашите идеи. Безработицата е проблем в цяла Европа и демокрациите не могат да се справят.

— Това ли е всичко?

— Не. Имаме проблеми с нашите приятели от *White Power* в Съединените щати. Представителите на Ку Клукс Клан искат да оглавят организацията. Те се противопоставят на Движението на Христос за арийска раса, които са по-близки до нас. Предлагам вливане на допълнителни фондове в последните две.

Другата жена, около шестдесетгодишна с остър поглед, се намеси:

— Не. Защо да продължаваме да плащаме на тези безделници, които скитат по улиците с пречупен кръст и уж спомагат за изтъкване на нашата кауза? Та ние още преди двадесет години решихме да се откажем от свастиката и всички символи на нацизма! Тези глупаци няма да вземат властта. Да ги оставим да се радват на портретите на Хитлер! Най-добрите ни представители в европейските страни опитват с популизъм и ксенофобия. И най-вече отхвърлят всяка прилика с тази част от историята!

Мъжът с очилата, Локи — бог на хитростта, поклати глава.

— Имаш право. Ще им спрем парите. Тор ще замине за Съединените щати, за да поговори с някои хора. Не забравяйте, че символът на нашия Орден е закръгленият пречупен кръст над кинжал. Той е съществувал още когато Хитлер е бил бедняк, който продавал платната си по пазарите, и продължава да съществува. По-нататък. Балдер.

Здрав мъж с решителен поглед взе думата:

— Имам неудоволствието да ви съобщя, че замъкът ни в Шеврьоз до Париж е опожарен.

Останалите членове на ръководството го погледнаха смаяно.

— Градинарят, един от най-добрите ни южноафрикански сподвижници, ми се обади тази сутрин, за да ми го каже. Той е предприел спешни мерки поради сериозните грешки, допуснати от един от нашите членове, жена. Очевидно е свързано с операцията „Хирам“. Вчера Сол е бил там и предполагам ще може да ни каже повече. Всички са заминали за Лондон. Останало е само момичето, което е отишло при Сол в парижки хотел.

Мъжът, когото наричаха Локи, долови лека промяна в гласа на Балдер. Той знаеше, че това е неговата дъщеря. И знаеше какво наказание се предвижда от Ордена: смърт.

Областта Брен

Черната кола се движеше през тази област с толкова много езера. След като подмина Мезиер-ен-Брен, измина три километра по път Д17 и после пое по Д44 по посока на природния парк, където се намираха ключовете за параклиса. Пътищата бяха прави, от двете им страни имаше вода. Повече от десет хиляди хектара, пропити от вода. Марка познаваше тази област, тъй като навремето бе посещавал една сестра, директор на Историческите паметници, която имаше къща до парка. Той ѝ позвъни по телефона и благодарение на нея получи разрешение да посетят параклиса сами, без водач.

Той спря колата на паркинга. И двамата бяха схванати след повече от три часа път. Слънцето проблясваше над голямото езеро. Навсякъде имаше туристи с огромни фотоапарати. Жад си взе чантата и заобиколи колата.

— Това папараци ли са? Да не чакат някоя звезда?

Марка се усмихна.

— Тук звезди са скалните лястовици, малките дропли, дивите патици и... черният щъркел.

— Черният щъркел много би ви отивало като прякор. Арогантен и вманиачен в езотеричните си размисли. Шега. Това са имена...

— ... на птици, които тук изобилстват в определено време от годината. Намираме се в природен резерват, който е рай за птиците. Тук идват хора от цяла Европа, за да ги снимат.

Те тръгнаха към входа, а около тях във всички посоки тичаха деца. Сърцето на Марка се сви, когато едва не се блъсна в малко момченце, което приличаше на сина му. Те влязоха в сградата, където имаше магазин и ресторант. Марка посочи на Жад маса до голямата камина в дъното на ресторанта.

— Седнете там и поръчайте шаран, местния специалитет, а също и чисто ябълково вино. Аз ще потърся ключовете.

Жад седна и поръча това, което Марка ѝ бе казал. Тя разтри гърба си. Предната вечер бе отвлечена и заплашена със смърт.

На две маси разстояние двама мъже на около четиридесет години разискваха нещо над географска карта. Професионални фотографи, които си говореха за пътуване до Колумбия. Единият от тях, с обеща на ухо, обясняваше, че трябва да предвидиш и пари за почерпка, ако искаш да снимаш в индианските села. Другият мъж, с прошарени коси и хитър поглед, го слушаше с голяма халба бира в ръка и от време на време хвърляше по някой поглед към Жад.

Марка пристигна с връзка ключове в ръка. Точно преди да седне, поздрави двамата мъже и си размени няколко думи с тях.

— Срещал съм ги често, когато съм идвал тук. Големи пътешественици са. Обикалят целия свят, но продължават да живеят тук между пътуванията. Единият се казва Кристиан и е специалист в снимането на пейзажи. Прави страхотни снимки. Другият пък, Никола, е един от най-добрите фотографи на животни в света. Всъщност той ме попита дали ще поостанете малко.

Жад го погледна състрадателно.

— Не, благодаря! Колкото по-бързо се върнем в Париж, толкова по-добре.

Сервитьорката донесе двете чинии с пържен шаран и бутилка вино. След като се отдалечи, Марка каза тихо:

— Сега ще ви кажа какво всъщност ще търсим в параклиса.

Областта Брен

Над езерото Червено море, най-голямото езеро в областта, се носеше огромно ято скорци.

Хилядите птици се събираха по едно и също време всеки ден и ноцуваха тук във високите дървета. Суетенето във въздуха продължаваше около двадесетина минути и после, поведени от няколко птици разузнавачи, те кацаха на дърветата, за да си починат заслужено.

Слънцето, истинският художник на този сумрачен танц, залязваше и мрак се възцаряваше върху областта с хилядите езера. Туристите също се бяха разотишли и всяка следа от човешко присъствие се бе заличила, като изключим обитателите на малкото къщи наоколо.

Колата се движеше на югозапад по посока на Блан, после към Мерини и от там — към параклиса.

Жад размишляваше върху това, което ѝ беше казал Марка. Според него и някой си Жуано, голяма клечка във Великия Ориент, тайната от ръкописите на Софи се криеше в този забутан параклис и по-точно в една фреска от Средновековието. Там беше ключът.

От жабката на колата тя извади малка туристическа брошура за параклиса, която бе взела от парка. Според авторите той бил построен през XII век и принадлежеше на Ордена на рицарите хоспиталиери на свети Йоан от Йерусалим, който по-късно се превърнал в прочутия Орден на Малта^[1]. По онова време голям имот опасвал параклиса и той бил достъпен само за рицарите. Така било поне до XV век. Жад прекъсна четенето си.

— Нещо не разбирам. Софи ми каза, че това бил параклис на тамплиерите. А тук пише, че е бил на хоспиталиерите.

— Точно така. Аз също си задавах този въпрос, но ръкописът на Дьо Брьой обяснява този факт. През XIII век двама сановници на Храма са преминали в редиците на хоспиталиерите и получили земи в тази област. Днес биха ги нарекли изменници. Няма съмнение, че по

тяхна инициатива са направени фреските в параклиса. Аз бих добавил, че отношенията между тамплиерите и хоспиталиерите винаги са били двусмислени. Понякога в разгара на войната в Свещената земя се е случвало да сключват съюзи в Европа. При падането на Храма през 1307 г. много рицари намерили убежище при хоспиталиерите.

— Нас ни интересуват фреските, нали?

— Точно така.

Жад продължи да чете. По време на Революцията, както всички религиозни имоти, Пленкуро бил иззет от държавата и после продаден на буржоазията. Параклисът станал плевня за сено и се поразрушил с течение на годините. През януари 1944 г. енигматична фигура в отдела „Културни паметници“ от Виши взел решение да класифицира параклиса в националното наследство. Сградата, поразрушена от времето и брулена от ветрове и дъждове, останала затворена в продължение на около петдесет години. И така до 1997 г., когато Природният парк на Брен, общината, областта и държавата финансирани реставрирането му под егидата на „Културни паметници“. Реставрирането продължило три години и специалистите върнали блясъка на този параклис. Фреските възвърнали предишния си вид.

След половин час стигнаха до параклиса. Марка два пъти бърка пътя, докато най-накрая намери точното място. Потънал в мрак, параклисът се намираше на висок нос до поле и до голяма ферма. Той спря колата на тесния и кален път пред сградата.

Наоколо всичко беше пусто, фаровете на колата бяха изплашили два заека. Надалеч лаеше куче.

— Пристигнахме.

Марка слезе от колата и без да чака Жад, се отправи към входа. Нетърпението го разяждаше още от самото им тръгване в ранния следобед. Той извади големия метален ключ и го пхна в ключалката, която веднага се отвори.

— Изчакайте ме.

Той едва чу гласа на младата жена. Натисна ключа на стената, за който му бяха казали, но нищо не светна. Извади джобно фенерче и насочи светлината към дъното на параклиса, а после огледа и останалата част.

Марка и Жад бавно се придвижваха напред между пейките, хипнотизирани от красотата на тези оцелели през вековете рисунки, мълчаливи свидетели на една отминала епоха, когато християнството е господствало и е владеело всички души.

От дясната им страна светец изчукваше подкова с чук под възхитените погледи на двамина смъртни. По-нататък ангели бдяха над други светци с поизтрити лица. От лявата страна, при третия ред пейки, изскочи цял бестиарий^[2] от Средновековието. Два леопарда, от които единият с корона, се биеха с извадени нокти.

Под светлината на фенера се появяваше богатата палитра от цветовете — бежово-жълто, червено, сивкави и сини нюанси, зелено...

— О, Марка, погледнете тази.

Горе високо на една стена имаше засмяна лисица, която свиреше на някакъв инструмент, може би на виола, пред една кокошка и няколко пиленца. Точно до тях, като следващ кадър от анимационен филм, лисицата ги изяждаше.

Жад каза лукаво:

— Разгадах загадката. Лисицата символизира мъжа, който съблазнява жената, за да задоволи нуждите си със свежа плът. Тези рицари хоспиталиери са имали голямо чувство за хумор.

Марка се засмя.

— Не е така, но добре го измисли. Фреската, която ни интересува, е там, при олтара.

Те пристъпиха няколко крачки напред и минаха покрай малка черна решетка. Фенерът освети тавана и фреските и от играта на сенките се създаваше усещане, че фигурите оживяват. Жад рязко взе фенера от ръцете на Марка.

— Дайте да видя...

На пръв поглед нищо не се набиваше на очи. На тавана беше Исус пантократор, който вдигаше пръст към небето, заобиколен от обичайния тетраморф, четиримата алегорични представители на евангелистите: лъва на свети Марк, орела на свети Йоан, бика на свети Лука и свети Матей.

Отстрани имаше две фрески с големина два на два метра, на които бяха изобразени четири сцени от Библията, а между тях имаше три стъкла.

— Да видим какво е това тук? Тук има разпятие, там — Дева с дете, по-нататък — Страшния съд, и най-накрая вдясно... Адам и Ева, заобиколили... По дяволите, виждате ли това, което и аз виждам?

Марка изчака Жад да довърши казаното и изрече магичната дума.

Хърватия

Замъкът „Хвар“

Откакто се стъмни, подухваше лек ветрец. Прогнозите вещаеха влошаване на времето над Адриатика. Всички кораби се бяха приютили в пристанищата. Навътре в морето проблясваха светкавици, а след това отекваха гръмотевици.

Сам, седнал на пейката на високия нос, мъжът с очилата се радваше на разразилата се стихия. Телефонът беше долепен до ухото му и той говореше с господаря си, Сол.

— Добро предзнаменование. Тор удря земята. Членовете на ръководството са недоволни от докладваното от теб по операция „Хирам“. С изключение може би на Фрейа. Те ви уважават и няма да посмеят да оспорят думите ви, но...

— Но какво?

— Те са от друго поколение. Споделят нашите политически идеи, обичат властта, която им дава организацията, но са скептично настроени към крайната цел. Смятат, че операция „Хирам“ не води до нищо. Един от замъците на Ордена е разрушен.

Локи стана, сложи ръка върху една от двете полуразрушени колони, които обграждаха пейката. Бурята приближаваше. Гласът на Сол прогърмя.

— Но те са посветени и знаят, че духовното начало е водещо. Ако операция „Хирам“ е успешна, ще бъдем в зората на нова ера. Връщането към древната „Туле“... Не го ли разбират?

— На теория, да, но приказките, че може да се намери начин да се общува директно с Бога, им се струват абстрактни. Хаймдал ме попита дали не сте си изгубили ума.

Сол беше бесен.

— Ще видят те, че не съм слабоумен старец. Като се сетя само какво са дали хората преди тях на Ордена. Ръководството е много слабо и мисли само за собствените си привилегии. Никой от тях не би

могъл да бъде приет във Вафен СС като мен. Те забравиха да убиват. Трябва да сменим ръководството и само ти можеш да се справиш добре с тази задача. Аз съм прекалено зает с операция „Хирам“, но когато всичко приключи, ще организираме една нощ...

— Нощ?

Локи гледаше приближаващата се буря и надвисващите големи и тъмни облаци. Гласът на Сол долиташе като металическо ехо.

— Нощ на кинжалите. Не толкова масирана, като тази, извършена от Фюрера, за да се освободи от щурмовите си части, но със същата енергия. Твоята желязна Дева ще се порадва на дошлите в прегръдките ѝ. Всъщност до мен е дъщеря ти, тя ти праща поздрав.

Той затвори.

Пленкуро

— Голяма гъба!

Полицаят кимна в знак на съгласие.

— Голяма *Amanita muscaria*, червна мухоморка.

Жад и Антоан се приближиха до фреската, за да я разгледат по-добре.

Адам и Ева, голи, криещи с ръцете половите си органи. Между тях — голяма гъба с пет разклонения с кръгли шапчици.

Около главното стъбло три пъти се беше увила змия и бе наклонила главата си към Ева.

Жад описа с пръст фреската.

— Странно... гъба вместо ябълка. Странно виждане за първородния грях... някогашните художници са обичали да шокират енориашите си.

— Не. Не забравяйте, че този параклис е бил затворен за хората. Само рицарите хоспиталиери са идвали да се молят тук и да търсят духовно единение в продължение на два века.

Марка извади малък фотоапарат и снима фреската от всички посоки. Жад я разглеждаше с интерес.

— Каква е връзката между тази интересна фреска и ръкописа на Дьо Брьой?

Марка прибра фотоапарата в джоба си и седна на едно каменно стъпало до олтара, като потърка ръце. Без да усетят, температурата се

бе понижила много и натрупаната през деня топлина бе изчезнала в студената нощ. Жад седна до него. Марка усети докосването ѝ и никак не му беше неприятно.

— Спомнете си. Дьо Брьой купува този параклис и земите, които го заобикалят, и така попада на тази рисунка. Когато се е върнал от Египет, той е искал да създаде нов ритуал, да въведе пиенето на горчива напитка при посвещаването и да остави дупка в средата на храма за някакъв храст. Погледнете изрисуваните корени на тази гъба и дългите стъбла. Изглежда почти като дръвче с плодове.

— На мен ми прилича на гъба.

— Да, но Дьо Брьой, както и много други масони, използва параболата и символите, за да назове по заобиколен начин някои неща, предмети, растения или животни. Искан е да използва тази гъба за ритуала си. Това е ключът. Трябва незабавно да повикам Жуано. Това е третият елемент.

Жад вдигна рамене.

— Но защо точно гъба?

— Най-вероятно това е халюциногенна гъба. В много езически ритуали по света и от хиляди години насам тези гъби са били използвани, за да се влезе в контакт с божествата. В Сибир, в Индия, навсякъде, където растели. Тази картина означава, че Адам и Ева са били изгонени от Рая, тъй като са вкусили от тази гъба, а не от ябълката. Познанието на абсолютното прогонва невинността. С помощта на една съвсем мъничка гъба...

— Чела съм някъде, че в Южна Америка имало култ към свещени гъби.

— Да. Халюциногенните гъби са използвани от шаманите в много култури. В Мексико например с *Teonanacatl*, чиято основна съставка е псилосибин, много мощен алкалоид, от който се получават халюцинации от религиозен тип. В превод *Teonanacatl* означава „плътта на боговете“.

— Откъде знаете това?

— Един от нашите братя, много добър биолог, представи великолепно разработка за влиянието на халюциногенните гъби върху религиозността на индианските племена в Централна Америка. Темата породила много спорове, които продължиха до късно вечерта. Този брат лансира хипотезата, че разказите на големите християнски мистици

наподобяват халюцинации, приличащи на халюцинациите на индианските шамани.

Жад се усмихна.

— Най-накрая едно разумно обяснение и един масон, който ми става симпатичен. Имал ли е и други доказателства за твърденията си този биолог?

— Да, разказа ни за опит, направен в началото на 60-те години в Съединените щати. Един психиатър, доктор Панке, е извършил опит с псилосибин с група студенти по християнска теология. След приемане на пречистеното вещество от гъбата трима от десет са описали, че са имали мистични видения с дълбокото усещане, че се съединяват с Христос и с Богородица. Според думите им те наистина виждали Исус и Дева Мария.

Жад стана и отново се загледа във фреската.

— Има ли още нещо?

— Софи е идвала в този параклис и е открила още нещо. Но какво?... Малките детайли... Понякога отговорът се крие в подробностите... Тази фреска сигурно крие тайна формула, или поне част от формулата... по принцип става дума за числа.

Афганистанката го погледна втренчено.

— За код на сейфа в посолството Софи пожела да използва името на Пленкуро така, както са го изписвали тамплиерите. Добави две букви и така те станаха 15.

Марка размишляваше:

— Да се съсредоточим върху числото 15 и тази рисунка. Фреската ни показва пет шапчици с пет стъбла.

Жад поклати глава невярващо.

— Не, погледнете, две други по-тънки стъбла излизат от главното стъбло и поддържат главната шапчица. Това прави 5 шапки и 7 стъбла.

Полицаят обхвана главата си с ръце, за да се съсредоточи.

Той взе един лист и написа числата.

5,7?

Жад се усмихна.

— Сетих се.

Тя му дръпна листа от ръцете.

$$3+5+7=15$$

— Цифрата 3. Погледнете, змията се е увила три пъти около стъблото.

Марка подсвирна.

— Браво! Уроци по символика ли сте вземали?

— Не. Когато бях малка, обичах гатанките и тестовете за интелигентност. Остава да разберем на какво съответстват тези три цифри.

Антоан се усмихна.

— А сега и аз да ви науча на нещо. В масонската символика всяка степен е символизирана от цифра. Три е числото на Чирака, пет — на Калфата, и седем — на Майстора.

Марка набра номера на Жуано, като се молеше да има мрежа на това отдалечено място. Лампичката за обхвата премигна няколко пъти и после се стабилизира. Попадна на секретаря.

— Марка се обажда. Батерията ми почти е паднала. Третият елемент е гъба мухоморка. Дозировката може би е 3, 5 и 7. Обади ми се. Поздрави.

Антоан прибра телефона и застана зад младата жена, която гледаше звездите зад стъклата. Те бяха тъмни. Леко ги осветяваше само снопчето светлина, което идваше от оставения на земята фенер. Сложи ръка на рамото ѝ. Жад не се възпротиви и продължи да гледа небето. Антоан каза нежно:

— Какво ще кажете да се помирим наистина?

Жад потрепери от студ и постави ръката си върху неговата. Изведнъж се почувства изплашена тук, на това призрачно място, и присъствието на Марка ѝ носеше изненадващо успокоение.

Тя не беше от притеснителните, но обстановката в потъналия в мрак параклис я притесняваше. Представяше си тези загадъчни рицари хоспиталиери или разкалугерени тамплиери, загърнати в дългите си наметала с кръст, да се покланят пред тази еретична фреска. Тя стисна ръката на Марка и ѝ се прииска нежно да я прегърне. Да проявиш

някои слабости, когато си силен, беше лукс, който можеше да си позволи. Тя се притисна към Марка. Той обви талията ѝ с ръце.

Изведнъж в мрака отекна силен глас. Точно на входа на параклиса.

— Адам и Ева отново заедно при Дървото на греха.
Възхитителна гледка!

[1] Малтийският орден е създаден още преди кръстоносните походи от бенедиктински монаси под ръководството на брат Жерар през 1080 г. в днешна Палестина като втори рицарски орден (след Ордена на тамплиерите) — бел. прев. ↑

[2] През Средновековието — сборник с приказки и рисунки на животни — бел. прев. ↑

Оаз

Стъклата с цветни отблясъци светеха под блясъка на Луната и оцветяваха в смарагдовозелено гората наоколо. Трите сгради в шестоъгълна форма на лабораториите на международната компания „Ревелан“ заемаха шестдесет хектара залесени земи в покрайнините на Оаз и оставаха наполовина скрити от дърветата.

На втория етаж на главната сграда Патрик дьо Шефдебиен приключваше месечната среща за планиране на дейностите. Нарочно бе свикал търговските екипи тук, а не в седалището на дружеството в квартал Дефанс. По този начин искаше да спечели време и да има постоянна връзка с директора на лабораториите.

Конферентната зала бе окъпана в синкава светлина. Големи снимки на известни манекени висяха в златисти рамки по стените в цвят антрацит. Брюнетки, блондинки, азиатки, африканки, чиято красота спираше дъха, бяха посланиците на козметичната марка по целия свят. Само временно! На всеки две години екипът по поддръжката сменяше снимките след изтичането на някои договори. Плакатите бяха старателно навивани и прибирани в архива в подземие, за да потънат в забрава като купища други избледнели от времето снимки. Фирмата рядко използваше някой модел повече от две години. Клиентите имаха нужда постоянно от нови лица, за да се оприличават с тях. Само водещите продукти на „Ревелан“, като червилото „Разпаленост“, шампоана „Северно сияние“ и парфюма „Ариана“, оставаха верни на един и същи модел поне за четири или пет години.

Откакто бе поел управлението на фирмата, Шефдебиен имаше едно-единствено кредо: „Ревелан“ не предлага козметични продукти, а младост. Жените плащаха, защото им се обещаваха, че ще бъдат красиви. Всеки нов продукт трябваше да достигне само една цел — въображението на клиентката. Два пъти месечно скъпоплатен психоаналитик, масон от ложата на Шефдебиен, организираше общи работни срещи, за да стимулира креативността на маркетинг-

директорите и на отговорниците за връзки с обществеността. Трябваше да се достигне дълбоко в подсъзнанието на жената и да се налагат модели на красота. Предишния месец заедно с дизайнера този психоаналитик бе създал ново шише за парфюм с овална форма, която според него символизира женствеността.

В началото при заемането на длъжността методите на генералния директор се посрещаха със смях, но много бързо с оглед на покачването на продажбите и най-скептично настроените отстъпиха.

Седнал по средата на голяма маса от светъл мрамор, Шефдебиен очакваше и последния говорител да приключи с доклада си, но умът му беше другаде. Предната вечер Жуано му беше оставил две кратки съобщения, в които съобщаваше имената на трите съставки на неговата прословута сома. Главният директор на „Ревелан“ веднага бе помолил шефа на лабораториите да извлече съставките. Имената им бяха познати и включени в международния „Химически сборник“ и извличането нямаше да отнеме повече от три дни. Това беше детска игра за химиците на „Ревелан“, които прекарваха времето си в работа за откриване на нови молекулни съединения за бъдещите козметични продукти.

Гласът на Жуано, който му бе оставил тези съобщения, трепереше от възнеение като на дете, което очаква да получи новата си играчка. Очевидно бе открил нещо.

Потънал в мислите си, Шефдебиен не бе забелязал, че търговският директор е приключил с доклада си. Директорът по продажбите се изкашля настойчиво. Шефдебиен се сепна и стана.

— Дами и господа, благодаря ви за докладите и най-вече, че приехте да дойдете на това късно събрание. Много съм доволен от чувото. Не забравяйте, че утре в четирнадесет часа тук ще има телевизионен екип, за да заснеме посещението в нашата фабрика на индонезийски момичета, оцелели след цунами. Бъдете много сърдечни, журналистите са наши приятели.

— А ние много обичаме журналистите, особено когато ни правят безплатна реклама — изсмя се тихо началникът на продажбите за Средния изток, която вече знаеше, че ще бъде уволнена и заместена от друг.

Служителите напускаха залата един по един. Шефдебиен сложи ръка на рамото на жената с костюм на „Гучи“.

— Чух какво каза. Искаш ли да поговорим в кабинета ми?

— Не. Като изключим, че съм уволнена и ще трябва да си търся нова работа, всичко е наред.

— Аз съм първият, който е обезпокоен, но „Ревелан“ е като верига и ако един пръстен от веригата поддаде, цялата верига се къса.

Жената го погледна накриво:

— Спести ми масонските си алегии. Знам всичко много добре и мисля, че отлично схващам дълбокия смисъл на общата верига от теб.

— Браво на теб. Много се развълнувах, като разбрах, че си използвала общата ни принадлежност, за да спасиш мястото си.

— Аз имам принципи, представи си. Надявам се нулите върху чека, с който ме изпращате, да са символ на безкрайността. В противен случай няма да се поколебая да ти навра пергела там, където си мислех, брате.

Жената се освободи от ръката му и излезе, без дори да го погледне. Шефдебиен се усмихна. „Братски хумор!“, помисли си той и седна удобно в креслото. Вътрешният телефон извън:

— Господине, директорът на лабораториите дойде.

— Отлично. Нека влезе.

Мъж на около четиридесет години с обърната черна яка и бръсната глава, лъскава като билиардна топка, влезе с големи крачки и се тръшна на съседното кресло до генералния директор.

— Патрик, добре ли си? Получих списъка с... поръчките. „Ревелан“ започва да произвежда наркотични вещества ли?

Пленкуро

Антоан и Жад не можеха да видят лицето на човека, който ги беше прекъснал. Силната светлина на фенера му ги заслепяваше напълно.

— Тази гъба расте на места, които тук наричат „вълшебните кръгове“. Нормално е, тъй като Бери винаги се е славел като място на магиите във Франция. Вдигнете ръцете си високо и се отдръпнете от фреската.

Три силуета приближаваха заплашително. Единият от тях леко накуцваше. Антоан се ядоса, че е оставил служебното оръжие в

жабката.

Малката група застана пред тях и те успяха да видят лицата им. В средата стоеше мъж със снежнобели коси, безстрастно лице и къс врат. От лявата му страна Жад позна Йоана, която размаха превързаната си с бинт ръка. От дясната страна стоеше млад мъж с късо подстригана коса и малко налудничав вид. Именно той бе насочил към тях МР-5, автомата със заглушител на специалните американски части. Сол наведе фенера.

— Позволих си да изслушам вашия задушевен разговор за този вид гъба. Лошата ѝ слава на отровна гъба датира от зараждането на християнството. Преди това, в най-ранни времена, тя е била смятана за растението на безсмъртието. Използвали са я още от края на палеолита. Шаманите и свещениците на езическите религии са я почитали като част от Бога, която все още е на Земята. Между тях са я наричали, както и други гъби, „плътта на боговете“. За нещастие след налагането на Църквата тези гъби са приемани като съставки за приготвянето на смешни отвари. Знаехте ли, че свети Августин е трябвало да напише дълъг текст, в който да изобличи употребата им? Но аз се отклонявам твърде много. Клаус, ще подържиш ли фенера?

Възрастният мъж се приближи до фреската, като се смееше от удоволствие.

— Какво богохулство. Ябълката от Библията заменена от халюциногенна гъба. Много смело са постъпили тези рицари от Средновековието по времето на Инквизицията.

Марка стискаше Жад за лакътя.

— Кой сте вие?

Сол продължаваше да гледа фреската.

— Наричат ме Сол. Това име не ви говори нищо, но името на моя Орден...

— „Гуле“, нали?

Възрастният мъж се обърна.

— Добре. Много добре. Значи има и масони, които познават историята на този свят... всъщност исках да ви благодаря, комисарю. Ако не ви бяхме проследили след срещата ви в Министерството на вътрешните работи и после при ходенето ви в Рамбуйе, за да отвлечем вашата чаровна приятелка, сега нямаше да сме тук и да си говорим така приятно.

Марка каза безизразно:

— Не изглеждате изненадан от присъствието на гъбата тук?

— Не. Предполагах, че може и да е една от съставките на напитката, която ме интересува, но не бях сигурен. Аз имам трите съставки, а вие разгадахте каква е дозата от тях. Остава да разберем коя цифра на коя съставка отговаря и...

Гласът на Йоана го прекъсна:

— Момичето оставете на мен. Искам лично да се заема с нея.

Възрастният мъж вдигна ръка.

— По-късно. Да вървим, чака ни път. Ще посетим нашия приятел Жуано. После...

Марка се намеси:

— После? После ще ни убиете? Като Хирам?

Сол се усмихна.

— Може би. Но не сме стигнали още дотам. Хайде!

Гласът на Жад отекна в параклиса:

— Кой сте вие всъщност?

— Истинското ми име ли? Франсоа льо Герман, французин като вас преди.

— А сега?

Сол вече беше при изхода.

— Националността няма значение. Важна е само расата.

Оаз

Патрик дьо Шефдебиен гледаше развеселен приятеля си, доктор Деги, да се взира в листа си, изпълнен с обяснителни бележки. Те се бяха сприятелили веднага след идването му във фирмата и Деги беше единственият, който си позволяваше да му противоречи.

— Трите химически вещества, които ме помоли да синтезирам, са истинска бомба за мозъка.

— Обясни ми го с научни термини.

— Първо, лизергиновата киселина.

— Да, за нея казват, че е причина за много халюцинации през Средновековието и...

— Не само през Средновековието. През 40-те години един химик я е пречистил и е открил ЛСД, предпочитаната дрога на хипитата през

60-те години.

Шефдебиен седна в креслото си сияещ.

— Продължавам нататък. Африканското растение ибога съдържа ибогаин, който е от семейството на психоактивните алкалоиди. Той е не само мощен халюциноген, но и единственият, който не води до пристрастяване като другите дроги. През 1985 г. един психиатър го е патентовал, за да произвежда лекарства, които да се прилагат при кокаиновозависимите и алкохолиците.

— Накратко, като го добавим към друго наркотично вещество, той намалява зависимостта от него, като същевременно добавя собствената си халюциногенна сила.

— Точно така. И накрая — гъбата мухоморка, която съдържа мускимол и мусказон. Те се забиват право в невроните и ти гарантират звездно пътуване.

Шефдебиен стана и си сипа чаша коняк.

— Искаш ли?

— Не. Какво се предполага, че сме открили?

— Ще ти кажа, но преди това ми обясни как действат тези молекули в мозъка?

— Химическата им структура наподобява други молекули, важни за функционирането на нашия мозък. Твоите боклуци заемат мястото им и в главата става взрив. Виждаш Космоса, Исус, Седемте джуджета или майка си, която се чука с Далай лама!

— А смесицата от трите?

Деги също си сипа чаша коняк.

— Да кажем, че кокаинът и хероинът изглеждат като отваря от лайка. Не разчитай на мен или на хората от лабораторията да пробваме това чудо.

Шефдебиен настоя.

— А ако ефектът може да се контролира посредством точна дозировка?

— На теория това е възможно, но на практика други не са успели да го направят. ЦРУ вече са се опитали през 60-те години.

— Американците?

— Да. По пряка заповед на Алън У. Дълес, шеф на ЦРУ, са финансирани задълбочени медицински изследвания. От 1953 г. той е искал да си служи с него като серум на истината срещу комунистите и

като антидепресант. Финансирани са десетки изследвания в престижни университети в Ню Йорк, Бостън, Чикаго и т.н. Най-накрая са се шегували, като са сипвали в кафетата и напитките на служителите си от този серум под наблюдението на един малко луд лекар, доктор Готлиб. Тези смели шпиони са потегляли на чудни пътешествия с парите на данъкоплатците. Един от тях се е самоубил, като е скочил от прозореца на някакъв хотел. Правителството е признало отговорността си през 1977 г., след повече от двадесет години, и е изплатило 750 000 долара на вдовицата му. Цяло състояние.

— Откъде знаеш това?

— Учи се през последната година по фармакология. След като прочел труда на Гордън Уосън върху свещените гъби, доктор Готлиб е решил да се позабавлява и с халюциногенните растения. През 1954 г. ЦРУ започва операция „Надпревара с плътта“, подобно на „плътта на боговете“, халюциногенни гъби от Южна Америка. Университетските специалисти и миколозите на следващия ден получили неочаквана финансова помощ, за да субсидират тайните си дотогава изследвания.

— Невероятно!

— А най-жалкото тепърва предстои. Доктор Готлиб, лудият учен на ЦРУ, вече не можел да тества смесите си върху своите агенти и затова си намерил по-послушни опитни зайчета. Чернокожи затворници от изправителен дом в Кентъки, със съучастничеството на болницата „Лексингтън“, погълнали, без да знаят, с храната си активния агент на гъбите. Някои имали усещането, че плътта и кръвта напускат тялото им.

— Плътта напуска костите...

— Моля?

— Нищо. Това е израз, който се използва във франкмасонството.

— А, твоите скъпи братлета... В крайна сметка ЦРУ не е успяло да направи нищо, след като били похарчени напразно милиони долари. С една дума, не може просто така да се поръчват тези наркотични вещества.

Шефдебиен остави чашата си и погледна стенния часовник. Вече беше късно.

— Моля те за услуга. Направи ми по една проба от всяка от трите субстанции и не задавай въпроси. Ще ти кажа всичко по-нататък.

Ученият излезе угрижен, но Шефдебиен знаеше, че ще му се подчини.

Генералният директор на „Ревелан“ си сипа още една чаша, като си даде сметка, че от няколко месеца има склонност да злоупотребява с алкохола, знак на явна слабост. Обеща си, че трябва скоро да се отърве от този порок.

Обясненията на доктор Деги му отваряха неподозирани възможности. Неуспехът на организация като ЦРУ не беше безспорно доказателство, че ефектът на тази супердрога не може да се контролира. Науката бе напреднала много от 60-те години и допуснатите през онези години грешки не можеха да се повторят. Изчислителната мощ на компютрите позволяваше да се симулират почти в реално време молекулните взаимодействия във виртуалното пространство. Разбира се, това не можеше да замени напълно опитите върху хора и животни, но печеленето на време в това, което се наричаше „скрининг на елементите“, беше фантастично.

Шефдебиен записа в електронния си бележник имената на трите вещества с намерението да ги разгледа паралелно на следващия ден в отдела по информатика, като симулира взаимодействие върху мозъчните невромедиатори, познати като допамин и серотонин.

Шефдебиен бе обещал на стария Жуано да му изпрати шишенцата в Сарла и щеше да удържи на обещанието си. Това нямаше да му попречи да извършва собствените си разследвания с доходоносна цел. Лично той не вярваше в Бог, нито във Великия архитект на Вселената. Бе станал масон единствено заради допълнителната власт, която тази принадлежност му даваше. Беше му приятно, че е платил на историк, специалист по тамплиерите, да напише прекрасната му реч, представена в ложа „Орион“. След като бе преминал успешно приемния си изпит, занапред щеше да ги държи в ръцете си и да разчита на тяхната благосклонност при бъдещия избор. Няколко гласа повече, особено сред братя с такова влияние, си бяха голям коз.

Щастливата звезда винаги го защитаваше.

Той извади от портфейла си своя талисман, банкнота от един долар, с която не се бе разделял след завръщането си от Съединените щати, и се загледа в символите, напечатани върху нея. Тази пирамида с око в нея, този латински надпис *Novus Ordo Seclorum*, „нов ред на

епохите“ — истински масонски символи. Прочутата банкнота е от 1935 г., когато президент е бил братът Рузвелт.

Това присъствие на символите върху банкнотата бе убедило много хора, че има голям масонски заговор. Щом доларът е вдъхновен от масоните, щом доларът води при паричния обмен, то следователно братята масони управляват света... вече не броеше сайтовете и книгите, в които се развиваше тази теза.

За Патрик дьо Шефдебиен истинската сила на масонството се криеше именно в тази смешка, в измислиците, които пораждаше, в предполагаемата голяма мощ в сравнение с истинското ѝ влияние.

И една част от тази мощ може би бе в неговите ръце.

Сарла

Жуано паркира колата на централния площад. По това време Сарла беше почти пуст. Реши да мине през Стария град на път за ложата, за да подреди мислите си. Преди малко се бе обаждал на Шефдебиен, за да му каже и последната съставка, за която му бе съобщил Марка. Тази червена гъба с бели влакънца, за която толкова се пишеше в приказките... след няколко часа екипът на „Ревелан“ непременно щеше да е синтезирал трите активни съставки... целта на целия му живот.

Само след ден щеше да разбере това, което му трябва за сома, и тогава...

При все това нещо го измъчваше. Спомняше си за дневниците на баща си. Последният прекрасно обясняваше масонската му принадлежност. Според него си струваше единствено работата в ложата. Нямаше загадъчна напитка, магична отвара, ключ, който бързо да те отведе до Бога. Не, трябваше да се вникне в красотата на символите. Да можеш да откриваш в човешкия свят следите на глобалната взаимовръзка. Едно усилие на съзнанието, което Бодлер вероятно е познавал, когато е говорел за свят, в който не всичко е лукс, спокойствие и наслада.

И затова трябваше да се мисли аналогично. Да виждаш знаците на съдбата зад непрозрачността на навика. Ето защо Жуано бе дошъл тук и бе решил да се оттегли. Нещо като самодисциплина. Ако разследването му имаше смисъл, щеше да му се даде знак.

Старият маркиз дьо Шефдебиен е посещавал Великата ложа на Франция в Сарла. Тя се смяташе за по-духовна от Великия Ориент, но и двете поддържаха прекрасни взаимоотношения.

В ранния следобед Жуано се беше обадил на Почитаемия на ложата, за да му се представи. Веднага се разбраха. Братята от Сарла щели да бъдат очаровани и поласкани от посещението на Великия архивар на Великия Ориент. Жуано пък щеше да се радва да присъства на шотландския ритуал. Братята от Великия Ориент практикуваха

френския ритуал, който бе по-опростен. Във Великата ложа литургията беше по-наситена и драматична.

За по-просветените масони тези различия съответстваха на двата пътя на алхимията: сухия път, или френския ритуал, и влажния път, тоест шотландския ритуал. И двата бяха ценни по свой начин. Както се казваше в Евангелието: „В дома на Бога има няколко стаи“.

Почитаемият леко удари с чука.

— Брате Първи надзирателю, какво търсехме, когато за пръв път влязохме в Храма?

— Светлина, Почитаеми майсторе.

— Нека тази Светлина ни озари. Братя Първи и Втори надзиратели, приканвам ви да дойдете при мен и да запалите свещите си, за да се видят звездите. Брате Майстор на церемонията, вие ще удряте с бастуна по пода всеки път след призива. Братя Експерте и Майсторе на церемонията, помогнете ни.

Минавайки между редиците, всеки Надзирател запали свещта си от свещта на Почитаемия и отиде при своята колона. Три високи бронзови колони заобикаляха разгънатия върху мозаичния под килим.

Почитаемият запали югоизточния стълб.

— Нека мъдростта ръководи работата ни.

Бастунът удари земята.

— Нека силата го поддържа.

Чу се нов удар и храмът бавно започна да се осветява.

Вторият надзирател запали югозападния стълб.

— Нека хубостта го краси.

В храма се възцари пълна светлина. Работата можеше да започне.

Ораторът прекрасно владееше темата, по която говореше. Речта му, озаглавена „Пътят към посвещението“, завладя публиката. Братята от всички редици слушаха внимателно точния анализ на елементите, които позволяваха да се пречисти бъдещия посветен, преди да получи светлината. Имаше само един изненадващ момент, а именно, че братът бе избрал да разгледа последен първия елемент — Земята.

Топлият и уверен глас сега говореше за символичните стойности на водата, въздуха и огъня.

„Водата, въздухът, огънят“ — помисли си Жуано.

След обаждането на Марка Великият архивар бе обзет от един-единствен въпрос. Знаеше трите елемента на загадъчната напитка, както и пропорцията им — 3:5:7. Липсваше поредността им. От кое растение да се започне? Водата, въздухът, огънят... Изведнъж Великият архивар прозря. Ами ако... на тези три пътувания съответстват...

Най-напред водата. Първостепенната материя. Водата като начало на живота. От която произхождаме. Водата на началото. Изведнъж се сети нещо. Нещо, казано от Марка по повод на култа към Бвити. Участниците в този ритуал твърдели, че достигат до Бога благодарение на ибога. Халюциногенното вещество, което водеше към Бвити, водачът към първоначалото. Бвити връщаше към корените на съществуването. Бвити, или водата.

А сега въздухът. Може би мухоморката? Мухата... Жуано се сети и за нещо друго. За нещо, което беше чел като ученик. „Златното магаре“ от Апулей. Една от основните книги на езотериците, които виждаха в нея метафора на алхимическото изследване. В една от главите мухата бе представена като символ на въздуха. Елементът на висшия свят.

Огънят. Жуано бързо прехвърляше всички възможни символи в съзнанието. Огънят. Халюцинациите, дължащи се на лизергиновата киселина. Болестта на огъня. Огънят на свети Антон.

Ибога, мухоморка, лизергинова киселина. Водата, въздухът, огънят: трите елемента на посвещаването.

— Разбира се, вече забелязахте, че в моята реч още не съм разгледал Земята. Честно казано, изпитът със Земята не е пътуване. Бъдещият посветен остава сам в стаята за размишления, където трябва да се съсредоточи върху символите, които са там, и да се подготви за изпитанията, които го очакват. Прилича по-скоро на психологическа подготовка преди истинското посвещение. Но нека не се заблуждаваме. Значението ѝ наистина е голямо. Без нея няма истинско посвещение.

Ораторът завърши речта си. Почитаемият му благодари. Въпросите можеха да започват.

Жуано бе разбрал. Липсваше му само един елемент. Първият. Земята.

Вдигна се ръка.

— Имаш думата, брате.

— Почитаеми майсторе и всички вие, мои братя. Ораторът разгледа с голяма жар символичния произход на трите елемента на изпитанието. А откъде идва преминаването през тази стая за размисли, на този престой в подземния свят? Какъв е истинският му произход?

Ораторът разлисти страниците си, преди да отговори.

— Произходът мисля, че го познаваме всички, става дума за пещерата, за праисторическата пещера, където се е зародила религията на нашите предци. Знаете, че дълго време на пещерите се е гледало като на храмове на изкуството. Като на музеи... праисторическата пещера, на първо място, е светилище. Място, което вече не принадлежи на профаните и което е предназначено за църковни ритуали. От няколко години историците са единодушни, че изрисуваните или гравирани пещери са священото място, където човек може да влезе в контакт с висшия свят. Място, което прилича на нашия храм, място, избрано за ритуала за посвещаване.

Жуано плесна с ръце. Първият надзирател му даде думата.

— Почитаеми майсторе и вие всички, мои братя. Само един въпрос: коя пещера би била най-прекрасният храм?

Ораторът отговори без колебание.

— Ласко.

Някъде в Южна Франция

Черният микробус слезе от магистралата и пое по кален път. Бледата светлина на Луната смекчаваше тъмнината сред вековните дъбове. На около двадесетина метра той бе следван от син автомобил, в който с вързани ръце и крака се намираха Жад и Антоан.

От заминаването от Пленкуро бяха изминали три часа, а конвоят бе едва на половината път.

В края на пътя, насред гората, имаше сива каменна къща на два етажа с отворени капаци. До нея се намираше наполовина разрушен гълъбарник. Приземният етаж светеше. Мъж с ловно сако и лула дръпна завесите и махна с ръка към новодошлите.

Микробусът и колата спряха пред външното каменно стълбище, осветявано от фенер във формата на капчук, закачен на водосточна тръба. Мъжът с лулата излезе и пресрещна Сол и Йоана, които вървяха по тревистата пътека, която водеше към къщата.

Сол се обърна към младата жена:

— Ето го нашия приятел, градинаря, който идва да ни поздрави.

Йоана се намръщи.

— Много мило от негова страна. Но няма нужда.

— Хайде. Бъди любезна с него. Той ни е приготвил къщата, за да можем да си починем.

— Каква саможертва! Защо не е накарал някой подчинен да го направи?

— Въпросът ти е основателен. Боя се, че е натоварен лично от ръководството да ни наблюдава. Той е много верен човек на Хаймдал...

Градинарят стигна до тях и поздрави Сол, без да обърне никакво внимание на Йоана.

— Радвам се да ви видя. Наредил съм да приготвят нещо за хапване, а стеите за вас и нашите важни гости са готови.

— Благодаря. Няма да пропусна да спомена за вашата преданост на по-високо ниво. Как намерихте това място?

Градинарят бръкна в сакото си и извади от там стара кожена торбичка за тютюн.

— Орденът има три такива второстепенни резиденции във Франция, където членовете му могат да отседат. Комфортът не е много голям, но...

Възрастният мъж се усмихна и го прекъсна:

— Напълно достатъчен е за малкото време, през което ще останем. Вкарайте гостите ни вътре и нека вечерят с нас.

Градинарят поглади необръснатата си буза.

— Да вечерят! Наистина ли? Мислех по-скоро да си поиграем малко с ножицата?

— Не. Подчинете се.

— Ами тя? — каза градинарят, като посочи с пръст Йоана, сякаш беше някакъв досаден отпадък.

— Тя ми е помощница в тази операция. Смятайте я за ваш шеф.

Младата жена се засмя доволно.

— Чу ли? Ще изпълняваш задълженията на прислужник. Отиди и доведи пленниците.

Човекът я погледна презрително.

— Ще си уредим сметките след края на тази мисия. Повярвай ми.

Той се отдръпна, за да им направи път да влязат в къщата, и после се отправи към микробуса. Сол и Йоана прекосиха преддверието, украсено със стари еленови рога, върху които имаше малки медни плочки с изписана годината на убиване на елените. Имаше и такива от миналия век.

В голямата трапезария вечерята беше сервирана. Някакъв мъж мълчаливо добавяше набързо още два прибора. От стените дребни селски благородници с перуки и в ловно облекло от XVIII век гледаха посетителите, сякаш са натрапници. Земеделските сечива, поставени тук-там из стаята, допълваха селския облик на стаята. Сол седна в едно от дървените кресла и огледа помещението.

— *Земята не лъже.*

Със здравата си ръка Йоана взе стола, който беше срещу него. Умората се изписваше на лицето ѝ.

— Какво означава това?

— Това беше една от любимите максими на маршал Петен по повод истинския живот на село.

— В Хърватия единственият френски пълководец, когото хората познават, е генерал Дьо Гол.

Сол се засмя.

— Винаги съм предпочитал маршала пред генерала, въпреки слабоумието му. А и понякога старият войник казваше ценни мисли.

— Така ли?

— *Аз държа на своите обещания и дори и на обещанията на другите.*

В преддверието се чува стъпки. Градинарят и младият телохранител на Сол вкараха в трапезарията Жад и Антоан, които бяха отвързали преди малко. Сол им посочи двата свободни стола.

— Елате, приятели, настанявайте се и хапнете.

Върху лицето на Йоана се изписа голяма омраза, когато видя Жад.

Жад и Антоан се спогледаха и седнаха мълчаливо. Пред тях имаше три големи чинии с моркови, цвекло, марули, цикория, репички и домати; супник с кафяво-червеникава течност, от който излизаше пара, и чиния с варени картофи. Антоан взе няколко зеленчука в чинията си.

— Май не обичате месо...

Сол, който си слагаше обилно от всичко, му хвърли дружески поглед.

— Да, месото определено ни е забранено. Аз самият не съм ял месо от шестдесет години. Тайната на дългия живот...

Жад, която не бе докоснала нищо, го прекъсна:

— Знаете ли какво означава да отвличате служители на реда в тази държава? Ще изпратят съобщение за издирването ни до всички жандармерии и полицейски участъци във Франция. Няма да ви се размине!

Йоана изсъска:

— Млъкни! Още една заплаха и ще те убия. Бавно. Много бавно.

— С коя ръка? С дясната ли?

Убийцата стана и сграбчи ножа от масата.

— Стига! — изръмжа Сол.

Йоана неохотно се подчини. Възрастният мъж се обърна към Антоан.

— Говорехме си за месо. Месните храни съдържат много токсини, виновни за доста заболявания. Плодовете и зеленчуците имат невероятни хранителни качества. Препоръчвам ви супата от тиква от дясната ви страна.

— На това ли ви учат в „Туле“?

— И на това.

Странно, но Антоан имаше апетит, а и този пъргав старец го бе заинтригувал.

— Щом като сте така добър да ни нахраните, може би ще ни разясните някои неща?

— Защо не? Не ми се случва често да разговарям с масон. Обикновено нареждам да ги убиват. Но сега ви слушам.

— Каква е целта на „Туле“?

— Това е голяма тема, но накратко искаме да запазим нашата чиста кръв при непрекъснатата инвазия на други раси. Ние сме нещо като защитна организация, към която имам честта да принадлежа. Негри, араби, евреи, жълти, метиси, всички те всеки ден по малко завладяват света, който е наш. Опитваме се да спрем тази инвазия.

Жад каза иронично:

— Защитници на висшата раса! Това е смешно.

Антоан се усмихна на забележката, но продължи:

— Как сте стигнали до нашите архиви?

Сол махна с ръка.

— Предпочитам да ви разкажа за възникването на нашия Орден. Може би ще го разберете! Все още се съмнявам предвид вашата принадлежност... Погледнете скулптурата зад вас.

Антоан и Жад се обърнаха и видяха бюста на мъж с изпъкнало чело, жестока уста и смръщени вежди.

Сол запали цигара и постави ръцете си на облегалките на креслото.

— Този мъж се казваше Рудолф Грауер. На него дължим всичко. Има негови бюстове във всички къщи и замъци на Ордена. Той е създал обществото „Туле“ още преди появата на нацистката партия. Този гений, почти непознаван в наши дни и до когото Хитлер е бил едно нищо, е променил лицето на света. Този син на железничар е

обиколил света първо като моряк в края на 1890 г., а после се е установил в Турция, където спечелва значително състояние и се връща в Германия, убеден, че има мисия. Когато се връща в родината си, минава под покровителството на един аристократ и става граф Рудолф фон Себотендорф. Навремето, в Германия на Кайзера, в много патриотични и антисемитски групи с общото название *Völkisch* е имало силни националистически чувства.

Антоан не пропускаше и дума от казаното от възрастния човек.

— И антимагонски, предполагам?

— Така ли мислите? По онова време нашият основател се вписва в една от тези групи, „Германорден“, и бързо спечелва влияние в нея. През 1918 г. заминава за Мюнхен и основава ложа, наречена „Туле Гезелшафт“. За по-малко от четири месеца събира в нея елита на обществото, основава два вестника, единия от които „Беодахтер“, бъдещ орган на нацистите, и създава влиятелни кръгове. Нещо повече, дори работата му следва масонството, което дълго е изучавал.

— Как така следва?

— Ами членовете, всички от германската раса, са били посвещавани. Създадени са тайни знаци за разпознаване. Въведен е ритуал, основан на нордическия паганизъм. А като символ на Себотендорф му дошла идеята да използва слънчевата свастика със заоблени краища, която вече била много популярна сред някои расистки общества. Светеща емблема над кинжала на отъмщението.

— Доста интересно. Кинжал има и при висшите масонски степени...

Сол не обърна внимание на това съвпадение.

— Много бързо Себотендорф определя първата и единствена цел на организацията: бялата раса трябва да господства в света. Вижданията му са се определяли само от една дума: Халгадом.

Жад беше изтощена и имаше чувството, че слуша приказките на някакъв луд, макар че бяха свързани. Тиха, спокойна лудост.

— Халгадом означава „свещен храм“. Вие, масоните, искате да пресъздадете Храма на Соломон, а ние искаме да издигнем Храм на потомците на арийската раса от „Туле“ в Европа: северняци, германци, англичани, саксонци, келти и... французи. Всички те носят във вените си кръвта от преселването на варвари, готи и чистокръвни франки.

— Нашият храм е храм на братството, равенството и на цялото човечество.

— Не ме размивайте! Вие във вашите ложи сте първите, които започнахте да проповядвате елитаризма.

Сол си наля чаша вода.

— Но да не се отклоняваме. Себотендорф е знаел, че само народът, пролетариатът, може да възпроизведе арийската раса, и е искал идеите му да проникнат сред работническата класа. Един от помощниците му, някой си Харер, създаде асоциация за тази цел. В края на януари 1919 г. той и Антон Дрекслер се озовали начело на работническата немска партия, в която по-късно станал член някой си... Адолф Хитлер, който ще я превърне в нацистка партия.

Антоан каза:

— Хитлер е имал успех само в руините след примирието, повсеместната безработица и ожесточения национализъм.

— Да, но в сянката е дебнела „Туле“, която не е имала директно влияние върху Фюрера, но е вмъкнала свои хора в обкръжението му. Хес, Розенберг, Химлер... мислите ли, че Хитлер наистина щеше да дойде на власт, ако не го бяха финансирали големите немски индустриалци? Много от тях бяха членове на „Туле“. Но Хитлер не изпълни мисията си. Той беше мегаломан. Подценихме го.

Жад усети, че гневът ѝ нараства все повече. Този разговор я дразнеше.

— Милиони избити евреи, поробени народи, война и омраза! Хубава програма. И чудесно изпълнена!

Сол кимна на телохранителя си.

— Ако гъкнете още веднъж, ще наредя да ви пръснат главата, госпожице!

Антоан видя, че Сол не се шегува, и сложи ръка на крака на Жад, която седеше до него. Опита се да смени темата.

— Ами вие? Как така французин...

Лицето на стареца светна от задоволство.

— Много просто. Постъпих във Вафен СС през войната и там членовете на „Туле“ ме забелязаха и ми предложиха да ме посветят. Нещо като в масонството.

Жад не можеше да понася този стар фашист.

— Страхотно... французин в нацисткото семейство. Любопитно ми е колко еврейски жени и деца сте убили?

Йоана ѝ зашлеви шамар с нескрито удоволствие. Жад понечи да ѝ се нахвърли, но телохраниелят застана пред нея. Сол я гледаше презрително.

— Поделението „Шарлеман“ се биеше срещу други войници на фронта. Никога не сме участвали в избиването в концентрационните лагери. Спечелил съм чин „оберщурмбанфюрер“ само със смелостта си.

— И после?

— После? Бях избран.

— Избран?

Сол си наля вода.

— Моята мисия се състоеше в това да скрия сандъци с масонски архивни документи, разграбени във Франция и смятани за много важни от нашия Орден. Сега разбирате ли?

— Но защо?

— Един от клоновете на „Туле“ в СС, институтът „Аненербе“, проучваше арийска Индия. Там бяха открили свещената напитка сома. Много бързо направиха изследвания върху халюциногенните растения в един замък във Вестфалия. Бяха събрали заедно археолози и биолози, за да открият състава на сома. Руските затворници са служели за опитни зайчета, тъй като смесите предизвиквали нежелани, но много зрелищни ефекти.

— Но какво общо има това с масонството?

— Единият от учените, някой си професор Жуано, е бил франкмасон. Той е приел да съдейства.

— Не ви вярвам!

— Жена му била бременна... именно той е открил в архивите на Великия Ориент папка с документи, в които се говорело за особен ритуал, основаващ се на погълщането на божествена напитка.

Антоан сви устни.

— *Ритуалът на мрака...*

Сол запали цигара.

— Точно така. От „Аненербе“ изпратили Жуано в Берлин, за да прегледа кутиите с архивни документи, изети от Париж. След двумесечна работа той открил отделни части от този ритуал. Намерил

е труд за гъбата „мораво рогче“ и ръкопис на Дьо Брьой, на които ние, разбира се, имаме фотокопия.

— Но откъде сте разбрали, че съставките са били три?

— От друг документ на Дьо Брьой, който на вас ви липсва, тъй като след войната остана наше притежание. Една от съставките идвала от Изтока... Останалото го знаете.

— Ами Жуано?

— Той се провали. „Туле“ успя да идентифицира само първия елемент. По онова време ръкописите на Дьо Брьой бяха неразбираеми за нас. След като стана ненужен, Жуано бе изпратен в Дахау.

— Ами вие?

— През 1945 г. моят конвой попадна на заграждение на руската армия. Измъкнах се само аз. След като се отървах, взех останалите документи, измежду които разработката за моравото рогче и пълното копие на ръкописа на Дьо Брьой. Скрих ги в едно разрушено село. В църквата. Под главния олтар. — Сол се разсмя. — После се опитах да премина редиците на Съюзниците.

Марка се беше намръщил. Сол продължи:

— После вие свършихте работата вместо нас. Жуано например, когато му се обади онзи еврейин археолог... Ние бяхме готови.

— Камъкът от Тива?

Сол поклати глава, преди да продължи:

— Да. А мухоморката... никога няма да мога да ви се отблагодаря достатъчно!

— А сега? Какво ще стане с нас?

Сол се прозя и стана от масата.

— За момента все още имам нужда от вас. Що се отнася до приятелката ви, то Йоана с удоволствие ще се заеме с нея, когато му дойде времето. Тези спомени ме умориха. Имам нужда от почивка. Ще се видим следобед, за да се обадим на вашия брат Жуано, който в този момент би трябвало да е в Дордон.

— Откъде знаете?

— Разпоредили сме да следят и него.

Човекът с набръчканата кожа, жива останка от една отминала епоха, изведнъж му се стори много стар. Марка му зададе последен въпрос:

— Какво означава това име, Сол...

— То е от една латинска сентенция за римския култ към Митра: *Sol Invictus*. Непобедимото Слънце. Така наричали също и Деня на зимното слънцестоене, 21 декември, когато Слънцето се възражда и дните започват да стават по-дълги. Християнството измества този ден на 25 декември и го нарича Коледа. Но също като Слънцето и аз ще бъда непобедим.

Оаз

В черната чантичка имаше две спринцовки с етикети, които показваха съставките и количеството в тях, малко шишенце с дезинфектант и малко памук. Две спринцовки, в случай че едната се изгуби или счупи.

Шефдебиен затвори страничния цип на чантичката и я даде на агента по сигурността.

— Разбрахте ли ме? Веднага щом стигнете в замъка в Бьон, предайте тази чантичка на господин Жуано. После го следете внимателно и ми докладвайте на всеки час. Самолетът ви чака в Бурге.

Агентът не каза нищо. Само поклати глава мълчаливо и излезе бързо от кабинета на генералния директор на „Ревелан“. Шефдебиен пресметна, че Жуано ще получи пратката в ранния следобед. Изследователският екип бе свършил добра работа, като изолира трите молекули и ги синтезира. Шефдебиен бе убедил Жуано да ги използва чрез впръскване, а не като напитка. По този начин не само щял да избегне повръщанията, но субстанцията много бързо щяла да повлияе на мозъка. Имаше чувството, че е дилър, който продава доза на наркоман.

От предпазливост Шефдебиен бе изискал да направят още няколко подобни проби, които в този момент вече бяха инжектирани на маймуните в лабораторията.

*Къщата на Ордена**Югозападни Франция*

Гигантското око в триъгълника е над пирамидата. Отзад бързо се носят червени облаци, а небето е тъмно и страшно. Марка не може да мръдне. Краката му са вдълбани в черния гранитен камък на земята. Чувства се безпомощен и нищожен пред това вездесъщо око. После от далечината пристига в галоп гологлав конник, който размахва огнена пръчка. Антоан иска да избяга, но краката му са се

сраснали със земята. Небето се оцветява в кръв. Конникът слиза от коня си и тръгва към него със своята пръчка. Гласът му разцепва червената нощ и заглушава воя на ледения вятър. Той разпознава конника... това е той... неговият двойник. Марка иска да изкрещи, но от устата му не излиза никакъв звук. Двойникът му се намръщва и вдига пръчката нагоре, за да го удари по главата. Антоан крещи с всички сила: *Плътта напуска костите. Двойникът му се отдръпва стъписано, поразен от страх. Вятърът клати пирамидата. Окото започва да кърви. Антоан повтаря още веднъж заклинанието: Плътта напуска костите. Конникът яхва животното и си тръгва като във филм, прожектуриран наобратно.*

Виковете на Антоан събудиха Жад, която направо подскочи.

— Успокойте се.

Марка се потеше под завивките и се опита да се поизправи на леглото.

— Кошмар...

— Ако това може да ви успокои, аз спах като бебе.

Вратата на стаята им се отвори. Влезе въоръженият пазач. Жад го повика.

— Искаме да отидем до тоалетната. Разбирате ли?

Мъжът клатеше глава.

— *Nein, nein.*

Жад се намръщи.

— Сол, *schnell!*

Мъжът се поколеба за малко, после излезе от стаята и я заключи. Антоан усети, че целият е потен под мръсните си дрехи. Той се обърна към Жад.

Много неприятна ситуация. Един началник по сигурността на посолство няма ли скрит предавател в обувките си, или нещо от този род?

— Да видим. А вие не влизате ли в телепатична връзка с Великия архитект на Вселената, който да предупреди вашите братлета?

Те се спогледаха и се засмяха. Той — небръснат и с тъмни кръгове около очите, а тя — с прилепнала коса и бледа кожа.

Ключалката отново щракна и пазачът се появи с Йоана.

— Сол си почива, но аз съм тук. Какво искате?

Без да дочака отговор, тя се запъти към леглото на Жад и седна до нея. Афганистанката инстинктивно се опита да се отдръпне.

— Искаме да се измием и да отидем до тоалетната — отговори Марка.

Йоана извади режещи клещи от джоба си.

— Ние не сме чудовища. Клаус ще ви придружи. Но преди това искам да си взема едно пръстче от твоята приятелка. В крайна сметка градинарят имаше право.

Преди Жад да каже каквото и да било, Йоана кръцна с едно движение малкото пръстче на ръката на Афганистанката, която зави от болка. Антоан се опита да се освободи. Напразно.

— Спрете...

— Млъкни, куче! Това не е нищо в сравнение с онова, което тя ми причини, като ми осакати ръката. Скоро, когато свършим с вас, тя ще ме моли да я убия. И това ще стане, но ще я убия без пръстите ѝ.

Жад продължаваше да вие. Болката ставаше непоносима.

Хърватия

Замъкът „Хвар“

Три сребърни свещника осветяваха слабо малката подземна крипта в замък. Локи гледаше замислено черния мраморен камък със знака на слънчева свастика, която служеше за почитане на слънцестоеенето. От двадесет и четири часа нямаше никакви новини от Сол и започваше да се безпокои за дъщеря си. Членовете на ръководството бяха ядосани след последния му разговор по телефона със Сол. Това нямаше значение. Скоро щеше да се освободи от всички тези негодници.

Хаймдал искаше да се срещнат двамата, за да поговорят отделно от другите.

По каменното стълбище се чува тежки стъпки. Локи се обърна и видя Хаймдал в компанията на един от охранителите.

— Мислех, че ще дойдеш сам?

— Локи е бог на хитростта и аз никога не забравям това. Операция „Хирам“ е прекратена.

Локи отстъпи към олтара.

— С какво право? Сол ще бъде бесен.

Двамата мъже тръгнаха към него.

— Ръководството гласува това решение преди малко.

— Не е възможно. Аз не съм бил там.

— Ти вече не си част от „Туле“.

Локи се прокле, че не си е взел оръжие.

— Никога.

— Телефонът ти се подслушва и чухме как приемаш инструкциите на Сол, които засягат и нас, относно Нощта на дългите ножове. Разбираш нашето раздражение, нали?

Чуха се и други стъпки. Други двама въоръжени мъже влязоха в криптата. Локи се хвана за олтара.

— Вие не разбирате. Операция „Хирам“ е жизненоважна за бъдещето на „Туле“.

— Сол е изкуфял старец, който преследва химери, и сега заради него по следите ни е френската полиция. Допусна грешки. Тези убийства на масони бяха пълна глупост. А заради палестинския убиец замалко израелците не попаднаха на нас. Забрави ли казаното от Себотендорф? Нашата сила идва от нашата дискретност. Докато сме невидими и успяваме, никой не може да ни направи нищо.

— Аз по-добре от теб знам...

— Стига! Имаме заповед да приключим със Сол, твоята дъщеря и техните затворници там, където се намират сега. А ние пък ще дойдем с теб да посетиш една твоя приятелка.

Локи ги погледна объркано.

— ... една Дева.

— Нали няма да...

— Една Желязна дева!

Къщата на Ордена в Югозападна Франция

Кортежът беше готов за тръгване. Сол доволно гледаше пленниците, които отново качваха в колата.

— Ще се кача с вас. Все още не сме приключили разговора си. Но преди това нека благодарим на нашия домакин, градинаря, за гостоприемството му.

Младият телохранител на Сол избута пред себе си мъжа с мустаците. Лицето му беше подпухнало.

— Нашият защитник на цветята и растенията поиска да ни убие през нощта, но за щастие Клаус беше буден. Предполагам, че е изпълнявал заповед на ръководителя на Ордена. Йоана, искаш ли да се заемеш?

Убийцата се появи на каменното стълбище с нож в ръка. Застана пред градинаря и с един удар заби ножа в долната дясна част на корема. Мъжът се свлече, крещейки. Без дори да го погледне, Сол тръгна към колите.

— Ако Йоана си е свършила добре работата, ще минат поне двадесет минути, преди да умре. Как в наши дни жените поемат всичко в ръцете си и стават равни и дори по-силни от мъжете. Лично аз съм за равенството.

Градинарят се мятеше във всички посоки като разсечен червей, който се опитва да влезе в почвата.

Набутаха Антоан и Жад в колата. След пет минути конвоят напусна мястото, като остави след себе си агонизиращия мъчител.

Сол седеше на предната седалка, гледаше някаква карта и си подсвиркуваше. Марка каза:

— Не ни разказахте как приключи за вас войната.

Сол се обърна назад.

— Много бързо. След като се измъкнах от един френски патрул, който ме забеляза, преминах в Швейцария, за да се свържа с клона в „Одеса“.

— „Одеса“?

— Каква липса на култура!? През есента на 1944 г. есесовците, измежду които очевидно имаше членове на „Туле“, разбраха, че разгромът е неизбежен. Затова започнаха да се изселват към неутрални страни. Основно в Южна Америка, но също и в арабските страни като Сирия и Либия.

— „Одеса“ името на операцията ли е?

— „Одеса“ е съкращението на една организация на есесовци. Предприятия, пръснати по целия свят и закупени с военното съкровище на СС, се наеха да приемат бежанците. В банките на съответните страни, измежду които и Швейцария, естествено бяха открити сметки.

— За щастие този негодник Хитлер не се е възползвал от тях! — прошепна бясно Жад.

Сол ѝ се усмихна.

— Точно така. Хитлер е престъпник.

— Как така?

— Заради него умряха милиони арийци, нашата кръв пресъхна в тази война.

— Шегувате ли се?

Сол отново се усмихна. Като на дете, което беше твърде малко, за да го разбере.

— Разбира се, вие не споделяте моята гледна точка. „Туле“ нямаше директна власт върху Фюрера. Но тя можеше да влияе върху някои от неговите решения. Най-вече когато се оказва, че лудостта му става все по-разрушителна. Тогава „Туле“ се възползва и си послужи с мрежата „Одеса“.

— А вие?

— Аз започнах нов живот и се изкачих в йерархията на Ордена. При падането на комунизма отидохме да приберем масонските документи, които бях скрил. По време на руската окупация църквата се бе превърнала в музей на атеизма. След падането на Стената всичко беше изоставено. След като разгледахме документите... — очите на Сол блестяха — ... разбрах колко важни са тези безценни документи.

— Но защо? — възкликна Марка — За да влезете в контакт с Бога ли?

— Не с вашия, скъпи приятелю. Моят е много по-страшен.

Ласко

Дордон

С появата на звездите задуха и студен вятър. Консерваторът погледна неочаквания посетител. Обикновено го предупреждаваха месеци предварително. Редките гости, на които Министерството на културата издаваше разрешително, трябваше да минат през много спънки, докато го получат. Това беше дълъг процес, чиито етапи отлично познаваше в качеството си на уредник от петнадесет години. Всеки, който идваше в Ласко, трябваше да е добре подготвен за изминаването на дълъг и труден път. И всеки от избраните, които влизаха в нея, имаха ясното съзнание, че това е голяма привилегия, почти чудо. Да са на това умопомрачително място.

Малкото бележити учени или привилегирани лица, които бяха получили специално разрешение, се държаха като малки деца, скромни и тихи, които изведнъж са получили неочакван подарък.

Днешният посетител не влизаше в тази група. Висок, с тъмно палто, вълнен шал и малка сива чанта в ръка, той не влизаше всъщност в нито една група. Той почти не говореше и гледаше, без да мига, някаква неподвижна точка в мрака.

Консерваторът не обичаше да допуска гостите в пещерата. Имаше чувството, че допуска голямо богохулство. Открита през 1940 г., пещерата бе затворена двадесет и три години по-късно, след като бяха забелязани неблагоприятните последици от въглеродния двуокис, издишван от десетки хиляди посетители през годините. Скалите и невероятните им рисунки бяха корозирали под влияние на окисляването, а преди това в продължение на хиляди години бяха оцелели безпроблемно. Датчици, поставени в различните зали на пещерата и свързани в мрежа, записваха ден и нощ промените във влагата, температурата и налягането. Техниците от лабораторията на „Културни паметници“ можеха от разстояние да разбират дали човек или животно е влязло в светилището.

Консерваторът не отстъпваше и посетителите трябваше да влизат със скафандри.

Рано сутринта той бе получил факс от Париж, от министерството, подписан от директора на кабинета, който му съобщаваше да е на разположение на господин Жуано в късния следобед.

Половин час по-късно от едно телефонно обаждане той разбра точните условия на това високо нареждане. В 21 часа той трябваше да отвори пещерата и да остави господин Жуано вътре сам.

Съветникът на министъра беше много кратък. На въпроса в колко часа ще излезе неочакваният посетител, като наблегна на „неочакван“, той бе отговорил кратко:

— Когато ви кажат!

По-късно следобед консерваторът се обади в участъка в Перигьо. Разтревожен и притеснен, той бе помолил за съвет личния секретар на префекта, любезен и разумен човек, когото познаваше от години. Отговорът му беше доста неочакван:

— Скъпи приятелю, вие като мен сте един служител. Не го забравяйте!

Консерваторът не настоя повече. Той не знаеше, че Жуано се беше свързал директно с един от съветниците на министъра, член на ложата „Братство за децата в Камбасерес“, където членуваха хомосексуалните масони от Великия Ориент. Жуано им бе помогнал преди това да се свържат с един бивш Почитаем майстор, за да го запознаят с проблемите на дискриминацията в учрежденията и фирмите.

Точно в 21 часа консерваторът отвори входната врата.

Спрял на паркинга в центъра на Монтиняк, най-близкото градче до Ласко, Сол запали нова цигара. Зад него Марка и Зевински стояха овързани и мълчаха. Разговорът им отдавна бе приключил. Отвън Йоана проведе телефонен разговор по мобилния си телефон. Тя се приближи до колата и Сол свали стъклото.

— Току-що са се върнали.

— Колко са?

— Двама.

Сол излезе от колата. Имаше нужда да се поразтъпче малко. А също и да помисли. Внимателно.

Най-напред непознатият, който спря пред замъка в Бьон с кола под наем. Следата беше ясна. От колата под наем до летището, от летището до самолета, от самолета до „Ревелан“, дружеството на виден франкмасон. Амбициозен човек, чиято фирма разполагаше с отлични лаборатории по молекулярна химия...

Жуано бе напуснал Бьон и се бе срещнал с друг непознат пред пещерата Ласко. Но непознат, който е имал ключове. Ключовете за праисторическото светилище.

Приличаха си със своите противници. „И аз бих постъпил като него“ — помисли си Сол. Ласко! Сикстинската капела на праисторията! Уникално място! Там ще открие напитката на боговете!

— Сол? — Чу се гласът на Йоана.

— Да — отговори той тихо.

— Разпознали са колата на човека, който е бил с Жуано. Консерваторът на пещерата Ласко.

Лицето на Сол бавно се проясни. Като жарта, която се разпалва от полъха на вятъра.

— Консерваторът... Жуано няма да влезе с него... той ще излезе. Пещерата далеч ли е?

— Не, само на няколко...

— Да побързаме, няма време.

Докато вървеше към колата, Сол погледна лицето на Йоана. През целия си живот той бе казвал само част от истината. Трябваше да продължи. До края.

Хвана ръката ѝ.

— Ти също, Йоана, ще познаеш откровението.

Ласко

Жуано бавно вървеше към ротондата. Консерваторът описваше мястото.

— Всъщност пещерата Ласко е образувана от две перпендикулярни зали, пред вас е ротондата и осевата зала. Отляво е

тунелът, който води до предното пространство и абсидата, а после и към галерията с животните. Откъде искате да започнете?

Великият архивар стисна черната чантичка в джоба на палтото. Бяха стигнали до първата зала, която беше кръгла. Върху всяка стена имаше рисунки. Елени, диви бикове, коне, мечки. Цяло животинско царство в ярки цветове. Сякаш всички рисунки бяха направени предната вечер.

— Прекрасно. Виждал съм снимки, но...

Консерваторът се поуспокои.

— Ласко е уникална. Шедьовър от магдаленската епоха. Между 15 240 и 14 150 години преди нашата ера.

— Откъде знаете с такава точност?

— Учените са открили повече от четиристотин сечива от кремък и части от кости в почвата. От карбон са.

— Възхитен съм! Само животни ли има?

— Не. И в това се крие цялата загадка на Ласко. Например до входа има еднорог.

— Митичното животно?

— Да. Хората през магдаленската епоха също са мечтаели.

Жуано си спомни за гоблена „Дамата с еднорога“ в музея „Клуни“ в Париж. Имаше и огромни гоблени с много растения. Средновековните специалисти дори са твърдели, че някои от тях имат халюциногенна сила...

— Интересни са и геометричните знаци. Няколко стотици. Шахматни дъски, решетки. Точното им значение не е известно.

— Може би имат религиозно значение?

— Може би. Според специалистите тези знаци имали символична стойност. Те не се отнасят към реалността като животните. Несъмнено са останали от ритуални церемонии, които са се извършвали тук.

— Мислите, че Ласко е била нещо като светилище?

— Храм! За съжаление не знаем защо.

Консерваторът водеше госта си по тесен коридор, който след като минаваше през две големи зали, стигаше до кръгло помещение без изход.

— Кладенецът! Погледнете тази сцена.

Жуано вдигна очи към стената. Пред един бизон с наведени рога стоеше мъж с щръкнал penis и скръстени ръце. Мъж, който умира.

— Има глава на птица. Несъмнено е шаман.

При тази дума Жуано подскочи:

— Шаман?

— Да. Древните са идвали тук, за да осъществят контакт с духовете. Шаманът е бил посредник.

Жуано отново се загледа в картината с мъжа с птича глава.

— Но той изглежда мъртъв!

— Това е символична смърт! За да се претвори в духовния живот. Ето защо в близост до него има нарисувана и друга птица. Съзнанието на шамана е освободено и може да достигне до отвъдното, до духовния свят.

Великият архивар стоеше като вцепенен пред тази картина. Консерваторът добави:

— Тук, в Ласко, не се е родило изкуството... както са смятали хората години наред. Тук всяко нещо е символ. В тази пещера не са творили художници, а хора, обладани от смисъла за свещеното.

— Ами рисунките на животни тогава?

— Много съвременни учени смятат, че те са резултат от видения и халюцинации. След ритуалните си церемонии праисторическите хора са рисували това, което им се е привиждало...

Преминаха покрай две по-големи зали. Абсидата и предното пространство в храма. Консерваторът тръгна да се връща към ротондата.

— А натам? — попита Жуано, като посочи един тъмен коридор.

— Осовата зала. Има рисунки на животни, сред които планински козел и...

Консерваторът погледна часовника си. Трябваше да тръгва. Най-деликатният момент.

— Време е да ви оставя. Мисля, че ще ме предупредят кога да...

— И...

— Моля?

— Вие казахте планински козел и...

Консерваторът вече беше близо до изхода.

— ... и кон. Повален кон. Който излиза от една пукнатина в скалата. Сякаш е минал през стената. Видение.

Жуано чу прищракването на вратата, която се затвори. Той се обърна. Картините блестяха в пълния си блясък върху бледите варовикови стени. Ала беше сам.

Оаз

Първите резултати бяха дошли. Две страници анализи. Цели колони с числа. Технически термини...

Шефдебиен ги прегледа набързо. Това, което търсеше, трябваше да се намира на втората страница. Той позна почерка на Деги. Ситен и плътен. Биологът сам бе поел грижата да напише окончателните сведения.

Шефдебиен остави доклада на бюрото и отиде да си вземе цигара. Пушеше само в изключителни случаи. А по-изключителен случай от този нямаше.

Преди да продължи с четенето, той отново си припомни протокола за изследването. Беше просто. Инжектиране на неизследвано вещество, наречено S 357, на възрастен макак. Условия: животното ще бъде заснемано по време на експеримента. Анализ на кръвта на всеки половин час. Изследване на биоритмите. Скенер и ядрено-магнитен резонанс.

Преди да прочете заключението на Деги, Шефдебиен прочете анализа на клиничните данни.

Наблюдението на животното по време на експеримента позволи да се отбележат три необичайни промени:

Върху контролния монитор: преминаване от неритмична сърдечна дейност под формата на хаотична крива към синусоидална почти напълно равномерна крива, при пулс 60 и 70 удара в минута.

Електроенцефалограма: значителна еволюция и промяна на мозъчните вълни. Нов прилив на действие на вълните с висока честота, над 15 Hz. Повторяемост на това явление.

При мозъчния скенер ясно се различава повишаването на дейността на предната мозъчна кора. Чувствително усилване на дейността на таламуса и мозъчния ствол. Забавяне на дейността на паристалната мозъчна кора от лявата горна страна.

Генералният директор на „Ревелан“ дръпна силно от цигарата, преди да я остави. Подробностите при всички тези изследвания му се губеха. Но не и последствията! Този макак е поел път към ада.

... анализите на получените данни показват голяма промяна в съзнанието на обекта. Неупотребяваните зони от мозъка и тяхното свързване показват изключително мобилизиране на сетивните и емоционалните възможности. Това явление се съпровожда с настъпването на състояние, което се нарича „парадоксален сън“ — състояние, близко до състоянието на сънуване при бозайниците.

Последица от промяна в съзнанието е сърдечният ритъм, равномерен и устойчив.

В днешно време тези едновременно мозъчни и физиологични явления могат да се отнесат само към извършваните опити върху пластичността на мозъка. Тоест възможността в определени условия съзнанието да създава или реактивира някои невронални връзки. Тези синапси, неподвижни или свързани с други дейности, са реактивирани или преориентирани и така създават неизвестни невронални конфигурации...

Става дума за изключително препрограмиране на функционирането на мозъчната дейност.

Шефдебиен угаси цигарата си. Краката и ръцете му трепереха. Сомата на боговете!

Ласко

Сам! Никога през живота си не се беше чувствал толкова сам. Сякаш беше незначителна прашинка, изгубена в тази пещера, обитавана от духовете на починали преди повече от петнадесет хиляди години хора.

Дори и при посвещаването си в масонството, когато бе минал през стаята за размисъл, сам срещу лицето на ритуалната смърт, той не се беше чувствал така изолиран.

Тези бикове, бизони и човешки сенки, изрисувани върху скалистите стени, щяха да надживеят още много поколения, когато от него щеше да е останал само прах.

Сега или никога. Той разгъна ръкописа на Дьо Брой и го сложи на земята.

Ритуалът на мрака.

Отвори чантата, донесена от служителя на Шефдебиен. Двете спринцовки блестяха под светлината на фенера, оставен на една скала отсреща. Той напои памук със спирт и намаза с него предната долна част на лявата си ръка. После извади едната спринцовка от сивия ѝ калъф.

Сома. Напитката на боговете. Вратата към безкрая. Всичко това само в няколко кубични сантиметра от тази леко синкава течност. Спомни си за баща си, за Софи, за всички убити от „Туле“... а съдбата беше избрала него, за да достигне до истината.

Беше време да започне ритуала на мрака, а после да си инжектира свещената течност. С помощта на компас той определи накъде е изток и остави там едно камъче. После на срещуположната страна постави два ориентира, за да маркира колоните при входа на храма, Жакин и Боаз. В центъра начерта правоъгълник като в ръкописа на Дьо Брой и изкопа малка дупка, където постави клона от дърво, който бе взел със себе си на идване. Храмът бе осветен. Той свали символично металните вещи по себе си, като часовника например, и остави всичките си лични вещи настрани извън храма.

После произнесе ритуалните изречения за започване на церемонията.

Ако братята от ложата му го видеха, нямаше да повярват на очите си и щяха да го помислят за луд.

Той взе спринцовката и инжектира съдържанието ѝ в една изпъкнала вена. Усети лека болка в ръката, стисна няколко пъти юмрук, за да раздвижи течността в кръвта си, и после легна върху студената земя в центъра на храма.

Пътуването щеше да започне. Това, което да го отведе в дебрите на съзнанието, може би до Великия архитект на Вселената. Изминаха няколко минути. Изведнъж по крайниците му се разля топлина, сякаш ги бе потопил в гореща вода. Тази топлина достигаше до мозъка му.

Той вече не усещаше студения под. Нарисуваните животни сякаш оживяваха пред очите му и се отделяха от камъка. Чуваше как ехти рог в далечината, сърцето му заби учестено. Краката му започваха да треперят.

Той обърна глава и видя, че вече не е сам в пещерата. В тъмните краища около него се чуваше говор. Коленичили хора, които изричаха тези глухи заклинания. Той знаеше, че го гледат като жертвено агне, и го обзе страх.

Стържене на камъни разцепваше нощта. Той се разплака и съжали за дързостта си да застава лице в лице със забраненото. Изобщо не усещаше краката си, сякаш са парализирани.

— Не мога... Не мога...

Малкото съзнание, което му бе останало, му подсказваше, че екипът на Шефдебиен е объркал дозата или още по-лошо — съставките. Не можеше да има друга причина за този кошмар.

Тялото му потъваше в черната земя, която сякаш искаше да го погълне завинаги. Той усещаше как гнилата почва влиза в устата му и прониква навсякъде в тялото му. Колкото повече го обземаше страх, толкова повече се разлагаше в земята. Той гледаше умолително съществуото с червените очи, което го наблюдаваше над ямата, в която потъваше.

Дьо Брьой бе излъгал и покварил масонския ритуал. Към него не идваше светлина, а страшен всепоглъщащ мрак. Хаосът поглъщаше всичко. Съществуото с червените очи се надсмиваше над страданието му сякаш това го храни.

Страхът разяждаше вече и душата му. Мускулите му се разкъсваха, ноктите се сгърчваха, кожата се пукаше.

Плътта напуска костите.

Най-накрая изведнъж разбра значението на тези думи на Майстор Хирам, когато е умирал, и изкрещя от ужас.

Виковете му потънаха в тъмнината на пещерата.

Изследователската лаборатория

„Културни паметници“, под чиято егида е пещерата Ласко

Дежурният техник пусна водата в тоалетната и закопча панталона си, сумтейки. Оставаше му още един час, докато се прибере при семейството си. Можеше да си тръгне и сега. Вероятността за някакъв инцидент в пещерата Ласко беше почти нулева. От единадесет години, откакто работеше тук по поддръжката на измервателните уреди на праисторическото място, не се бе получил нито един сигнал за тревога. С изключение на един път при посещението на двойка „изключителни“ посетители, един министър и любовницата му от азиатски произход, които се бяха разгорещили в залата с биковете. Благодарение на датчиците той бе могъл да проследи повишаването на температурата на двете тела и на въглеродния двуокис точно в сублимния момент.

Той се върна в кабинета си и продължи да разглобява единия от датчиците, сменен предишната седмица. С малко късмет за около четвърт час щеше да смени диода и да го тества, след което да се прибере вкъщи.

Екранът на контролния компютър блестеше в полумрака на малката стая. Диаграмите в зелен, червен и син цвят предаваха достоверно промените във въздуха в залите на пещерата Ласко.

В съседния кабинет техникът развинтваше малкия измервателен уред с помощта на отвертка. Изведнъж в контролната зала иззвня аларма на равни интервали. Това беше сигнал за засечена аномалия в пещерата. Той остави инструмента и бутна малката врата, която ги разделяше. На екрана на компютъра трите диаграми мигаха бясно. Мъжът въздъхна и взе телефона. Сигурно консерваторът се разхождаше вътре, без да го е предупредил, и сега естествено нямаше да му вдигне.

Той премести стола по-близо до компютъра и анализира подадените параметри. Според скалата с показатели за въглеродния двуокис имаше няколко човека в пещерата. Консерваторът сигурно

развеждаше високопоставени личности. Той изчисли с помощта на софтуера от колко души е издишан този въглероден двуокис, за да разбере колко посетители има вътре.

Появи се цифрата шест.

Той провери информацията на датчиците, които показваха къде точно се намираха нощните посетители. Единият от тях беше в Залата на кладенеца, а останалите пет отиваха към него. Техникът изпсува и спря компютъра. Какво от това! На него не му плащаха да наблюдава привилегированите, които се правеха на туристи.

Хърватия

Хвар

Локи се дърпаше отчаяно, за да избяга от отредената му съдба, но белезниците, руско производство, които държаха ръцете и краката му, не му даваха никакъв шанс за това. Пазачите го носеха като дете, като чувал с картофи. Над себе си виждаше боровете, които толкова много обичаше, и между тях проблясваха звездите.

Плачеше и молеше за милост, въпреки че си даваше сметка, че това само ще предизвика ненавист. Когато беше начело на командосите по време на войната на Балканите, той бе убил много невинни, без да трепне и без да изпита ни най-малко съчувствие.

Шумът от разбиването на вълните в скалите се смесваше с песента на славеите, кацнали върху единия тис на носа.

Малката група хора напредваше към параклиса, където се разиграваха толкова ужасни сцени и стените бяха напоени със спомена от кръсците на убитите в Желязната дева.

Локи се надяваше да нагласят брояча на Девата за бърза смърт и железните остриета да го прободат изведнъж.

Членовете на ръководството го чакаха в мълчание. Изправиха Локи и го сложиха да седне. Той задържа сълзите си и се обърна на висок глас към другарите си:

— Поемам отговорност за делата си и оставам верен служител на Ордена. През целия си живот съм работил за идването на Халгадом на тази земя. Проявете състрадание и нека смъртта ми бъде бърза.

Групата се беше приближила още по-близо до Девата. Хаймдал пръв наруши мълчанието:

— Спомняш ли си какво снизхождение прояви към нашия брат от Лондон, когато ни доведе тук последния път пред това нещо, което сам си донесъл в този параклис.

— Не... Но той бе присвоил пари...

— Той беше най-добрият ми приятел. Не казах нищо тогава в негова защита, защото Ордена е преди всичко. И ти ще имаш същата

участ. Помисли си за Сол и очарователната си дъщеря, които вече трябва да са във Валхала, ако нашият приятел, градинарят, е изпълнил заповедите ни. Ще заличим всяка следа от операция „Хирам“ и ще бъдем отново това, което трябваше да бъдем — невидими за очите на хората, и ще работим тайно. И ще дойде ден, когато ще се разкрием пред човечеството.

Пазачите затвориха капака над Локи и той изскърца.

Локи видя как пироните се приближават все повече към него. Заедно с това и светлината между капака и страничната стена на Девата намаляваше. Последните думи, които чу и достигнаха глухо до него, бяха изречени от Хаймдал.

— Остават ти двадесет минути живот. Наслади се пълноценно на прегръдката на Девата.

Настъпи тъмнина.

Ласко

Антоан си даваше сметка, че са почти към края на пътуването, и не му идваше никаква идея как той и Жад да се измъкнат от ноктите на представителя на „Туле“. В пещерата влязоха без проблем. Телохранителят на Сол бе убил един човек с ключове на входа и малката група бързо слезе в светилището.

Сол намери ключовете за осветление. Това си беше цяла система, която не осветяваше директно фреските, за да не ги повреди, и в залите цареше полумрак.

Прокълнатата душа на „Туле“ вървеше необичайно бавно напред, като се подпираше със здрава тояга, която си взе на влизане в пещерата. Изглеждаше така, сякаш нещо го мъчи, задъхваше се, вероятно поради липсата на кислород. Зад него, без да поглежда изобщо в рисунките, вървеше Йоана. Тя беше запалила цигара, без да се интересува изобщо за лошите последици от това. След нея и преди Марка вървеше Жад, бледа и измъчена от болката в осакатената си ръка. Тя се обърна назад и скришом му се усмихна. И двамата знаеха, че старецът ще ги убие, без да му мигне окото.

Да умреш в праисторическа пещера, и то точно в Ласко... Марка си спомни. Няколко дни преди това в библиотеката „Франсоа Митеран“ той бе размишлявал върху това, как и къде може да умре

човек, във връзка със смъртта на Софи Доуз. Но никога не бе предполагал, че толкова скоро ще дойде отговорът на този въпрос.

Помисли си за иронията на съдбата и за посещението си в Рим. Ако беше приел предложението за вечеря на италианските си братя след представянето на труда, никога нямаше да се озове на този прием в посолството на Франция...

Групата стигна до залата с кладенеца.

Там седеше човек и без особено вълнение гледаше пристигането им. Изглеждаше странно. Бе доближил ръце до устата си, образувайки с тях триъгълник. На лицето му бе изписана лека усмивка.

Марка веднага позна Жуано и видя до него чантичка, в която имаше спринцовка със синкава течност. На земята до нея имаше друга счупена спринцовка.

Сол застана пред Жуано победоносно.

— Виждам, че сте ме изпреварили. Какво е чувството да се слееете с боговете?

Жуано не обърна внимание на думите на представителя на „Туле“, а се обърна към Марка:

— Много съм опечален, брате, че въвлякох и теб в това. Уви, боя се, че вали обилно...

Антоан веднага разбра смисъла на това изречение. „Вали“, изречено пред непосветени, означаваше, че има опасност. Сол кимна на телохранителя си, който избута Антоан и Жад до едната стена. Йоана остана от другата страна.

Жуано стоеше неподвижен, като статуя. Очите му блестяха необичайно силно. Изглеждаше по същия начин, но нещо в изражението му се бе променило. Излъчваше сила и тиха енергия. Дори Марка не можеше да издържи този изпепеляващ поглед.

Сол, като хипнотизиран от чантичката, взе бързо спринцовката и започна да я разглежда.

— Няма значение, че мълчите, и така, като ви гледам, явно вторичните ефекти от тази дрога са доста ограничени. Аз също свърших с разследването си на това свято място, построено от чисти хора, които са вярвали в силата на природата. Хора, които не са били заразени от бога на евреите и от проклетия му син.

Жуано се обърна към него и каза с равен глас:

— Вие не знаете какво става сега, какво е било и какво ще бъде. Истината никога няма да се разкрие пред вас.

— Така ли? Ще видим.

Сол протегна едната си ръка напред, а с другата инжектира съдържанието на спринцовката в сбръчканата си и покрита с кафяви петна кожа. Той притвори очи, за да се наслади на този момент.

Антоан и Жад се притискаха един към друг, сякаш за да се защитят по-добре. Сол отвори очи, взе тоягата, която бе подпярл до стената, и посочи с нея Жуано.

— На колене, масоне!

Гласът на Почитаемия от „Орион“ отекна:

— Никога. Един свободен човек никога не коленичи пред друг.

Сол кимна на телохранителя.

Изстрелът проехтя в безпаметната нощ в Ласко.

Жуано падна на земята, като се държеше за корема. Антоан изръмжа:

— Мръсник...

Йоана го удари с пистолета по врата, за да го накара да млъкне. Антоан залитна към скалата. Жад се опита да го задържи, но връзките ѝ пречеха.

Сол бе коленичил до Жуано.

— Чувствам как в мен се надига неудържима сила, сякаш младостта ми се връща.

Лицето му се изкривяваше в жестока маска.

— Аз отново съм есесовецът от поделението „Шарлеман“. Кажете ми наистина какво почувства, преди да съм те доубил, масоне? Видя ли твоя Бог?

Жуано го погледна втренчено.

— Ти не можеш да разбереш. Видях себе си. Това е всичко.

— Лъжеш, куче!

Сол вдигна пръчката и удари рамото на Жуано. Масонът не извика. Сол беше като луд.

— В древни времена шаманите са жертвали животни, за да умилостивят боговете. Гледай. Тези фрески са свидетелство за това. За мен ти си само едно животно. Топлината се разнася из тялото ми, усещам как силата се разлива в мен.

Той удари втори път с тоягата, този път по врата. Антоан и Жад присъстваха безпомощни на тази сцена и се опитваха да се освободят от въжетата. Сол крещеше:

— Ще ми кажеш ли какво почувства?

Жуано лежеше на земята, главата му висеше към едното рамо. Той събра последните си сили, за да изрече последни думи преди финалния удар.

— Аз умирам като... моя господар... Хирам. Това е чест. А ти... ти нищо не разбра... както и останалите лоши хора... трябва да имаш чисто сърце, ако ли не...

Великият архивар протегна ръка.

— Антоан... брате... Вече не ме е страх. Ето каква е тайната на ритуала на мрака... ако знаеше, Антоан... минах през тъмнината и после видях... Не. Не Великия архитект... а мен, само мен... не ме е страх. Никога повече няма да ме е страх.

Сол се смееше като луд. Той вдигна за последен път тоягата и размаза черепа на Жуано.

Марка извика:

— Защо? Защо него и всички останали? Защо ги убивате като Хирам?

Сол уверено тръгна към него. Сякаш младостта му се беше върнала.

— Но аз просто възобнових един вековен обичай. Никой не знае кой е откривателят на ритуала на кръвта, но основателят на нашия Орден, граф фон Себотендорф, го е възобновил в Германия, като сам е дал пример за това. Когато „Тулe“ избра да бъде невидима при появата на нацизма, също така реши да изпрати послания на твоите братя. А какъв по-добър подпис от това да ви убиваме като Хирам, но без да се разкриваме. Но само си губя времето. Имам да правя толкова много неща. Мечтата ми се сбъдна.

Той залитна, сякаш беше пиан. Телохранителят му се приближи до него, за да го хване, но Сол го бутна рязко. Йоана също се запъти към стареца, който хрещеше на земята.

— Няма нищо. Аз ще седна. Ти се заеми с тях. Убий ги. „Аз вече не се страхувам“... Той каза: „Аз вече не се страхувам“.

Марка погледна Жад.

— Съжалявам, би ми се искало...

Тя го целуна по устните.

— Не казвай нищо.

Сол се мятеше във всички посоки. От устата му започна да излиза пяна, а гласът му зазвуча разтревожено:

— Не! Не и те! Те всички са около мен. Не и това! Виждате ли ги? Виждате ли ги? Не ги оставяй да се приближат до мен. Отдръпнете се, аз съм есесовец. Трябва да ми се подчинявате... Не!

Йоана се спусна към Сол. Полудял, той размаха пистолета си и го насочи към Марка.

Антоан затвори очи. „Вече не ме е страх“.

Отекна изстрел. После втори. Марка се свлече на земята. Последното, което си спомняше, беше, че Сол се гърчи на земята като побесняло животно.

ЕПИЛОГ

*Източното предградие на Париж**Благотворителният приют*

Старецът плачеше денонощно в стаята си. На медицинските сестри им беше мъчно. Той не спираше да ги моли да му оставят лампата запалена, като малко дете, което го беше страх от тъмното. Отчаяните му вопли се редуваха с неконтролируеми пристъпи на страх, които и най-силните успокоителни не можеха да спрат. Психиатрите не знаеха какво да предприемат при този толкова странен случай и се наложи да приемат, че страданието му е nelечимо. През малкото време, през което не плачеше, той не спираше да повтаря „Извинете“.

От предпазливост му бяха сложили усмирителна риза, за да не се самоубие.

*Бордо**Болницата „Арш-Роял“*

Той се събуди със замъглени съзнание и зрение. Премигна с очи, за да види по-добре. Над себе си видя лицето на Жад.

— Не мърдайте. Още сте под влияние на шока.

— Къде съм?

— На сигурно място. Добре се отървахте.

— Жаден съм.

Жад му подаде бутилка минерална вода. Той започна да пие, сякаш нищо не е пил от дни наред. Напуканата му уста се навлажняваше при допира с течността. Приятно свежо усещане. Поиска да се изправи, но остра болка прониза дясната част на корема му.

— Казах ви да не мърдате. Куршумът замалко да ви изпрати в отвъдното. Лекарите препоръчват две седмици покой в тази стая и после един месец възстановяване.

— Какво се е случило?

Жад го погали по челото.

— Дължим живота си на напълно непознат човек, някой си Мак Бена, агент по сигурността на „Ревелан“ от швейцарски произход. Той е изпратен от своя директор да занесе спринцовките на Жуано и да го... следи. Когато ни е видял да пристигаме в пещерата със Сол, е разбрал, че нещо не е наред. Той е бивш военен. Влязъл е в пещерата и е убил телохранителя на Сол. Но проклетият нацист все пак ви простреля в корема, преди да умре.

— А Сол?

— Заловен е. Както и Йоана. Тя е изпратена в затвор на Главната дирекция по външна сигурност, за да бъде разпитана за Ордена и неговите разклонения. А Сол е в лудница.

— Защо?

Марка усети, че губи съзнание, а гласът на Жад ставаше все по-далечен.

— Ще разберете.

Той изгуби съзнание.

Източното предградие на Париж

Благотворителният приют

Един месец по-късно

От времето на своя разцвет приютът бе запазил само един парк, за който никой градинар не бе положил усилия да стопанисва. Дърветата простираха листата и клоните си чак до закръглените в горната си част прозорци. На тях нямаше решетки, тъй като по-голямата част от болните бяха безобидни и действителността за тях беше само далечен спомен.

Една липа, засадена по времето на построяването на приюта, бе разгънала клоните си до стаите на първия етаж. Мирисът на цветовете се носеше по тихия коридор в хладната нощ. След като прескочи прозореца, мъжът извади от чантата си бяла блуза и я облече. На външния джоб закопча картата на болницата и тръгна към стая 37.

Когато стигна пред тази врата и прочете името на човека, който се намираше в нея, мъжът се усмихна — Франсоа льо Герман. Той беше окончателно обладан от миналото си.

Антоан Марка влезе в стаята, докато медицинската сестра обличаше мъртвеца. Директорът на болницата веднага бе предупредил съдия Дарсан, а той пък веднага се обади на Марка.

Този, който преди носеше името Сол, сега лежеше на желязно легло. Слабото му тяло се очертаваше под завивката. Ръцете с изпъкнали стави бяха вързани към горната част на леглото. Изпод чаршафите идваше тежка и ужасна миризма.

Сестрата се изчерви, когато видя Марка.

— Съжалявам, още не съм свършила... вие от семейството ли сте?

— Не.

— Нали разбирате, те не са самостоятелни.

Комисарят я прекъсна.

— Повикайте дежурния лекар, моля.

Сестрата бързо излезе.

Марка погледна лицето на бившия есесовец от поделението „Шарлеман“. Устата му беше деформирана и сгърчена в ледена усмивка. Очите, напълно отворени, гледаха в тавана с ужас.

Лекарят, млад мъж с папка в ръка, влезе. Антоан му подаде картата си.

— От какво е умрял?

— Запознат ли сте с медицинското му досие?

— Отчасти.

— Този пациент страдаше от натрапчива психоза, дължаща се на необратими мозъчни увреждания.

— Каква психоза?

— Страх, господине.

Сестрата се опитваше да затвори очите на мъртвия, но всичките й опити се оказваха напразни.

Лекарят вдигна рамене.

— Някои умират с отворени очи. Ще му сложите превръзка.

Комисарят излезе. Топлият въздух в парка му се отрази добре. Той извади цигара. Ръцете му леко трепереха.

— Не бива да пушите.

Той се обърна. Жад бе седнала на една пейка точно под липата, чиито листа шумоляха от вятъра. Марка стъпка цигарата на земята.

— Дарсан ми каза къде сте. Тази сутрин е топло, не мислите ли?

Тя стана. Антоан видя, че носи ръкавици. Те излязоха през решетката. Денят започваше.

— Имам един въпрос — каза Жад.

— Какъв?

— Тайната на ритуала на мрака!

Марка се загледа в стените на приюта.

— Сوما потиска страха.

— Това ли е всичко?

— Повече от всичко! Представете си живот без страх, нито от бъдещето, нито от другите, нито от смъртта. Нищо, което да ни парализира от страх. Нито една пречка. Пълна свобода. Жуано се усмихна, когато Сол го уби. Той вече не познаваше страха. Във всички религии единственият, който не познава страха, е Богът. Ние, хората, се раждаме със страха да излезем от майчината утроба и умираме със страха, че ще напуснем тази Земя.

Афганистанката го гледаше учудено.

— Но защо дрогата нямаше същия ефект и при Сол?

— Той нямаше чисто сърце.

— Но...

— ... тогава изпита точно обратния ефект и започна да усеща безпределна вина. Може би в това се крие масонската тайна, или поне аз така разбирам нещата: посвещаването и практикуването на ритуала. Това е усилие към Светлината. А Сол просто се дрогира като наркоман. Един дрогиран пред Божия гняв.

Зевински намали крачка.

— Вие ще опитате ли?

— Не. Имам гордостта да смятам, че мога да се лиша от една дрога, пък била тя и божествена, за да продължа да следвам пътя на познанието. Въпросите, свързани с тази смес, са много. Ако свещеното и религиозното произтичат от химични връзки под действието на външни стимулатори, то тогава религиите се основават само на измами. Господ би бил наркотик. Божествената светлина — обикновена доза. Но...

— Но какво?

— Може би тази напитка наистина може да ни свързва с нещо, което е извън нас...

Жад се усмихна.

— Обожавам, когато започнете да говорите така нравоучително. Много е смешно. Масонът във вас винаги проговаря. Не бива да се вземате толкова на сериозно... внимавайте да не комерсиализирате вашата сома, иначе ще разбие пазара на наркотици.

Той се разсмя.

Пред една будка доставчик на вестници разопаковаше списанията. От вятъра най-горните се разхвърчаха по тротоара. Той се наведе, за да ги събере. На корицата имаше отвес и пергел.

РАЗКРИТИЯ

ЗАГАДКИТЕ НА ФРАНКМАСОНСТВОТО СА РАЗГАДАНИ

ЕКСКЛУЗИВНО ИНТЕРВЮ С ПАТРИК ДЪО ШЕФДЕБИЕН

Той разлисти списанието. Имаше и текст в рамка до интервюто.

... и всичко се усмихва на блестящия генерален директор на „Ревелан“, който съобщава, че предстои пускането на пазара на нов революционен антидепресант на растителна основа: Соматокс...

И всичко това заради един антидепресант?

Марка хвърли списанието на земята.

Жад стоеше пред него. Беше си свалила ръкавиците. Той хвана подадената му ръка. Изгряващото слънце осветяваше пустата улица. Към Ориента.

ПРИЛОЖЕНИЯ

МАСОНСКИТЕ АРХИВИ

Ръкописът на Дьо Брьой и документите, отнасящи се за ритуала на мрака и камъка от Тива, са измислени, но разграбването и обратното получаване на архивите от Великия Ориент и Великата ложа в общи линии отговарят на това, което се е случило в действителност. Над 750 кутии, върнати от руснаците през 2000–2001 г., се намират във Великия Ориент на Франция на улица „Каде“ в Париж и чакат да бъдат разгледани. Друга част от тях е във Великата ложа на Франция. На страниците на „Наука и бъдеще“ се появи чудесна статия от двадесет страници за разследване, извършено от Бернадет Арно и Патрик Жан-Батист.

ВИШИ И МЕРКИТЕ СРЕЩУ МАСОНСТВОТО

„Франкмасонството е основният виновник за нашите нещастия. То излъга французите и ги научи да лъжат.“

„Един евреин не е виновен за произхода си, но един франкмасон, да — за избора си.“

Маршал Филип Петен

Идването на власт на маршал Петен през юли 1940 г. е съпроводено с бързото въвеждане на антимагонски закони. На 13 август 1940 г. всички тайни общества са разпуснати и най-вече масонските ложи. През октомври 1940 г. в Париж е организирана антимагонска изложба.

Една година по-късно, на 11 август 1941 г., друг закон забранява на Майсторите да са обществено ангажирани, а това са три четвърти от французите. Тези масони не могат да осигуряват прехраната си през войната и имената им са публично обявени в Държавен вестник от 12 август. Колаборационистките вестници публикуват списъци с данните

им. На 2 декември 1941 г. се създава Специална комисия по тайните общества с цел да се засили борбата срещу масоните във всички страни.

По този начин са изброени 64 350 масони. Малко повече от хиляда от тях са изпратени в концентрационни лагери. За разлика от евреите те не били задължително депортирани. Повечето от масоните, които били задържани и изпратени в лагерите на смъртта, са били участници в съпротивителни мрежи, сред които „Да си върнем отечеството“ и „Свобода“. Събранията са водени от тайния комитет за масонска дейност. Пиер Брасолет, Емил Зола и Жан Мулен са част от мъчениците на съпротивата, но има също и голям брой непознати членове, чиито имена са станали известни след войната. Книгата „Франкмасонството през войната и съпротивата“ на Морис Вийо (от Великата ложа на Франция) изброява тези имена.

Не всички по онова време са участвали в съпротивата. Имало е и колаборационисти. При Освобождението ложите са прогонили черните овце от своите редици, като например Брат Ли, който „участва в съда на Петен“.

Антимасонската репресия е била подстрекавана от германците, но си остава главно дело на Петен и приближените му. Маршалът никога не е криел неприязънта си към масонството. Идването на Пиер Лавал през 1942 г., който не е бил враждебно настроен към масоните, спира до известна степен преследването им.

За този тъмен период са книгите: „Франкмасонството при Окупацията, преследване и съпротива“; „Виши и франкмасоните“ от Доминик Росиньол; „История на франкмасонството при Окупацията“ от Лусиен Ботрел и др.

ГРУПИРОВКАТА „ТУЛЕ ГЕЗЕЛШАФТ“ И „АНЕНЕРБЕ“

Това тайно расистко братство и неговият основател, граф Рудолф фон Себотендорф, наистина са съществували.

„Аненербе“, институт за „наследството на древните“, е създаден през 1935 г. по заповед на Хайнрих Химлер. Този институт е водил научни, исторически и езотерични проучвания със съдействието на стотина учени в различни научни области.

Поделението „Шарлеман“ се е състояло от 8000 есесовци французи, стотина от които са били сред последните защитници на

Берлин.

ПАРАКЛИСЪТ В ПЛЕНКУРО

Намира се в Мерини (Индър). В него има прекрасни фрески, сред които и тази с Адам и Ева около гъбата вместо Дървото на познанието. Отворен е за посетители през лятото.

ХАЛЮЦИНОГЕННИТЕ РАСТЕНИЯ

Авторите на книгата не препоръчват приемането на сместа от трите халюциногенни съставки, чието крайно въздействие е измислено.

Има цяла наука — ентеоботаника, която се занимава с изучаването на връзката между приемането на халюциногенни вещества и религиозните видения.

РЕЧНИК НА ТЕРМИНИТЕ В МАСОНСТВОТО

Велик Ориент на Франция — първата масонска организация; 46 000 членове.

Велика женска ложа на Франция — 11 000 членове.

Велика ложа на Франция — 27 000 членове.

Велика национална френска ложа — 33 000 членове.

Великият експерт — масон, който извършва ритуала по посвещаване и повишаване в степен.

Дебхир — еврейското име на Ориента в Храма.

Звездна арка — символичен таван в ложата.

Колони — намират се при входа на храма. Носят имената Жакин и Боаз. Те символизират двете редици в храма — северната и южната, в които седят братята по време на срещата.

Ложа — място за събиране и работа на масоните по време на среща.

Майстор на церемонията — масон, който ръководи ритуалите в ложата.

Мозаичен под — правоъгълник под формата на шахматна дъска в центъра на храма.

Надзиратели — те са двама — Първи и Втори. Стоят на запад. Всеки от тях отговаря за една колона, тоест за една редица братя по

време на срещата.

Ориент — източната част в ложата. Символично място, на което седят Почитаемият майстор, Ораторът и Секретарят.

Пергел и отвес — двата основни символа в масонството.

Почитаем майстор — майстор масон, избран, за да ръководи срещата. Стои на изток.

Престилка — носи се на кръста. Различава се според степента.

Ръкавици — винаги са бели и са задължителни по време на срещата.

Светлинната делта — триъгълник с око, който се намира над Ориента.

Улам — еврейската дума за преддверие.

Хекал — централната част на храма.

Хирам — според легендата архитектът, който е построил Храма на Соломон.

Храм — така се нарича ложата при провеждане на срещата.

Издание:

Автор: Ерик Джакомети; Жак Равен

Заглавие: Ритуалът на мрака

Преводач: Гергана Соколова

Език, от който е преведено: френски

Издание: първо

Издател: ИК „Милениум“

Град на издателя: София

Година на издаване: 2009

Тип: роман

Националност: френска

Печатница: Жанет 45

ISBN: 978-954-515-053-1

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/3157>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.